PROLETARYA PARTİSİNİN REORGANİZASYONU VE HALK KURTULUŞ CEPHESİ İÇİN

devrimci derleniş

YIL : 1 - SAYI : 9 24 MART 1978 SİYASİ GAZETE FİYATI : 500 KURUŞ

12 Mart Faşizmi ve görevlerimiz

12 Mart 1971 günü 3 kuvvet komutanı ve Genel Kurmay Başkanının imzasını taşıyan bir Muhtıra verilir. Muhtıra aynı gün TRT'den saat 13 haber bülteninde bizzat subaylarca okutturulur. Aynı günün akşamı Demirel Hükümeti istifa eder. Ve ardından olaylar çorap söküğü gibi gelir : Erim Başbakan olur, «beyin takımının» ağır bastığı ilk hükümetini kurar ve 26 Nisanda 11 ilde sıkıyönetim ilan edilir. Halkımızın ve devrimcilerin üzerinde Finans - Kapital zılgıdı (Faşizm) her türlü araçlarla uygulanır. 14 Ekim 1973 günü yapılan seçimlerle de bu karanlık döneme son verilir.

Neydi Türkiye'yi 12 Mart'a getiren sebepler?

27 Mayıs 1960 politik devrimi, kediye göre budu, halk yönünde bir devrim oldu. Hatta onu gerçekleştiren ordu gençliğine sorulursa devrim, tamamen halk için yapılmıştı. Fakat böyle platonik halkçılığın sonu hüsrandı. Çünkü modern çağda bir hareket modern sınıflardan birine, (yani, ya burjuvaziye ya da Proletaryaya) dayanırsa bir temele oturur. O yüzden özel olarak Proletaryanın, genel olarak halkın örgütsüz olduğu durumlarda toplumun geçireceği her altüstlük eninde sonunda, dişinden tırnağına dek örgütlü olan Finans - Kapital yönünde gelişir.

27 Mayıs da kaçınılmazca öyle oldu. Devrimi yapanların bütün o «halk aşığı» iyiniyetlilikler, hiç bir şeyi değiştiremedi. Finans - Kapital yine mutlak hakim olarak, yine toplumun can damarına oturdu.

27 Mayıs bütün bu olumsuzluklarına rağmen, halk yönünde olumluluklar da getirmemezlik edemezdi. İşte, bütün aksaklıklarına rağmen 12 Mart öncesi Demirel'e «bu anayasa ile devlet yönetilemez» dedirten bir 1961 Anayasası vardı. Bu Anayasa ki, Türkiye'de ilk kez işçi sınıfına kanuni grev hakkı tanıyordu. Bu Anayasa'ki «sınıf esasına müstenit (dayanan)» parti kurmanın yasak olduğu Türkiye'de Sosyalizme legalite sağlıyordu. Gerçi 1946'da çok partili «demokrasi» ye geçilmesiyle «sınıf esasına müstenit» parti kurma serbestti. Ama, 1946'da kurulan **Türkiye Sosyalist, Emekçi Köylü Partisi** ve 1954 yılı kurulan **Vatan Partisi** en azgın Finans - Kapital saldırılarıyla boğuldu, kurucuları zindanlara atıldı.

27 Mayıs 1960 politik devriminin getirdiği açılımla Devrimci Güçler, başta **İşçi Sınıfımız, Gençlik, Memurlar**, yer yer toprak işgalleri ve taban fiyatı mücadelesiyle **Köylüler**, hızlı bir uyanış içine girdiler. Halkımız her gün yüzlerle, binlerle sosyalizme uyanıyordu.

Gerçi İşçi Sınıfımız Sendika gangsterlerince sağmal edilmişti. Yine halkımızın uyanışı, CHP'nin «ortanın solu» solculuğu ile ve sendikacıların kurduğu, sonra aydınları içine buyur ettikleri sendikalist ve parlamentarist TİP'in «Güleryüzlü Sosyalizm» leriyle bendlenmek istenmişti. Fakat özellikle Gençlikteki uyanış, ne sendikalizm, ne de parlamentarizm bentlerinin ardına sığamıyor, taşıyordu. Anti - Emperyalist uyanış, Sosyalizme uyanışa varıyor, gençlik İşçi Sınıfı bilimine yöneliyordu.

İşçi Sınıfımız ise grevleri işgalleri, direnişleriyle hele hele şanlı 15 - 16 Haziranlarıyla kendilerine sunulmak istenen sadece «ekonomik mücadele yeterlidir» yollu ekonomist yemle zaptedilemiyeceğini dosta düşmana gösteriyordu.

Bilim gücü aydın gençliğimizde, **kollektif aksiyon** gücü İşçi Sınıfımızda doğmuş, günden güne yetkinleşiyordu. Bu gidişin eninde sonunda İşçi Sınıfının bilimi (Bilimcil Sosyalizm) ile toplumun biricik ilerletici, gelişen gücü İşçi Sınıfımızın (kollektif aksiyonun) kaynaşması, bir tek yatakta birleşerek selleşmesi, Finans - Kapital Tefeci - Bezirgan ittifakını silip - süpürecek bir sel olması kaçınılmazdı.

Henüz 27 Mayıs'ın taptaze izlerini taşıyan ordu gençliği de halkın yönünde düşünüp davranmanın yollarını aramaktadır. Deniz Harp Okulundan, Askeri Tıbbiyeden v.b. ihraç edilmeler bile bu gidişi durduramamaktadır. Bütün katı disipline, baskıya rağmen Marksizmin klasikleri Askeri Okullardan, kıtalara dek okunmaktadır.

Sivil Gençliğin bilim gücüne, İşçi Sınıfının Kollektif Aksiyon (topluca eylem) gücüne asker gençlik de, (hiç değilse bir kesimi) silah gücüyle katılmak istemektedir. Nitekim 12 Mart Muhtırasını verenler «biz muhtırayı vermeseydik, 9 Martçılar idareyi üstlerine alacaklardı.» diyeceklerdir.

Devrimci güçlerdeki tüm bu olumlu gelişmelere karşın öldürücü eksik örgüt yokluğudur. Proletarya Partisi'nin (Kurmayın) yokluğudur. TİP'in parlementoda **«başa güreşme»** edebiyatına karşılık, TİP dışına düşmüş (ister istemez düşmüş), devrimci hareket ise uzun süre MDD (Milli Demokratik Devrim) edebiyatı ile «filipincil demokrasicilik şartlarında değil proletaryanın, Küçükburjuvazinin bile partisi kurulamaz» anti-Marksist tezini «Türkiye soluna hakim kılmıştır. «Asker-Sivil aydın zümre ilkin Demokratik Devrimi yapacak, ondan sonra kendimize sosyalist deme hakkını kazanarak, İşçi Sınıfının Öz örgütünü kurarak, sosyalist devrimi başaracağız» yollu teorisizlik ile Parti meselesi bilinmeze erteıenmiştir.

Bu kurmaysız (Proletarya Partisiz) devrim yapma Donkişotluğuna Eneski Sosyalizmin bütün uyarıları da kâr etmez. Nihayet bu görüş **«Devrim Zorlaması, Domakratik Zortlama»** zıpkınını yiyince hemen anti-tezine, «parti yapıcılığı»na atlayıverir. MDD'den kopuşmuş gençlik hareketi Dev Genç ise «çete yaratıcılığı»na atlayıverecektir. Bu eğilimlere yapılan bütün çağrılar; ilkelliğe son verip, Partili mücadele çağına geçmek gerektiği uyarıları güme götürülür. Sol cephedeki dağınıklığa son vermek, partileşmek ve cepheleşmek yoluna girmek için somut yol öneren «Anarşi Yok! Büyük Derleniş»te şöyle seslenilir, tüm sosyalist grup, grupçuk, partilere :

«Son kerteye dek **kritik** durumdayız. Solu **Sola**, devrimciyi devrimciye, işçiyi işçiye, köylüyü köylüye kıdırıyorlar : Bu kargaşalıkta herkesin payı büyük. Tek yanlı değil. Bir elin sesi çıkmaz. Finans - Kapital önünde sol devrimcilerimiz : İsrail önünde Arap Devletlerine döndüler. **Yuvarcık'ların** (Mahfillerin) yağdırdıkları suçlamalar : **Kin**'den, **Dağınıklık**'tan, **Bozgun**'dan başka bir şey getirmez oldu.

«Tartışmalar yavuz hırsızlığa kardı. Bastığı yerde ot bitirmemek Cengizliği, yavrularını koruma telaşıyla çiğneyip öldüren şaşkın ördek kuluçkalığı aldı yürüdü. Nedir o Beyazıt kulesine çıkmış kundakçılar; yahut bin kilometre uzaktan yıldırımlamalar? Herkes yanıldığını illa faşizmin zindanında mı öğrenecek.

«Türkiye'nin sol cephesinde bir **Uyanış Devrimi**, «dehşetli bir inkılap lazım». Bir **Derleniş İhtilali** gerek **Uyanış - Derleniş - Birleşi** için bir yol ve bir de

(Devamı 2. Sayfada)

RESMİ KALPAZANLIK : DEVALÜASYON

Beklenen oldu. Aylardan beri, taa ikinci MC hükümetinden bu yana yapılması beklenen, IMF'nin de görüşmek için şart koştuğu Devalüasyon (Türk Parasını Kalplaştırma) en nihayet yapıldı. Hem de tam IMF'nin istediği oranda : % 33. Ve bunun üzerine bir Türk Heyeti yardım dilenmek için hemen Amerikaya IMF'nin ayağına uçtu. Dilenilecek yardım da yardım olsa bari. Tam tersi, Türkiye'yi gavur memleketlerine (Emperyalist Devletlere) karşı iyice, gırtlağına dek borçlu durumuna sokmak oluyor.. Aksi de mümkün değil zaten. Uluslararası Finans-Kapital tilkisi hiç kimseye babasının hayrına metelik koklatmaz zira. O hep almaya, Dünya Halklarını iliğine, kemiğine, kanına dek sömürmeye bakar. Bunun için nice savaşlar çıkartıp, nice kanlar döker. Ta ki ezilen Sömürge ve Yarı-Sömürge Ülkelerin Halkları tapayı atıp, bağımsızlığını kanı - canı pahasına elde edinceye, Sosyalizmi kuruncaya dek.

İşte «Umudumuz Ecevit» (!) hükümetinin iktidara geleli Finans Oligarşısine en büyük hizmeti bu oldu. Yerli ve Yabancı Parababalarının aylardan beri ördüğü çorabı bir gecede halkımızın başına geçiriverdi. Halkımızın cebindeki 100 Lirasının 33 Lirası bir anda yok oluverdi. Nereye? Tabiiki Parababaları hazretlerinin cebine, yahut kasasına.

AYNI GÜNDE İKİ KALPAZANLIK

Meselenin bir ilginç yanıda bu haber gazetelerde, yine aynı gün piyasaya kalp

(Devamı 2. Sayfada)

RESMİ KALPAZANLIK : DEVALÜASYON

(Baştarafı Sayfa 1 de)

para süren bir şebekenin yakalandığı haberiyle yan yana yayınlanıyor.

Ne yapılmış bu adamlara? Hemen, yaka - paça adalete (!) teslim edilmişler. Yaptıkları da piyasaya sahte para sürme, yani tedavüldeki para miktarını arttırma. Ee, devalüasyon ne idi? O da piyasaya fazla para sürme olmuyor mu? Şöyle ki: Türk parasını devalüe etmek, yani değerini düşürmek, kaçınılmazca değeri düşen paraya karşılık piyasaya kalp para sürmeyi doğuruyor. Peki bunu yapanları niye yakalayıp adalete teslim etmiyorlar? Çünkü onlar devletin başı. Devlet kimin? O bir avuç 200 Finans-Kapital + 4000 Tefeci-Bezirgânlar çetesinin. Yani bir tarafta bu bir avuç asalaklar çetesinin kazançlarını arttırmak için bizzat devlet eliyle piyasaya fazla para sürülürken, öbür yanda sırf geçimlerini sağlamak için birkaç kendi çabalarıyla, hemde birincisinin yanında çok cüz'i bir miktar para basmış oluyorlar. Sonuç : birincilerin kasaları ağırlaşıyor, ikincilmer kodesi boyluyorlar. Made ki piyasaya fazla para sürmek (yani kalp para basmak) suç ise birincileri niye cezalandırılmıyorlar? Onlarında yakalanıp adalete teslim edilmeleri gerekmiyor mu? Eh, günün birinde bu da gerçekleşecek ELBETTE.

Paranın değerinin düşmesinin mallaların üzerine etkisi, yani fiatların artmasına neden olması, önümüzdeki günleri halkımız için iyice yaşanmaz hale getirecek.

Bütün bunlar ne için yapılıyor? IMF (yani uluslar arası Parababaları) istediği için. Onlar niçin paramızın değerinin düşmesini istiyorlar? Kendilerinden borç istediğimiz için. Böylece yaptıkları «yardımın» karşılığını daha yardımı yapmadan, ilk postada fazlasıyla karşılamış oluyorlar. Yani paramızın değerinin düşmesiyle ülke içinde bizim, eskisine nazaran daha fazla para ödeyerek almak zorunda kaldığımız malları onlar tam tersi, eskisinden daha ucuz elde eder hale geliyorlar. Bize sattıkları mala karşılık ise, eski duruma nazaran daha fazla para ödemek zorunda kalıyoruz.

Üstelik bunlar yaptıkları «yardımın»(!) resmi kayıtlara geçmeyen karşılığı. Bundan sonrakiler ise gene halkımızın cebinden, ama bu sefer resmen alınanlarla ödenecek. Nasıl mı? Çalışan yığınlarımızdan alınan vergiler arttırılarak, işçi ücretleri dondurularak, v.s. v.s. Yani Finans-Kapitalist - Tefeci - Bezirgânlar (Modern ve Antika Parababaları)nın gittikçe artan sömürüsü, eskiden bütün yolların Roma'ya çıktığı gibi halkın daha çok sefaletinden, daha çok açlığından geçiyor. Parababaları için halkın cebindeki parayı almak için yol mu yok? O, binbir çeşit katakulliyi kitabına uydurmuş zaten çok eskiden beri. Nasıl uyduruyor? Domuzuna örgütlü olduğu, alabildiğine demagoji ile halk yığınlarını aldatabildiğinden ve gerekince her türlü baskı ve süngü gücüne dayanabildiğinden.

12 MART

(Baştarafı Sayfa 1 de)

biçim teklifi ediyoruz.» (Dr. H. Kıvılcımlı. AYBD. Ekim 1970)

Evet, işte bu satırlar ve bu satırlardan sonra gelen somut öneriler, bugün olduğu gibi, o zaman da «kulak arkası» edildi. 12 Mart faşizmine sosyalist hareketin ve halkımızın, örgütsüz bir şekilde darmadağın teslim edilmesine neden olundu. Sosyalistler böylece Finans - Kapital saldırısına bir isyanla, ya da bilinçli bir ricat, (geri çekilme) savunma ile cevap verme olanağından mahrum kaldılar. Finans - Kapital'in dişinden tırnağına örgütlü zılgıdı karşısında her türlü provokasyona açık, çil yavrusu gibi darmadağın kaldılar. Acı yenilgi kaçınılmaz oldu.

Diğer yandan hakim sınıflar cephesi de sütliman değildi. Geri kalmış Türkiye'nin sırtına binmiş Finans - Kapital (modern) ve Tefeci - Bezirgan (antika) sömürüsü ülke ekonomisini yine bir dar boğaza getirmişti. Özellikle Vietnam halkının yiğit direnişi karşısında adım adım yenilgiye giden ABD emperyalizminin girdiği ekonomik kriz ve buna bağlı olarak doların sallanması ve dünya ekonomik krizi Türkiye'deki krizin katmerlenmesine neden olmuştur. ABD emperyalizminin sadık uşağı Demirel bile Moskovalara kadar gidip Sovyetlerden ekonomik yardım ve kredi dilenmek zorunda kalmıştır. Ve ekonomik krizin son doruğu: **1970 Ağustosunda % 66 oranında devalüasyon.** Yani halkın cebindeki her 100 liranın 66 lirası bir gecede yerli ve yabancı parababalarının cebine aktarılıverilmişti. Türkiye'nin adeta periyoda bağlanmış kaderi: **her 12 yılda bir devalüasyon. Ve devalüasyon = Hükümet tekerlenişi...** İlki 1946'da ikincisi 1958'de üçüncüsü 1970'de..

Bu sonuç önceden şöyle görülür:

«Ne var ki işin iç yüzünde yıllarca deneyler yapmış yerli malı» «Bir Eski İstihbaratçı» mız, deveye nasıl takma başlar dikilip söküldüğünü şöyle özetler :

«Gerektiğinde yönetici kadroları yıpratmak... ve hemen arkasında yepyeni bir ekibi yönetime geçirerek, var olan düzenin erdemliği kanısını uyandırmak..» (Bir Eski İstihbaratçı)

«Kurşuni güç **Finans - Kapital** gibi, onun **«ruh'u habisi»** olan «istihbaratları» da: hem **Ulusal**, hem **Uluslararası** ölçülerde gereğini öyle yerine getirmekte «üstad'ı azam» dır.

«İşte oy sepeti önünde» çekilen «zikrü tespih»ler ve hayhuylar bu yönde yıpranmış Demirel'in uğurlanma törenidir. Yıllarca Demirel'in avucunu veya tabanını, hatta başka yerini yalıyan kimselerin şimdiki celadetleri oradan gelir. Politika canbazlarımız kokuyu almışlardır. AP'nin içinde sıraya girenler, Güven - Millet - Yeni Türkiye ve ilh. partileri katlarında «vatan Kurtaran Şaban» pozuyla dudak şapırdatanlar, Yayında, Basında, Köyde, Kentte, örgütlü veya dağınıkça ellerini oğuşturup tırnaklarına tükürenler hiç **«istihbarat»**sız mı elham okuyorlar, gazel çekiyorlar sanırsınız?

«Haydi hayırlısı. Napalım sayın Demirel? Bu dünya, zatıalilerce **«parayla»** olur sanıldı ama, sırayla oluyor.» (Dr. H. Kıvılcımlı, Sağda Başsız Develik, 8 Aralık 1970 Sosyalist sayı: 8)

Bu ekonomik ve politik kriz hangi yönde çözülecektir? Devrim yönünde mi karşı devrim yönünde mi?

Solun tüm dağınıklığına, kurmaysızlığına rağmen işçi - köylü ittifakının bu yüzden hayal bile edilemediği ortamda özellikle gençlik çevresinde ciddi ciddi devrim edebiyatı yapılır: 5 Mart 1971 günü polisin ve jandarmanın Orta Doğu Teknik Üniversitesine saldırması ve öğrencilerin ellerindeki çakar almaz silahlarla kendilerini savunmasını «Halk Savaşı Başladı» biçiminde yorumlayan gençlik liderleri vardır. Deniz Gezmiş'in liderliğindeki THKO, şehir gerillasını çoktan başlatmıştır bile. Kelle koltukta Finans - Kapital düzenine karşı fedaice savaşa çıkmışlardır.

Bu gelişmelere ordu gençliği de seyirci kalmamış, müdahaleci girişimler için örgütlenmelere gitmiştir. Ne var ki küçük burjuva eğilimlerinden dolayı (çünkü ordu sonuçta küçük burjuva katlardan biridir) emir - komuta zinciri ile davranmak istenir. Bu davranış ise herkesten çok CIA'nın ve MİT'in ekmeğine yağ sürer. Hareketin gelişimi adım adım izlenerek, gerekli anda, istenen rotaya sokulabilmesi için her şey hazırlanır. Hatta Çağlayangil'in deyimiyle «organik bağ içinde bulunan CIA - MİT - SAVAK - MOSSAD» aracılığıyla bizim politikacılardan önce Şah'ın hareketten haberi vardır. Çağlayangil'e şöyle der Şah : «Askerleriniz bir şeyler yapacak, üzülmeyiniz.» Amerikan sefiri ise «bila lüzum» (gereksiz, gereği yokken) bir ziyarette bulunarak «12 Mart'ı» Çağlayangil'e «önceden ihsas etmiş», yani hissettirmiştir.

Nihayet 9 Martta, özellikle hava kuvvetlerinden bir hareket gelir. Hareket hemen ordunun tepesindeki fosillerce durdurulur, görüşmeler toplantılar ile tavsatılır. Ve 12 Martta verilen bir muhtıra ile ordudaki hareket kontrole alınır. Ordu alarma geçirilir. Harekete katılsın katılmasın şüpheli görülen tüm subaylar tasfiye edilir. Finans - Kapital artık rahat nefes almış, «en uzun 24 saat» atlatılmıştır.

Ondan sonrası Finans Kapital için mesele değildir. Halkı ve orduyu sıkıyönetimin (faşizmin) gerekliliğine inandırabilmek için «Anarşi» ve «Kürt Meselesi» («son Türk devleti bölünmek isteniyor») demogojisi işlenir. Halka ve orduya «ne olacaksa olsun» dedirtilir. Başka türlü, «bayram değil seyran değil» ken sıkıyönetimle halkın karşısına çıkılıverilemez. Böylesi, uyuyan halkı uyandırmak olur.

Samimi olarak devrim yapacaklarına inanan bir avuç genç «Öncü Savaşı» veriyoruz diyerek hazır ortaya çıkmışken; ajan provokatörler de her türlü kundaklamayı sürdürürler: Marmara araba vapuru batırılır, kültür sarayı yakılır, her iki ayda bir sıkıyönetimin uzatılabilmesi için sağda solda bombalar patlatılır. V.s. v.s. Böylece gençlik, **günah tekesi** durumuna sokulmuş olur «Finans Kapitalin ekonomik ve siyasi bunalımda hiç bir günahı yoktur. Bütün kabahat bu bir avuç silahlı gençte» denmeye getirilerek, halka hedef şaşırttırılır. Doğuda aramalar, jandarma baskısı hızlandırılır. Uyduruk belgelerle «son Türk Devletinin son anda nasıl kurtarıldığı» belgelenir. Halk ve özellikle ordu gençliği, bir kere daha kündeye getirilir.

Bir diğer günah tekesi de, eski yönetici kadro ve onun başı Demirel'dir. Demirel kişiden, nasıl bir «enkaz devralındığı« 11'lerden Atilla Karaosmanoğlu'nun rakamlarıyla açıklanır. Böylece Finans Kapital, Tefeci - Bezirgan sömürüsü gözden kaçırılır.

Faşizme böylece zemin hazırladıktan sonra, artık gençliği, işçi sınıfını ve tüm halkı yıldırmak için: insan avı, grev yasağı, anayasa değişikliği (Erim'in ağzından «1961 Anayasası halkımıza lüks» görülerek) memurların sendikalaşma hakkının alınması, kürdistana zulüm; kısacası tüm halka baskı, zulüm.. zindan, kontr-gerillalarda, mahpuslarda, karakollarda akıl almaz işkenceler uygulanır. Finans - Kapital bu uygulamalarla çökmekte olan dizeninin ömrünü sonsuza dek uzatacağını sanır.

Fakat Türkiye bir yarı sömürgedir. Faşist devlet gibi, pahalı bir yükü, çekecek ekonomik gücü nereden bulsun? Batılı metropollerde bile 10 - 12 yıldan fazla dayanamayan faşizm Türkiye'de bir kaç yıldan fazla dayanamadı. Alabildiğine militaristleşmiş, bürokratikleşmiş bir devlet yükünü bizim kıçı kırık kapitalizmimiz daha çok çekemezdi. Üstelik vurgunun, talanın, baskının ister istemez açığa çıktığı bu gidiş, halktaki uyanışı hızlandırıyordu. Çaresiz faşizmden geriye dönüldü.

14 Ekim 1973 seçimleriyle bu dönem kapandı. Seçimlerde devrimci potansiyelin CHP'ye kanalize olması ve sağ partilerin 12 Mart döneminde halk düşmanı yüzlerinin sırıtması sonucu CHP Türkiye'nin en büyük partisi oldu. Ardından kısa CHP - MSP koalisyonu ve iki MC dönemi yaşandı. Ölüm - zulüm - gözyaşı bitmedi. Ekonomik krizin halka somutça yansıması olan işsizlik, pahalılık azıttıkça azıttı. Son % 33 lük bir devalüasyonda halkın sıkıntısına tüy dikti.

Finans - Kapital tıpkı 12 Mart faşizminde yapmak istediği gibi 27 Mayıs'ın getirdiği ne varsa, hepsini yok etme çabasını sürdürüyor. Türkiye'yi 27 Mayıs önceki duruma döndermek için «anarşi tırmanıyor, sıkıyönetim gerek» diyerek faşizme geçmeye zemin hazırlamaya çalışıyor. Komandoları, kontr-gerillası, polisiyle daha şiddetli bir şekilde saldırıyor. İki ayın bilançosu 72 ölü olarak hükümetçe açıklanıyor. Finans - Kapital dağınıkda olsa gelişen sosyalist hareketi ezmek ve ekonomik bunalımı atlatmak için faşizmi adım adım tezgahlamaya uğraşıyor.

Devrimci ortamımızda ise değişen bir şey yok. 12 Mart öncesinin ilkelliği (partisizlik, gruplar anarşisi) daha beter sürüp gidiyor. Her gurup, gurup yapısı sürdükçe, Finans - Kapital provokasyonları karşısında yalnız kalıyor. Biricik saldırı cephesi karşısında devrimciler bir araya gelip, biricik devrimciler cephesini oluşturamıyorlar. Proletarya Partisinin Reorganizasyonu ve Halk Kurtuluş Cephesinin kurulması yoluyla davranışa geçemiyorlar. 12 Mart faşizminin acı deneyimlerinden ve yaşanılan (son 1 Mayıs katliamı da dahil) bunca acı olaylardan gerekli ders çıkarılmamış oluyor.

Bu dağınıklık rezil çemberi kırılmalı artık!

Geçmişte Türkiye soluna yapılmış «Anarşi Yok!. Büyük Derleniş!» çağrısını, ilk sayımızda yinelemiştik. Bıkmadan, usanmadan tekrar tekrar yineleyeceğiz : Herkesi «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!»in somut önerileri üzerinde tartışmaya bir kez daha **çağırıyoruz.**

FAŞİZME KARŞI DEVRİMCİ DERLENİŞ

"İKİ SÜPER„ OPORTÜNİZM

(IX)

MAOCU BOZKURT
BOZKURTLAR
Faşistler ve sosyal-faşistler
tek bir karşı-devrimci cephedir
FAŞİST
BİRLEŞİYORLAR?

«MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ» NİN «İKİNCİ DÜNYA«SI

Bildiğimiz gibi Mao'nun «ikinci dünya» dediği: «Japonya, Avrupa ve Kanada dır. Yani, Japonya, Kanada, İngiltere, Fransa, Almanya, İtalya gibi büyük emperyalist ülkelerle, Avrupanın diğer kapitalist ülkeleri ve Doğu Avrupa sosyalist ülkeleri hatta Arnavutluk bile aynı kefeye konmakta, hepsine birden «ikinci dünya» adı verilmektedir. Gerçi ÇKP daha sonra Mao'nun bu ünlü «teori»sini değiştirip geliştirmekte (!) Arnavutluk'u «ikinci dünya» dan kurtarıp «üçüncü dünya» ya kabul etme nezaketini göstermektedir. ÇKP bu işi şöyle diyerek yapar :

«Emperyalizme ve hegemonyaya karşı koymakta sebat eden diğer sosyalist ülkelerle Çin, kararlılıkla diğer üçüncü dünya ülkelerinin safında yer alıyor ve üçüncü dünya içinde sağlam bir güç oluşturuyorlar.» (ÇKP - 1 Kasım 1977 - Başkan Mao'nun Üç Dünya Teorisi.. Peking Review sayı: 45 Türkçe yayınlayan Aydınlık sayı 82 s: 18)

ÇKP'nin burada, «emperyalizme ve hegemonyacılığa karşı koymakta sebat eden diğer sosyalist ülkeler» sözüyle doğu avrupa sosyalist ülkelerini kasteddiğini sanmayalım. Çünkü ÇKP'ye göre bu ülkelerde daha önce söylediğimiz gibi «karşı devrim» olmuştur. «Revizyonist Burjuvazi iktidarı gaspetmiştir.» Bu yüzden artık sosyalist değildir. O ülkeler

Zaten ÇKP de böyle bir yanlış anlamaya yer bırakmamak için sözkonusu yazısında bu ülkeleri «İkinci dünya» başlığı altında inceler. Böylece onları «ikinci dünya» içine soktuğunu iyice göze batırır.

Yukardaki aktarımda, ÇKP, Arnavutluk'un da artık «üçüncü dünya»ya kabul buyrulduğunu anlatmak istiyor. Bunu da açıkça diyemiyor, «diğer sosyalist ülkelerle Çin» «üçüncü dünya ülkeleri safında yer alır» diyerek meseleyi genelleştiriyor. Meramını dolaylı yoldan anlatıyor.

Halbuki «teori»nin orijinalinde bu konuya girerken Mao'dan yaptığımız aktarımda açıkça görüldüğü gibi böyle bir tez (sosyalist ülkelerin «üçüncü dünya» dan sayılması) kesinlikle yoktur.

Hatırlayacağımız gibi Mao 1974 Şubatında Zambia devlet başkanı Kenneth Kuanda'ya bu ünlü «teori»sini açıklarken dünya ülkelerini aynen şöyle tasnif ediyordu :

«Bence Birleşik Amerika ve Sovyetler Birliği Birinci Dünya oluşturuyor. Jlaponya, Avrupa ve Kanada yani ara kesim, ikinci dünyaya aittir. Biz de Üçüncü Dünyayız.» «Üçüncü Dünya büyük bir nüfusa sahiptir. Japonya dışında Asya Üçüncü Dünyaya aittir. Tüm Afrika Üçüncü Dünyaya aittir. Latin Amerika da öyle» (Mao. Aktaran ÇKP. a. g. y. s: 2)

Görüldüğü gibi teorinin orijinalinde sosyalist ülkelerle ilgili bir kayıt yok. Sosyalist ülkeler «Üçüncü dünya»ya aittir önermesi ÇKP'nin «teori»ye Mao'dan sonra yaptığı yeni bir katkıdır. Daha doğrusu kullanmayı çok sevdikleri deyimle söylersek revizyondur.

Şimdi gelelim «Mao Zedung Düşüncesi»nin, «ikinci dünya» üzerine getirdiği anti-Marksist tezlerini incelemeye.

ÇKP, AVRUPA EMPERYALİST ÜLKELERİNİN, PROLETARYASINI, KENDİ EMPERYALİST BURJUVALARIYLA BİRLEŞMEYE ÇAĞIRIYOR.

«Sovyetler Birliği Avrupa'yı stratejik odak noktası olarak ele aldığına göre, hem doğru hem de batı Avrupa ülkeleri onun saldırısının esas yükünü göğüslemek zorunda kalacaklardır. Bu ülkeler ulusal bağımsızlıklarını korumak gibi ciddi bir sorunla karşı karşıyadır.» (ÇKP. a g.y s: 25)

Görüldüğü gibi ÇKP'nin Batı Avrupa emperyalist ülkelerine (İngiltere, Fransa, Almanya'ya) emperyalist demeye bir türlü dili varmıyor. Onları «Batı Avrupa Ülkeleri» diyerek coğrafi lisanla adlandırmayı tercih ediyor. Herhalde, emperyalist derse, onları gücendirmiş olacağ,ından korkuyor. Oysa ÇKP'nin derdi onları kazanmak. Onlarla ittifak yapmak. Mao şöyle diyor :

«İngiltere, Fransa ve Batı Almanya gibi ülkeleri kazanmalıyız.» (Mao Zedung. Aktaran ÇKP a.g.y. s: 23)

Acaba neden «kazanmak» istiyor Mao' bu emyeryalist canavarları? Malum. Onun yeryüzündeki baş düşmanı Sovyetler Birliğidir. Düşmanının (Sovyetler Birliği'nin düşmanları ise Mao'nun ve ÇKP'nin dostlarıdır. Yani İngiliz, Fransız, Batı Alman emperyalistleri Sovyetler Birliği'nin düşmanları olduğu için ÇKP'nin dostlarıdır. Bu emperyalistlerin anti-komünist olmaları bugüne dek dünyayı aralarında paylaşmak için çıkardıkları emperyalist savaşlarda milyonlarca masum insnın canına kıymaları, bugün de aynı politikaları sürdürüyor olmalar, kısacası uluslararası emperyalist sistemin bir parçasını oluşturmaları ÇKP için hiç önemli değildir. Önemli olan Sovyetler Birliği'ne düşman olmaları. Sovyetlere düşman olsun da çamurdan olsun.

Eğer ÇKP, Sosyal-şovenizm illetiyle başını yitirmemiş olsaydı, hiç değilse yakın Çin tarihini olsun bütünüyle unutmasaydı, bir zamanlar Çin halkını afyonla zehirleyenlerin, Çin yarı sömürgeleştirenlerin «Batı Avrupa» lı emperyalistler olduğunu hatırlayabilirdi. Ve onlardan yüzyılımızın başlangıcından beri ne proletaryaya ne ezilen halklara zerrece yarar gelmediğini, gelmeyeceğini bilirdi. Lenin Usta bu gerçekliği 1913 da bakın nasıl dile getirmişti :

«Avrupanın tüm hakimleri, bütün Avrupa burjuvazisi, Çin'deki bütün irtica ve ortaçağ güçleriyle ittifak kurmuşlardır.» (Lenin - D.U.K.H. s: 95)

Acıdır ki, bir zamanlar Çin'deki burjuva demokratik hareketi ezmek için «irtica ve ortaçağ güçleriyle ittifak kurmuş» olan Avrupalı emperyalistleri, ÇKP bugün dost edinmeye, kendi deyimiyle onları «kazanmaya» çaılşıyor. Bu açıkça emperyalistlerle birlik olmaktır. Bu devrimden, proletaryanın davasından vazgeçmektir. Çünkü o emperyalistler devrimin değil, ancak irticaın, ortaçağ güçlerinin dostu ve müttefiki olabilirler. Başka kimsenin değil. Yine Lenin Usta'yı dinleyelim :

«Medeni ve ileri olan Avrupa'da bir hayli gelişkin makine sanayisi, zengin ve çeşitli kültürü ve kurumları ile, tarihi bir noktaya varılmıştır; bu noktada proletaryanın gelişmesinden ve gitgide güçlenmesinden korkan hakim burjuvazi, geri ölü ve ortaçağ kalıntısı ne varsa hepsinin destekçisi durumundadır. Burjuvazi son günlerini yaşıyor ve çökmekte olan ücret köleliğini ayakta tutabilmek için günü geçmiş ve geçmekte olan güçlerle birleşiyor.

«İleri Avrupa, geri olan herşeyi destekleyen bir burjuvazinin hakimiyeti altındadır. Günümüzün Avrupa'sı burjuvazi sayesinde değil, burjuvaziye rağmen ileridir; çünkü daha mutlu bir gelecek için döğüşen milyonlarca kişilik orduya katkısı olan yalnız proletaryadır. Yalnız proletarya, geriliğe, vahşete, imtiyaza, esarete ve insanın insan tarafından alçaltılmasına düşmanlığı korumakta ve yaymaktadır.

«İleri Avrupa'da yegane ileri sınıf proletaryadır. Yaşayan burjuvaziye gelince, o, ölmekte olan kapitalist esaretini ayakta tutabilmek için vahşetin, zulmün ve cinayetin her türlüsüne baş vurmaya razıdır.»

«Bütün Avrupa burjuvazisinin çürüyüp çöküşüne, Asya'da vurguncuların ve kapitalist dolandırıcıların bencil çıkarları uğrunda ilticaya sağladığı destekten daha çarpıcı bir örnek kolay kolay gösterilemez.» (Lenin A.g.e. s: 93-94)

İşte Lenin Usta tarafından böylesine apaçık bir şekilde cigeri okunup yüzüne tükürülen Avrupa emperyalist burjuvasizine, ÇKP, önce «ikinci dünya» diye bir ad takar. Sonra da: «İkinci Dünya hegomanyacılığa karşı mücadelede birleşilebilecek bir güçtür.» (ÇKP. Peking Review sayı: 45 Türkçesi Aydınlık sayı: 82 s: 23) diyerek onunla birlik olmaya çalışır. Bu davranış ÇKP'nin Leninizmi reddedip, emperyalist burjuvazi ile saf tutmuş olduğunu göstermezse başka neyi gösterir.

ÇKP her biri bir ihanet belgesi olan bu saçma tezlerine, Lenin Ustayı da sık sık şahit gösterme cambazlığında da bulunur. Bir örnek verelim. ÇKP, «Lenin şöyle demişti» diyerek Lenin'den şu aktarmayı yapar :

«Emperyalist, dünya milletlerinin bir avuç büyük devlet tarafından giderek daha fazla ezilmesi demektir; emperyalizm, milletler üzerindeki tahakkümü genişletmek ve artırmak için büyük devletler arasında savaşlar dönemi demektir.» (Lenin. Aktaran ÇKP)

Usta'dan bu aktarmayı yapan ÇKP hemen sonra bakın ne der :

«Bu bir avuç büyük devletin sayısı bugün sadece ikiye inmiştir; bunlar dünya hegemonyası için birbirleriyle yarışacak güçte olan Sovyetler Birliği ve Birleşik Amerikadır; bütün diğer emperyalist devletler ise ikinci, hatta üçüncü dereceden devletler haline gelmiştir.» (ÇKP A.g.y. s: 11)

Gördünüz mü ÇKP'nin Lenin Usta'yı yorumlayışını (!) dünya milletlerini baskı altına alan, hegemonya peşinde koşan yalnız iki devlet varmış «Birleşik Amerika ve Sovyetler Birliği» diğer emperyalist devletler hegemonya peşinde koşmuyorlarmış.

ÇKP'nin bu yaptığı bal gibi demagojidir. Marksizm ve Leninizmin inkarıdır. Meseleyi daha yakından inceleyelim :

ÇKP Lenin Usta'yı, kendi saçma görüşüne şahit gösterebilmek için Lenin'in cümlesinin yarısını aktarıyor, diğer yarısını ise atlıyor. Biz Usta'nın yukarıdaki sözleriyle neyi anlatmak istediğini tam olarak kavramak için aynı cümlenin tamamıyla ondan sonra gelen bir kaç cümleyi daha buraya aktaralım :

«Emperyalizm, dünya milletlerini bir avuç büyük devlet tarafından habire artan bir baskı altına alınmasıdır; bu büyük devletler arasında, milletleri daha çok baskı altına almak ve bu baskıyı pekiştirmek için girişilen bir savaşlar dönemidir; iki yüzlü sosyal - vatanseverlerin (bugün bu rolü «Mao Zedung Düşüncesi»nin uluslararası dervişleri oynuyor. D. Derleniş), yani «milletlerin özgürlüğü», «milletlerin kendi kaderlerini tayin hakkı» ve «vatan savunması» bahaneleriyle dünya milletlerinin çoğunluğunun büyük devletler elinde ezilmesini haklı gösteren ve savunan kişilerin halk yığınlarını aldattıkları dönemdir.

«İşte bunun içindir ki sosyal - demokrat programının mihrak noktası, milletlerin ezen ve ezilen milletler olarak bir birlerinden ayırtedilmeleri olmalıdır. Emperyalizmin özünde yatan bu ayırım sosyal - şövenler ve Kautsky tarafından hilekazlıkla örtbas edilmektedir. Bu ayırım burjuva pasifizmi ya da bağımsız milletler arasında kapitalist düzende barış içinde rekabet ütopyası açısından bir şey ifade etmez; ama emperyalizme karşı devrimci mücadele açısından çok şey ifade eder. «Milletlerin kendi kaderlerini tayin hakkını» bizim tamamlamamız-tutarlı bir biçimde demokratik devrimci ve sosyalizm uğrunda bugünkü mücadeleyi hedef alan genel görevimizde uyarlı bir tanımlama-bu ayırımdan çıkmalıdır» (D.U.K.A. s: 144)

Gördüğümüz gibi Lenin Usta; «Sosyal-Demokrat programının mihrak noktası, milletlerin ezen ve ezilen milletler olarak birbirlerinden ayırtedilebilmeleri olmalıdır.» diyor «Emperyalizmin özünde yatan bu ayırım sosyal-şövenler ve kautsky tarafından hilekarlıkla örtbas edilmektedir.» diyor. Bu ayırım bugün de «Mao Zedung Düşüncesi» tarafından «hilekarlıkla örtbas edilmektedir.» «Mao Zedung Düşüncesi» de İngiliz-Fransız-Alman ve Japon emperyalistlerinin hegemonya peşinde koşmadığını, başka milletleri ezme-

diğini, sömürü ve savaş siyaseti gütmediğini savunmaktadır. Tıpkı, ikinci enternasyonalin sosyal-şövenlerinin kendi emperyalist burjuvalarını savundukları gibi.

ÇKP de, Kautsky ve diğer sosyal-şövenler gibi «vatan savunması», «milletlerin özgürlüğü» gibi bahanelerle yapıyor bu işi.

Lenin Usta, yukarıda, bu ayırımdan (milletlerin ezen ve ezilen milletler olarak birbirlerinden ayırtedilebilmesi) «Emperyalizme karşı devrimci mücadele açısından çok şey ifade eder» diyor. Yine «milletlerin kendi kaderlerini tayin hakkını» bizim tamamlamamız —tutarlı bir biçimde, demokratik devrimci ve sosyalizm uğrunda bugünkü mücadeleyi hedef alan genel görevimizle uyarlı bir tanımlama— bu ayırımdan çıkmalıdır.» diyor. ÇKP bu ayırımı reddettiği için, yani milletleri ezen ve ezilen diye ayırmadığı için birleşik devletler dışındaki emperyalistleri «ikinci dünya hegemonyacılığa karşı birleşileoilecek bir güçtür» diyerek bağrına bastığı için «ulusların kaderlerini tayin hakkı» meselesini de doğru koyamamaktadır. Ezilen milletleri açıkça ve resmen Ingiliz-Fransız-Alman ve Japon emperyalistleri ile (yani ezilen milletleri ezen milletlerle) birlik olmaya davet etmektedir.

Gördüğümüz gibi ÇKP hem Lenin Usta'yı kendine şahit göstermeye çalışmakta hem de Lenin Usta'nın koyduğu dünya tahlilini reddetmektedir.

ÇKP, «İkinci Dünya hegemonyacılığa karşı mücadelede birleşilebilecek bir güçtür» diyerek onlarla birleşmek istiyor. Bu açıkça Emperyalistlerle birleşmek demektir. Halbuki Leninizmin bize öğrettiğine göre Emperyalistlerle hiç bir şekilde birleşilemez. Bir Emperyalist guruba karşı başka bir emperyalist gurubun safında yer alınamaz. Çünkü:

«Kapitalistler dünyayı paylaşıyorlarsa, bunu kendilerinde bulunan hain duygulardan ötürü değil, ulaştıkları yoğunlaşma derecesi, kar sağlamak için kendilerini bu yola baş vurma zorunda bıraktığı için yapıyorlar. Ve dünyayı, mevcut «sermayeleri», «güçleri» oranında paylaşıyorlar, çünkü Kapitalizmin ve metağ üretimi sisteminin mevcut olduğu bir ortamda daha başka bir paylaşma şekli söz konusu olamaz.» (Lenin-Emperyalizm s: 94)

Usta'nın açıkça koyduğu gibi emperyalist devletlerin iyisi kötüsü olmaz. Biri bugün diğerlerine göre sömürüden daha az pay alıyorsa bu onun iyiliğinden değil diğerlerine göre güçsüzlüğündendir. Güçlendiği oranda payının artırılmasını istiyecektir. O yüzden bugün diğerlerinden «güçsüz» diye bir emperyalist devleti ya da devletler gurubunu desteklemek, onunla birleşmek açıkça, o emperyalist devletlerin güttüğü emperyalist politikayı savunmak demektir. ÇKP'nin yaptığı da aynen budur.

ÇKP, Sovyetler Birliğine karşı Batı Avrupalı emperyalistlerle birlik olmak için kan teri dökmekte, onların aşağılık emperyalist siyasetlerini ve emperyalist örgütlerini (NATO ve AET gibi) pervazsızca savunmaktadır. Onlara, ordularını güçlendirmelerini, daha fazla silâhlanmalarını önermektedir. ÇKP'ye göre, «bu ülkeler» Sovyet tehlikesine karşı «ulusal bağımsızlıklarını korumak gibi ciddi bir sorunla karşı karşıyadır.» ÇKP böyle diyerek bu emperyalistlere yardakçılık yapmaktan, onlara şirin görünmeye çabalamaktadır. Tıpkı Enternasyonalin dönek liderleri olan Plekhanov ve Kautsky gibi. Lenin Usta, bu döneklerin iç yüzlerini o zaman açığa çıkarmış ve savundukları aşağılık siyaseti şöyle mahkum etmişti:

«Plekhanov'un ham şövenizminin oturduğu teorik ha kurnaz ve oynak şövenizminin oturduğu teorik temel üzerindedir. Kaustky, bütün ülkelerin sosyalistlerinin «kendi» kapitalistlerinin yanına sığınması için dua ederken aşağıdaki iddiaları kullanıyor:

Vatanını savunma herkesin hakkı ve görevidir. Gerçek enternasyonalizm benim ulusumla savaş halinde olanlarla birlikte, bütün ülkelerin sosyalistleri için tanınan bu haktan meydana gelir...» (Bak. Die Neue Zeit-2 Ekim 1914 ve aynı yazarın öteki eserleri)

«Bu eşsiz yargılama sosyalizmin öylesine tarifsiz bir karikatürüdür ki, buna verilecek en iyi cevap bir yanda Vilhelm II ile Nikola II'nin, öte yanda Plekhanov ile Kautsky'nin portrelerinin bulunduğu bir madalya yapmak olabilir. (Bu gün aynı madalyada Vilhelm II ile Nikola II'nin yanına Wilson, Giscard D' estang ve Brandt'ın Plekhanov ile Kaustky'nin yanına ise Mao Zedung'un portresini de eklemek gerekir. D. Derleniş) Onların söylediği gerçek enternasyonalizmin anlamı, «vatanın savunulması» adına Alman işçilerinin Fransız işçilerine, Fransız işçilerinin Alman işçilerine ateş etmesinin zorunlu olarak haklı gösterilmesidir.» (Lenin-Proletarya İhtilâli ve dönek Kautsky s: 23-24)

Işte, böyle tükürüyordu Lenin Usta, «yurt savunması» bahaneleriyle kendi emperyalist burjuvalarını safında yer alan, proletaryayı da aynı saflara çekmek isteyen ve bu aşağılık iğrenç siyaseti «gerçek enternasyonalizm» diye yutturmaya çalışmak, hainlerin yüzlerine. Çünkü su siyaset emperyalistlerin dünyayı güçleri oranında aralarında yeniden paylaşmak için çıkardıkları yağma savaşının haklı gösterilmesi idi. Yine bu siyaset açıkça, ayrı emperyalist ülkelerin proleterlerinin birleşerek, emperyalistlerin tümüne karşı savaşmalarını değil, tersine parçalanıp kendi emperyalist burjuvalarının peşlerine takılmalarını ve onların çıkarları uğruna birbirlerini kurşunlamalarını savunmaktaydı.

İşte Sosyal-şövenizm denen ihanet teorisi de tam buydu. Lenin yine şöyle tanımlıyordu bu teoriyi:

«Bizim sosyal-şövenizmle kastettiğimiz, bugünkü emperyalist savaşta vatan savunması fikrinin kabul edilmesi, sosyalistlerle burjuva bunların ülkelerindeki hükümetler arasında bir ittifakın haklı görülmesi, bir kimsenin «kendi» burjuvasına karşı proleter devrimci eylemi savunmayı ve desteklemeyi reddetmesidir. v'b'» (Lenin-A.g.e. s: 53)

«Mao Zedung Düşüncesi» nin önerdiği de aynen budur. O, bir yandan kendisi Avrupa emperyalist devletleri ile birlik olmaya çalışırken, aynı zamanda, diğer yandan da o ülkelerin proleterlerini «kendi» burjuvalarıyla birliğe davet etmektedir. Onlara, sınıf mücadelesinden vazgeçmelerini öğütlemektedir.

Evet ÇKP'nin bugün Avrupadaki dostları İngiliz, Fransız, Alman ve İtalyan emperyalistleridir. Bütün çabası bu emperyalistlerle birleşmektir. Onlar da ÇKP'nin bu çabasını mutlaka karşılıksız bırakmıyacaktır. Zaten şimdiden AET ile uzun vadeli anlaşmalar yapmış durumdadırlar. Bunu siyasi anlaşmaların takibetmesi ve giderek iyice bütünleşmeleri hiç de uzak bir olasılık değildir. Çünkü, ÇKP'nin amacı Sovyetler Birliğine karşı «dünya birleşik cephesini kurmak»tır. Sovyetler Birliğiyle sosyalist kampa küfreden, düşman olan her kişi ve devlete (ister emperyalist, ister faşist kısacası ne olursa olsunlar) bu cephede yer vardır. ÇKP'nin bu tezi, onun «üçüncü dünya»sını inceleyince daha açık bir şekilde ortaya çıkacaktır.

Yalnız ona geçmeden önce, ÇKP'nin, «ikinci dünyaya aittir» dediği, Doğu Avrupa sosyalist ülkeleri üzerine olan zırvalamalarına da kısaca değinelim:

«Sovyetler Birliği dünya hegemonyası yarışını hızlandırdıkça Doğu Avrupa Sovyetlerin Batı Avrupa'ya ve Birleşik Amerika'ya karşı savaş hazırlıklarının ileri bir mevzisi haline gelmektedir. (ÇKP hiç üzülmesin ki NATO başkomutanı general Haig ve ÇKP'nin sayın «ikinci dünya»lı dostu W. Brandt da aynen böyle düşünmektedir. Daha doğrusu ÇKP onlar gibi düşünmektedir. D. Derleniş) Doğu Avrupa ülkelerinde Varşova Paktı aracılığıyla uygulanan Sovyet denetimi ve müdahalesi gittikçe tahammül edilmez bir hal almıştır. Giderek Doğu Avrupa halkları arasında huzursuzluk artmakta ve bağımsızlıklarını, güvendiklerini ve eşit haklarını savunma mücadelesi hız kazanmaktadır.» (ÇKP. Peking Review s: 45 Türkçesi Aydınlık sayı: 82 s: 24)

Gördüğümüz gibi bu tezin yeni hiçbir yanı yoktur. Yerli-yabancı finans-kapital ve onun her meslekten uşakları hep aynı tezi, 1955'ten buyana yirmi küsür yıldır gevelemektedirler. Tercüman gazetesi yazarı Ahmet Kabaklı'dan, Metin Toker'den Demirel'den Türkeş'ten aynı demagojiyi kimbirlir kaç kez dinlemişizdir. Biz ÇKP'nin bu tezinin yeni ve de kendisine ait olmadığını, burjuvaziye ait olduğunu, ÇKP'nin kuyrukçuluk yaptığını, sermayenin resmi bir temsilcisinin, bir CIA ajanının kitabından, bir bölüm aktararak ispatlayalım:

«Varşova Paktı: 1955 yılında Sovyetler Birliği, Arnavutluk (bildiğimiz gibi Arnavutluk daha sonra Pakt'tan ayrılmıştır. D. Derleniş) Bulgaristan, Çekoslovakya, Doğu Almanya, Macaristan, Polonya ve Romanya hükümetleri tarafından meydana getirilmiş askerî bir ittifaktır. NATO'dan esaslı surette farklılık göstermektedir. Varşova Paktı hükümetleri, halklarının rızası ile görevde kalmamaktadırlar, Pakt Sovyetler Birliği tarafından zorla kabul ettirilmiştir ve Komünist Blokta Sovyet egemenliğini sağlamak amacı ile yaratılmış bir tertiptir. İki ittifak arasındaki farkı gösteren en belirli örnek 1967 yılında Fransız hükümetinin isteği üzerine NATO kuvvetlerinin Fransa'dan sür'atle çıkmasına karşılık Çekoslavakya'nın 1968 de Varşova Paktı müttefikleri tarafından ihbarsız istila edilmesidir.» «James Robert Huntley-NATO Hikâyesi, Yarın Yayınları, 1969 Ankara - s: 51)

Açıkça görüldüğü gibi ÇKP'nin bugün savunduğu bu tez, emperyalistler tarafından yıllar önce ortaya konmuştur. Yalnız, boynuzun kulağı geçmesi gibi, ÇKP bugün bu tezi savunmakta emperyalistleri geçmiştir. Yani kraldan çok kralcılık yapar duruma düşmüştür. Bir örnekle meseleyi somutlayalım: CIA ajanı kitabında, «Çekoslovakya 1968 de Varşova Paktı müttefikleri tarafından ihbarsız istilâ edilmiştir» diyor. Hiç değilse, Sovyetler Birliği tek başına «işgâl» etmiştir demiyor. Varşova Paktı'nın bu olayda bir bütün olarak davrandığı gerçeğini olsun inkar edemiyor. ÇKP ise: «Sovyetler'in Çekoslovakya'yı işgâl etmesinden bu yana halkın direnişi yükselmeye devam etmiştir.» (ÇKP. a.g.y. Aydınlık sayı: 82 s: 24) diyerek 1968 Çekoslovakya olayını Sovyetler'in bir ülkeyi tek başına «işgâl»i olarak gösteriyor. Böylece emperyalistlerin yalanlarını, demagojilerini onlardan daha utanmazca ve daha aktif olarak savunmuş oluyor. Aralarında görebildiğimiz tek farklılık budur

Tabii ki biz Marksistlerin, Çekovlovakya olayını değerlendirmesi, emperyalistlerin (ve bugün onlarla aynı kaba işeyen «Mao Zedung Düşüncesi»nin) yukarda aktardığımız görüşünün tam tersi olacaktır. Çünkü, her olayı olduğu gibi bu olayı da emperyalistler kendi sınıf çıkarları açısından, biz ise uluslar arası proletaryanın sınıf çıkarları açısından, değerlendireceğiz. Bize göre 1968 Çek olayı: uluslararası emperyalizmin özellikle de Alman Nazi emperyalizminin içerdeki eski sömürücü sınıf ve zümrelerin kalıntılarıyla elde elele vererek hazırladığı bir karşı-devrim girişiminin; Çek proletaryası ve halkıyla onların yardımına koşan kardeş sosyalist ülkelerin kızıl orduları tarafından yenilgiye uğratılmasıdır. Emperyalistler elbette kardeş sosyalist ülkelerin halklarının ve kızıl ordularının bu kollektif davranışı ve başarısı karşısında ağlayacaklar, «istila»dır «işgâl»dir gibi demagojik feryatlar atacaklardır. Bundan doğal bir şey olamaz. Ama ÇKP'nin de bugün aynı koroya katılışı gerçekten üzücüdür. (Bu konuda geniş bilgi edinmek isteyen arkadaşlar, H. KIVILCIMLI'nın «Çek Meselesi mi Dünya Meselesi mi?», «Deccal Kapımızı Nasıl Çalıyor?» ve F. CASTRO'nun «Çekoslovakya Meselesi» adlı eserlerini okumalıdırlar.)

Burada insanın aklına hemen bir başka konu daha geliyor: 1956 Macaristan olayı. Bildiğimiz gibi bu olay da 1968 Çekoslovakya olayı gibi, aynı türden bir karşı-devrim hareketinin, sosyalist ülkeler kızıl ordularının ezilmesidir. Çek olayından tek farkı, 12 yıl daha önce ve başka bir ülkede (Macaristan'da) olayın geçmiş olmasıdır. ÇKP o zamanlar Marksist bir parti olduğu için bu olayı olduğu gibi görebiliyor, doğru bir değerlendirme yapabiliyordu. Şöyle diyordu Başkan Mao:

«Macar olayları ortaya çıkınca, yurdumuzda bazı kimseler sevinmiş, buna benzer bir şeyin Çin'de de olacağını, binlerce insanın halk hükümeti aleyhine sokaklara döküleceğini ummuşlardı. Bu temenniler halk kitlelerinin çıkarına aykırı idi ve bu yüzden halk içinde destek bulması olanaksızdı. Macaristan'da iç ve dış karşı-devrimciler tarafından aldatılan bir kısım halk, halk hükümetine karşı şiddet hareketlerine girişmek gibi yanlış bir iş yaptılar. Sonuçta, hem halk, hem hükümet bu hareketten zarar gördü. Birkaç haftalık bir ayaklanma sırasında, yurt ekonomisinin uğradığı zararın telâfisi için uzun bir zamanın geçmesi gerekecektir.» (Mao Zedung 27 Şubat 1957. Teori ve Pratik. s: 79)

«Normal koşullar altında halk arasındaki çelişkiler uzlaşmaz karşıtlık değildir. Ama eğer biz bunları uygun şekilde ele almaz ve boş bulunursak uzlaşmaz karşıtlık doğabilir. Sosyalist bir ülkede böyle bir gelişme çoğu zaman bölgesel ve geçicidir. Çünkü, insanın insan tarafından sömürülmesi, bu ülkelerde tarihe karışmıştır. Ve halkın çıkarları birbirinin aynıdır. Macaristan olaylarında olduğu gibi böyle uzlaşmaz karşıt faaliyetlerin geniş ölçüde ortaya çıkması, iç ve dış karışıdevrimci unsurların çabaları sonucudur. Bu olaylar özel olmakla birlikte geçicidirler. Böyle durumlarda, sosyalist bir ülkedeki emperyalistlerle elbirliği eden gericiler, memnuniyetsizlik yaratmak ve yıkıcı amaçlarına ulaşmak için, düzensizlik alevlerini körüklemede, halk arasındaki çelişkilerden yararlanmak isterler. Macaristan olaylarından bu bakımdan ibret almalıyız. (Mao Zedung - a.g.e. s: 83)

Mao, 1957'lerde ne güzel yazıyormuş değil mi? Macar olayları üzerine yapılabilecek tek doğru tahlil budur. Fakat ne yazık aynı Mao, aynı türdeki bir başka karşı-devrim girişimini (Çek olaylarını) burada kullandığı Marksist pusulanın tam karşıtı olan bir pusulayla burjuva sınıf pusulasıyla değerlendirir. Ve emperyalistlerle aynı ağzı konuşur. Başkan Mao'da ve ÇKP'de görülen sadece bu değişme bile Mao'nun ve ÇKP'nin Marksizmden ne kadar uzaklaşmış oldluğunu, dış politikada, günü nüz dünya olaylarını değerlendirmede emperyalist burjuvaziyle tıpa-

(Devamı Sayfa 16 da)

ORDU KILICINI ATTI!

Dr. HİKMET KIVILCIMLI

Bu sayımızda Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın 12 Mart ve sonrası yazdığı; Sosyalist Gazetesinde yayınlanmış, hareketi değerlendiren 4 yazısını yayınlıyoruz. Bilindiği gibi özellikle «Ordu Kılıcını Attı» yazısı üzerine dağlar gibi spekülasyon yapılmıştır.

Yazıları yayınlamaktan amacımızı, bu spekülasyonları açığa çıkarmak, yazıların aslından değerlendirilmesini sağlayabilmektir. Tartışmaları dedikodu batağından kurtarıp, bilimsel sosyalist tartışma platformuna çekmektir.

ORDU KILICINI ATTI

Beklenen oldu. **Ordu** bir yol daha **politikaya** el koydu.

Öteden beri maval gibi okunan bir martaval vardır : **«Asker siyasetle uğraşmaz!»**

Önce neden uğraşmaz? **Yasaktır** da ondan. Kim koymuştur bu **siyaset Yasağını?** Hiç kimse orasını düşünmez. Önüne gelen, antika felsefenin Mutlak Hakikat tekerlemesi gibi, «aklın son kertesi odur» gibilerden bir çalımla tekerler durur : **«Asker** siyasetle uğraşmamalı. **Memur** da siyasetle uğraşmamalı»

Ya neyle uğraşmalı? Devlet'in tepesine iki buçuk Finans-Kapital göbeklisi, yahut beş on Tefeci-Bezirgan veledi oturtacaksın. Onlar yanılmaz Paşa hazretleri çalımı ile tepeden buyuracaklar. Altlarına dizilmiş milyonla **asker** ve **memur :** ne ferman edilirse hiç düşünmeksizin, **«Homongolos»** dedikleri makina adamlar gibi uygulayacaklar.

«Asker-Memur Siyasetle uğraşmaz» tekerlemesinin altında yatan asıl maskeli suikast budur : bir az okur yazarlık öğretip hanyayı-Konyayı anlıyabilecek gibi olan Halk çocuklarını : ya **Asker** ocağına, ya **Memur** loncasına sokarsın. Alınlarına da Hindistan paryalarına yakıştırılmış bir sözde **«dokunulmazlık»** damgası vurursun. Topunu birden: **«Siyaset dışı»** yalanı altında **«Toplum dışı»** yani **«İnsanlık dışı»** bırakırsın.

Maksadın nedir? Milyonlarca **aydın** kişiyi **politika** bilmez **Toplum** yabancısı, **İnsan** ötesi bir uslu **Halk düşmanları** kalabalığı haline getirmektir. Öyle yüzbinlercesi **«bilgi»** deyince **Burjuva politikasının** en domuzu ile **şartlandırılmış,** hepsi tepeden tırnağa dek **örgütlü ve silâhlı** kişiler kastını Hint Kastları gibi kimi ayrıcalıklarla imtiyazlarla Millet dışında, Halk'a karşı dondurup otomatlaştırmaktır. En sonunda o yaldızlı **otomatları,** tepedeki bir avuç modern ve antika **Mehrâce**'nin (Finans-Kapital Beyleri ile Tefeci-Bezirgan Ağaların) emrinde körü körüne kesen bir **Kapıkulu Makinası** olarak kullanmaktır. En alttaki yığınlar katarına sömürülecektir.

Bu körkörüne parmağım gözüne basitliği ve bayağılığı apaçık olan kahredici **Sınıflar Savaşı** oyunu, bu gün artık Himalaya ve Hindikuş dağlarıyla binlerce yıldır geri kalan dünyadan tecrit edilmiş **Hindistanda** bile sökmez hale gelmiştir. Bir ipek sâri'li Bayan İndra Gandi bile, Başbakan olunca bunun böyle gidemiyeceğini anlamış, Antika Tefeci-Bezirgan putları **Mehraceleri** kaldırmaya, Modern Finans-Kapital kalesi **Bankaları** millileştirmeye girişmiştir.

Ya Türkiye'de? Mehrace Sultan-Halife 50 yıldır kalkmış : Ama onun **Tefeci-Bezirgan** ekonami sınıf temeli, bütün dişleri tırnaklarıyle **«Kasaba»** denilen İlçe ve İl yuvalarından yurdu örümcek ağlarıyla sarmış, köylümüzün ve halkımızın kanını emiyor. **Yabancı** Finans-Kapital tehakkümü Kuvayi-Milliye Savaşı ile kaldırılmış. Ama, **«Kimse»** farkına varmadan **«Yerli** Finans-Kapital ülkemizin tepesine çöreklenmiş.

Oradan, tepeden, bütün basını; yayını, radyoları, okulları, üniversiteleri, kışlaları ile **(memurları** nasıl olsa **«Personel Kanunu»** gibi yem borularıyla tuşa getirmiş), asıl korkunç olan **Silahlı** Kuvvetlere doğru bangır bangır mıyerşma saçıyor : **«Asker Siyasetle uğraşmasın»...** Ya kim uğraşsın «Efendi Hazretleri» Sen 500 **Parababası** ile 2000 **Hacıağa** perde ardından Orduyu gerek **Millet,** gerek **Vatan,** gerekse çalışan **Halk** yığınları aleyhine kullanacaksın. Hem de en iki yüzlüce (Ekonomiyi **Ortak Pazara,** Politikayı NATO'ya Ordu'yu Amerikan Generali Başkumandana) teslim ederken «Vatan, Millet-Sakarya» nutukları atarak soygununu ve ihanetini rahat rahat, «Huzur» içinde sürdüreceksin. Onun için : «Asker Siyasetle uğraşmıyacak» ta, köpeksiz köyde sen değneksiz gezeceksin.

Yutar mı bunu «Asker»? Eğer Ordu kadrosu İngiltere'de olduğu gibi Antika Hacıağa (Lord) çocukları, Fransa'da olduğu gibi Modern İşveren (Burjuva) çocukları tekelinde olsaydı, belki seninle her kumpası saman altından yürüterek : «Siyasetle Uğraşmaz» maskesini takabilirdi. Türkiye Silâhlı Kuvvetlerinin büyük çoğunluk kadrosu «subay oluncaya dek yamasız pabuç giymemiş» HALK ÇOCUKLARI'dır.

Bu gerçeklik oportadaydı: Kimi kendilerini «Keskin Marksist» sanan Sosyalist Beycikler, Devlet üzerine Bilimcil Sosyalizmin Alfabetik doğrularını tekerlemekle teoriyi skolastiğe, pratiği Beyinsiz işgüzarlığa çevirmek için çok ajitasyon yaptılar. Onların dedikleri uygulanınca : «Asker Siyasetle Uğraşmasın» gerici tezini ters yüz etmek oluyordu. Kendilerini Gençlik saydıkları halde Ordu'nun da bir Gençliği bulunduğunu unutturmak, Ordu ile Gençliğin arasını açmak, en sonunda Parababalarının istedikleri biçimde : Orduyu halka karşı çıkarmak oyununa çanak açıyorlardı.

Şimdi ortada bir MUHTIRA var. Bu Ordu'nun en azgın alaturka faşist Finans-Kapital ajanı Demirel kabinesini deviren ULTIMATOM'u oldu. Silâhlı Kuvvetler Ultimatomu Nedir? Bunu, henüz uygulamaya geçilmediği için Muhtıra'nın soyut metninde inceliyebiliriz. Ultimatomun amacı, sarsılmış düzeni istikrarlaştırmak olabilir. Orada söylenenden çok söyletene bakmalı. Söyleten : Ekonomi temelinde onulmaz bunalım çıkmazıdır. Eğer o madde ve geçim bunalımı istikrarlaşmazsa (yani Hayasız Finans-Kapital çapulu ve Tefeci-Bezirgan soygunu durdurulmazsa) ne faşist ne «demokratik Burjuva» çözümlerinin «Huzur» getiremeyeceği ortadadır.

O genel gerçeklik ortamında Muhtıra ne diyor? Sayın Gen. Kur. Baş. M. Tağmaç'ın, Pakistan dönüşü üzerine çıkan muhtıra'da kimileri bir «Eyüp Han Formülü» arayacaklardır. Biz kesin Kehanet bilmeyiz. Muhtıra'nın Birinci maddesi açıklıyor :

«Atatürk'ün bize verdiği hedef» diyor.

Muhtıranın ikinci maddesi :

«Atatürkçü bir görüş» ele alıyor.

Bu iki madde, Ordu'nun «Eyüp Han Formülü»nü değil «Mustafa Kemal Formülünü» önerdiğini gösteriyor.

Nedir Mustafa Kemal Formülü? Muhtıra söylüyor : (1. madde)

«Çağdaş uygarlık seviyesine ulaşmak»tır. 50 yıl önce Atatürk için «Çağdaş Uygarlık» genellemesine bir tepki : «Batıcı Kapitalist Uygarlık» 50 yıl sonra bugün, hiç değilse Genç Mustafa Kemaller için bir tek değil 2 zıt Çağdaş Uygarlık önündeyiz :

1 — Ölüm döşeğinde kıvranan Emperyalist Kapitalist Çağdaş Uygarlık;

2 — Her gün yükselip gelişen gürbüz Sosyalist Çağdaş Uygarlık.

Ordu bunun hangisini Türk Milletine yarar ve yakışır bulacak? Muhtıranın 2. maddesi

«Atatürkçü bir görüşle ve İNKILAP KANUNLARINI» ele alarak iş yapanlar. METOT bu.

Bu metot neyi anlatıyor? Ordu : Atatürk'ün İnkılâpçı yönünü benimsiyor. Bu Ordunun 50 yıl öncesindenberi geçen Sosyal Değişiklikleri hesaba kattığını ve Devrim Kanunlarını benimsediğini açıklıyor.

Bugün yeryüzünde varolan iki zıt Çağdaş Uygarlık'tan hangisi «İnkılâp Kanunlarını»' benimser? Apaçıktır : Sosyalist Çağdaş Uygarlık İnkılapçıdır, Devrimcidir.

Ordu Muhtırası : «Atatürkçü bir görüşle» «İnkilâp Kanunlarını» benimsediğine göre, dökülen, çöken Tekelci Kapitalist Çağdaş Uygarlığı, peşin peşin reddetmiş olmalıdır. Mantık bunu gerektirir.

Ancak, Kapitalizm, kendi yıkılışı önünde eli boş durmamıştır. Bütün insanlarımız gibi, en başta asker yurttaşlarımızı da, siyaset dışı bırakmakla ve sürü sürü yalan dolanla şartlandırmıştır. Demek Silâhlı Kuvvetlerimizin, her türlü siyaset yasakcılığına rağmen, ansızın politikanın en büyüğüne el koyduğu gün, aydınlanması ve halk çocukları olarak bilinçlendirilmesi en ivedili görevlerdendir.

Şimdilik, o anlamda muhtıra yorumlanması yapılabilir. Muhtıra'nın özünde kısaca iki şık yatıyor :

1 — Ordu : Son bir mehil veriyor. «Demokratik kurallar içinde» : «Kuvvetli» ve «İnandırıcı» bir hükümet kurulmasını istiyor (Madde 2)

2 — «Bu husus süratle» gerçekleşmezse, «İdareyi doğrudan doğruya üzerine almaya kararlıdır» (Madde : 3) Başka da madde yok.

İkinci şık, hiç değilse yapılacak idare açısından besbelli. Birinci şık, belki de fincancı katırlarını ürkütmemek, alıştırmak içindir. Birinci şık haykıran bir çelişki taşıyor : Ordu kurmazsa, kim kuracak Demokratik Hükümeti? Muhtıra şöyle diyor (Madde : 2).

«Partiler üstü bir anlayışla MECLİSLERİMİZ» kurmalı.

«Meclislerimiz kimdir? Partilerin kendileridir önce. Partiler kendi kendilerinin üstüne çıkabilirler mi? Biz ummuyoruz. Ordu umuyor mu? Muhtıranın 1. Maddesi şöyle diyor :

«1 — PARLAMENTO ve Hükümet süregelen görüş, tutum ve icrasıyla yurdumuzu anarşi, kardeş kavgası, sosyal ve ekonomik huzur-

suzluk içine sokmuş,.... geleceği ağır bir tehlike içine düşürmüştür.»

Bu suçu yalnız «Hükümet» işlememiş, başta «Parlamento» işlemiş gösteriliyor. Frenkçe «Parlamento» sözcüğüne Türkçede «Meclisler» deniyor. Öyleyse ayni Parlamento yahut «Meclislerimizden kendi kendini düzeltmesi mi bekleniyor? (Besbelli ki Ordu onu ummuyor. Onun için «Süratle» «İdareyi üzerine» alacaktır.

Muhtıradan başka anlam çıkmıyor. Hadi hayırlısı. 13 Mart 1971

Sosyalist, Sayı 20 (16.3.1971)

SUÇLU AYAĞA KALK !

Dr. HİKMET KIVILCIMLI

SUÇLU : AYAĞA KALK!.

Türkiye'nin iki büyük Başkenti : **İstanbul** ve **Ankara'dan,** en ücra ve en uçdaki **Kırıkhan'a, İslâhiye'ye** dek her yerinde kan dökülüyor. Kan dökenler : Finans-Kapital parababalarının yönelttikleri Antika taşra Tefeci - Bezirgan vurguncularıdır. Kanı dökülenler : Türkiye'de insancıl yaşantı özliyen ilericiler, devrimci gençlerdir.

PADIŞAHLIKTAN PAŞALIĞA

Neden ?

Bunu Halk yığınlarımızın öğrenmemeleri için sömürgen üst sınıflar ve onların bezirgân politikacıları ellerinden geleni arkalarına koymuyorlar. Üst sınıflar bir avuç soyguncudurlar. Ama, Türkiye'nin en muazzam ekonomi gücü olan **Kapitali** (Sermayeyi) ve **Devleti** tekellerinde tutuyorlar. Onun için, yenilmez bir güçmüş gibi görünerek, herkese gözdağı veriyorlar.

Bu açık seçik oyunda en çok aldatılanlar : **«cahil Halk»** değil, ne yazık ki **«okur - yazar»** geçinen **Kapıkulları**'dır. Bu Kapıkullarının en gözde başı İ. İ. Paşa oluyor. Paşa 40 yıldır, kimi **İktidarda,** kimi **Muhalefette** kaldı. Ama, korkunç **Devlet Kapitalizmi**'nin ve **Devlet Kapıkulluğu**'nun vazgeçilmez başı idi. Onun için Türkiye Politikasını kimi açıkça, kimi el altından olmak üzere, her zaman **«Paşa»,** yahut **«Paşalar»** güttü.

«Paşalık» Türkiye'de bir kanunla Mustafa Kemal'in sağlığında yasak edildi. O **antika** deyimin yerine her modern ülkede kullanılan **general** geçirildi. Ama, toplum gerçekliği Antikalıktan kurtulmadıkça, onun yaşıyan kurumlarına başka ad vermek yeter miydi? Yetmedi. **«Paşa»** her zaman antika **Paşa** kaldı. Ve halk ta, ortalıkta değişen temelli hiç bir şey göremediği için, tepedeki Kapıkullarına **«Paşam»** demekten geri kalmadı.

Antika Paşalık ne anlama gelir, biliyoruz. **«Paşa»** sözcüğünün öztürkçe kökü **«Beşe»** den gelir. **«Beşe»** bir Babahan'ın **«büyük oğulu»** demektir. Osmanlıda ilk Padişahların büyük oğullarına **«Paşa»** denildi. **«Padişah»** adlı Babahan ölünce, onun yerine **Paşa** oğlu geçmiyecek miydi? O makanizma ile Türkiye'de **Padişahlık** kalktı, onun yerine hiç sessiz, sedasız ve kimsenin yadırgamasına yer kalmaksızın **Paşalık** geçiverdi Antika **Tefeci-Bezirgan** ekonomi ve sosyal sınıf, Türkiye'nin 500 kasabasından beşyüzünde iktidarı elinde tuttukça bunun başka türlü olması olur muydu?

«DEVLETLU» PAŞA HAZRETLERİ

İşte İ. İ. Paşa o **Antika toplum** yapımızın **Modern Devletçilik** biçiminde karar kılmış yapısının en «sarsılmaz» kalıntısıdır. O kalıntıya göre **«Devlet»** başlıbaşına bir varlıktır. Nereden geldiği bilinmez. Ama, gelmiş. Vardır. Öyleyse Toplumun üstünde, Sosyal **Sınıfların** üstünde bir varlıktır. **«Ülke bütünlüğü** ne ile sağlanır? **«Devletle»** Öyleyse, dün **«Saltanatın»,** bugün **«Milletin»** var olması, **Devletin** var olması demektir. **Devlet** elden gitti mi, ne **Millet»** kalır, ne **Vatan.**

Bütün **«Paşalarımızın»** ve Paşarikolarımızın ağızlarına bakın. Başlarının içine girin. Ruhlarının en loş derinliklerine inin. Yalnız ve ancak o Antika Felsefeyi bulacaksınız. Bu **«felsefe»** lerinde çok **«samimi»** dirler. Yeni deyimiyle, çok «içtenlikli»dirler. **Padişah** gitmiş **Paşa** kalmıştır. Padişah nasıl Devlet kubbesinin köşe taşı idiyse, Paşa da tıpkı öyle yalnız **Devlet'i** düşünür. O bir **«Devletlû», «Devlet kuşu»**dur. Devletin tepesine tüner. Ve sırf, başka hiç bir şeye bakmaksızın **Devlet için** öter.

Bu felsefelerinde Paşacıklarımızla tartışabilir misiniz? Hayır. Öyle bir şey, koyu müslüman için **(Allahın** var olup olmadığını tartışmak kadar) onulmaz bir **«küfür»** olur, Devletin tartışılması. Bu felsefelerinde Paşacıklarımız **«popüler»** dirler de : yani en geniş halk yığınları içinde dahi en yaygın felsefe bu **Devlet** dokunulmazlığı ve tartışılmazlığı pusuya girmiştir.

«DEVLETLU» FELSEFESİNİN KÖKÜ

Bu felsefenin **Sosyal** kökü nereden geliyor? Tâ, 600 yıl önce kurulmuş Osmanlı Devletinin ekonomik ve sosyal yapısından. **Devlet** bir uzun süre Osmanlı **Dirlik** Düzeninde bayağı **«Sınıflar Üstü»** çalımı **ile Padişah'**ın kişiliğinde **«Zât»**laşmamışmıydı? Paşacıklarımıza göre 60 yıldanberi Türkiye Toplumunda değişen hiç bir şey olmamıştır ve olamaz. **Saltanat** gitmiş, **Cumhuriyet** gelmiş. **Padişah** gitmiş, **Paşa** gelmiş. Bu da mı fark ?

Padişahlığın, şunun şurası 50 yıldır ancak **«kalkındırılabilmiş»** olduğu gözönüne getirilsin 50 yıldan beri ise, **Paşalığın,** kanun yasaklarına aldırılmaksızın, iyice **«oturtulabilmiş»** bulunduğu unutulmasın. **Devlet** anlamında hangi değişikliği kapıkuluna anlatabilirsiniz ?

İlk Osmanlı **(İlb-Gaazi-Şövalye)** lerinin **Kan** örgütü yerine geçirdikleri **Dirlik Düzeni** toprak ekonomisi üzerindeki **Devlet,** çoktan : 3-4 yüz yıldır yıkılmış. Yerine **Tefeci-Bezirgan** sınıfın tehakküm ettiği **Kesim Düzeni** adlı toprak ekonomisi üzerindeki **Devlet** geçmiş. Sonra ilkin **Levanten** (Komprador) Kapitalizme dayanan ecnebi Finans-Kapital, sonra **Tefeci-Bezirgan** sınıfa dayanan yerli Finans-Kapital tehakkümü devleti kıskıvrak tekelinde bağlamış..

KİM OKUR? KİM DİNLER ?

Biz bu basit olmasa da apaçık olayı, daha Üniversite Ülemâmızın en az beyin zarları kalınlaşmamış Sosyal Bilginlerine, hatta keskin **«Bilimcil Sosyalist»**lerine anlatamıyoruz. **Paşacıklarımızı antika** Devlet felsefelerinde nasıl kınarız? Üstelik **«Paşaların Paşası»** sayın İ. İ. 40 yıl **«Devleti» «avucu içinde»** tuttuğunu sanmış, en deneyli, en ulu **«Devlet Adamı».** Türkiye'nin **Finans-Kapital** sömürgeliğinden **«Bağımsız»** ve **gerçekten hür** (özgür) olması için, aç işsiz kıvranan, kanayan Türkiye gençliğini mi dinler ?

Devlet : «Şunun bunun elinde bâziyce (oyuncak) **olamaz»** demişti. Ankara İstiklâl Mahkemesi Başkanı ünlü «Kelâli» Bey (Afyon), 45 yıl önce O zamanın muzaffer Cephe Komutanı Başvekil Paşası, 45 yıl sonra değişecek değil. Kim bu ateşli gençlik? Antika hacıağalığın **Taşrada** boğduğu, Modern Finans-Kapitalin Başkentlerde bir bir provokasyonla kana boyadığı gençlik: alt yanı bir avuç çoluk çocuk! Bunlar sakrı-sent **Devlet** hazretlerine kafa tutacaklar ha?

ZORLA İNTİHAR

Onun için, bütün gizli oyunları avucunun içi gibi okuması olagan bulunan İ. İ. Paşa, başından değilse bile, yaşından beklenmiyecek yeğniklikte bir uçarı öfke ile, tam alı al moru mor, haykırıyor :

«Uç çocuk Devletle pazarlık edecek?.. Çıkarım sokağa, halkı Emniyet Kuvvetlerine yardıma çağırırım.»

Milletçe trajedimizin yayı bu tür düşünce ve davranışların perdesi ardında gizleniyor. Ve ne yazık ki, anlı şanlı **«Paşalarımız»,** o belki çok **«iyi dilekli»** (kendi sanılarıyla : **«Sağduyulu»)** düşünceleriyle, bütün kartları karıştırıyorlar. Düşünceden çok **Davranış** durumunda bulundukları için ise, herşeyden önce son kertede titiz oldukları **kişiliklerini** yıprandırıyorlar.

Yalnız o kadarla kalsalar, pek bir şey denemez. Herkes kendi yanlışının sorumluluğuna katlanır. En gözde ülküleri sayılan Vatan-Millet-Sakarya tutumları gibi, gerçekten inanılmaz ayrılıklara kapı açıyorlar. Alalım, **«Paşaların Paşa»**sının hızlı **«çıkarım sokağa»** deyimini. Olmayacak şey, «çıkamaz»a. Çıktı, bilelim. Türkiye insanları Antika **«Reaya»** (Osmanlı güdülenleri) değil. En azgın Finans-Kapital giyotini ile her gün kanlı sınıf çelişkilerine bölünmüş.

Bu ortamda Paşa, ya **«Yuha!»**lanır, yahut **«Tekbir!»**lerle karşılanır. İki sonuç ta bunalıma çözüm getirir mi? Olası değil.

«DERVİŞ VAHDET»lik çıkmaz sokağı

Paşa'nın **«çıkarım sokağa»** çığlığı sosyal ve politik açıdan ne demektir? Bilinçsiz kara kalabalığı kuru lâfla : **Devrimci Gençliğe** karşı kışkırtacak... Buna hacet var mı? sorusu bir yana dursun. Çünkü bütün Finans-Kapital ve Tefeci-Bezirgan ağaları ve çeteleri her günün 24 saatinde yalnız bunu yapıyor. Gene de, zavallı işsizlerden yazdığı aylıklı askerlerini, arkalarına sivil-resmi, gizli-açık binlerce polis ve tabur tabur jandarma dayanakları komadıkça şuradan şuraya yürütemiyor.

«Paşa» kendisinde ayrı bir **«Kuvveti Kutsiyye»** mi buluyor? Olağandır. Ancak **«alaylıları mekteplilere karşı»** kışkırtmak, 1909 yılında tutmadı. Başka. 1909 yılı o görev **«Volkan»** cı Entelicens Servis casusu **Derviş** Vahdetî'nin «Kuvve'i Kutsiyye» sine düşmüştü. Hepsini bir yana bırakalım. Gericiliğin, 1971 yılı Devrimci Güçlerine er geç yenilmeye tarihçe mahkûm bulunduğunu unutalım. Paşalar ne duruma düşerler?

62 yıl önce **31 Mart Vakası** günü, şimdiki yüksek öğrenimli asker-sivil gençlerimizden çok daha körpe yaşta bulunan adsız **«Ismet Bey»,** bir devrimci küçük subaydı. Çağının Birlikçi ve **Ilerici** (Ittihat ve **Terakkici)** akımına katıldığı için bir **Kurtuluş Savaşı Kahramanı** ve en sonunda «Kuvve'i Kutsiyye»li Paşaların Paşası olduğunu hangi silâhlı - silâhsız **gence** tümden unutturabilir? Elbet kendisi de, içinin içinde, beyin yaşlılığı yüzünden seksenini geçkin I. I. Paşanın belleğini yitirdiğine inanamaz.

31 MART AZGINLIĞI

Daha geçenlerde, kendisi : **«Hergün bir 31 Mart yaşıyoruz»** diye gocunmuştu. Her halde sevinememişti. 31 Mart Vakaları önünde. Çünkü biliyor. 31 Mart Vakasından 10 yıl sonra **Kuvvayımilliye** ayaklanışı patladı. 4 yıl sonra 31 Martların temel dayanağı **Padişahlık** (Saltanat ve Hilâfet) resmen yok oldu. 31 Mart Vakaları öylesine tekinsizdirler.

Ama, modern Finans-Kapital **Derebeğiliği** kuşku yok, **antika** Tefeci-Bezirgan Derebeğiliğinden daha az **sınıf körlüğü** illetine tutulmuş olamaz. Paşacıklarımız hiç değilse o kadarcığını görmez bilmezler mi? Amerikan U.S. üssü yapılmış Türkiye'de 20 bin Amerikalı ve 40 bin yerli CIA ajanı, **Derviş** Vahdeti'lerin rolünü, kimseciğe sıra bırakmaksızın epey başarı ile oynuyorlar. Cami'lere atılan bombaların hangi **«Volkan»**dan fışkırdığını, kimse bilmese, koca İ. İ. Paşa eliyle tutmıyacak kertede alandan çekilmiş yahut 80 inden sonraki ikinci **çocukluk çağına** gömülmüş olmasa gerektir.

Hatay'da kışkırtılmış, kamyonlar dolusu aç ve bilinçsiz kara kalabalık nereye koşturuyor sanılır? **«Komünizme karşı»** mı? Belki delinmiş kursaklarına bir damla dünya nimeti düşürecek (evlerin, dükkânların ve giyinikçe kişilerin) **yağma** ve **talan** edilmesine... Gericilik, **«Emniyet Kuvvetleri»** önünde (yani sayesinde) ilerici ve genç linç edilmesiyle keyfinden sarhoş olabilir. Better olsun. Tarihte her zorbalık öyle mezarını kazmıştır. Mezar kazıcılarını böyle **kırmızı balmumu** ile çağırıp idmanlandırmıştır. **«Devam et»**sin.

I. İ. Paşa'nın genç topçu subaylığından beri zarı zedelenmiş kulağı o **«31 Mart»** olaylarını işitmemiş görünüyor. Aynı gün ve saatte, Paşaların gözleri önünde Ankara Başkentinde, Jandarma Albayının yüreğine iniyor. Kış ortası gece ayazında Yurt'larına sığınmış genç öğrenciler üzerine, işkenceyle alınmış ifadeye dayanır : **bir tek ve yapyalnız biricik** adliyeci **kişiden,** acele alınmış hüküm, makineli tüfekler çatırdatılarak yürünüyor.

PARABABALIĞININ SUÇLULUK KOMPLEKSİ

Ve ne aranıyor? **«Suçlu»!...** Her Üniversite içinde, eğer binlerce değilse yüzlerce gizli sivil polis ve MIT ve CIA ve Entelicens Servis ve ilh., veilh... ajanları, en ufak kıpırtıyı izlemezmiş gibi. ODTÜ'de aranan kimsenin orada bulunmadığını her an rapor etmemiş gibi... durup dururken, bedavaya **kan dökmek** için olmıyan **«Suçlu»** kuşatılıyor. 4 Amerikan U. S. işgalci askeri, 4 gün karnı tok, sırtı pek, halı kilim üstünde yatırıldı diye : **3 genç Türk** öldürülüyor, 300 **genç Türk** yaralanıyor. **3000 genç Türk** esir kampında namlu tehdidi altında soğuğa, yağmura bakmaksızın titretilerek siygaya çekiliyor.

«Suçlu» kim? **İngiliz** casusu **Derviş Vahdeti**'nin omuzdaşı, Alman casusu **Şıh «Nursi»** nin ruhunu hortlatan, Amerikan casusluğu CİA emrinde kumpaslar kuran Finans-Kapitalizm... O binbir yabancı casusu ortamı içinde en ufak bağımsızlığını korumıyan İktidar : Asker - Sivil **Genç Türkler** cephesine karşı, süngü, kurşun, bomba, helikopter, uçak tank ve **nurculukla** silâhlandırdığı bilinçsiz Mehmetciği ölüm saçasaça saldırtıyor. Bu yetmiyor. Çünkü, evdeki pazar çarşıya uymıyacaktır. O da iyi biliniyor.

MANDACILIĞIN SUÇLULUK KOMPLEKSİ

Illâ ki, **««Paşaların Paşası»** dır, Al'i Osman dölünden gelmiş Şahlar Pâdişahı **«Essultan ibn'i Sultan»** pertavını atarak : **«Al Allah delini-Zapteyle kulunu»** yordamıyla : **«Çıkarım sokağa ha»** diyebiliyor.

Çık be Paşacık!...

Ama, **yakışmıyor,** herşeyden önce : Çünkü : **«Geçti o Bor'un Pazarı»** Gençlik Sosyalizme uyandı.

Ve **Sivas Kongresinde,** Türkiye'yi **«Amerikan Mandası»** yapmak istiyenlere karşı dövüşen **«Paşa»** anıtkabirde henüz **yaşıyor.** Sıvas Kongresinde bulunmamış olmak, **«Amerikan Mandası»**na karşı insana bağdaşıklık sağlamaz. Ve **«Sokak»** ta, Türkiye'yi **«Manda»** gören Amerika U. S. Elçisince alkışlanmak içacıcı (yahut moda edilen sözcükle : **«Huzur»** verici) olur mu? Olmaz. Olamaz.

Bunalım mı? Ne sandın. Ama, **«Politika»** kiremitliğinde **yanmış** gençliğe, su yerine **provokasyon** petrolu sıkan itfaiyecilikle, Toplum temelindeki **bunalım** yangını söndürülemez : daha çok alevlendirilir. Bunalım : Parababalarının, geniş yaratıcı **üretim** yerine, insafsız **vurgun** yapmalarından; **işsiz** bırakılmış işçi-köylü-aydın çalışkanlarının **pahalılık** cehennemine itilmelerinden ileri geliyor.

Devlet mi? Devleti, Parababalarının Dış Ticaret, Döviz, Vergi **kaçakçılığına** teslim etmek kurtarmaz. Devleti alafranga **«devalüasyon»** adlı para haydutluğuna, **Borçlar** gangsterliğine yataklık edenlerin işkence masası gibi kullandırmak nasıl yıkmaz ?

, Sosyalist, sayı 20 (16.3.1971)

Türkiyeyi Kim Yönetir ?

Dr. HİKMET KIVILCIMLI

17 Çarşamba : İ. İ. Paşa'nın rahatladığı son 24 saat olacak mı, olmıyacak mı?

1 — Devlet Sermayenin Olmazsa Yok mu Olur ?

Yıllar yılıdır **27 Mayıs** şoku amorti ediliyor. Finans-Kapital ve Tefeci-Bezirgan çetesinin son **«Demokratik»** gösterilmeye çalışılan **vurgun furyası** ve Ortak Pazar kanalından Türkiyeyi emperyalizme toptan **peşkeş** çekişi, geçen **Ağustos** ve **Kasım** aylarındanberi Ordu direnişini suyun yüzüne çıkardıydı. **9-10 Mart** günleri patlama Gürler ve Batur Paşalar eliyle kontrol edilince, AP iktidarına **«Son Türk Devletinin yok»** olmaması için **«son şans»** verilmesini istiyen **Tağmaç Paşa** da öne düştü. Ve **Sunay** Paşa «istifasından» vazgeçirildi.

I. I. Paşaya **«24 saati yüzyıldan uzun»** getiren durum buydu. **17 Çarşamba** günü hangi olay- göze çarptı ?

Biri küçücük mikroskopik **Genç** olayı, ötekisi Devlet ölçüsünde büyük makroskopik (gözle görülen) **Ordu** olayı en ilginç belirtileri verdi.

2 — Bir Adım Ileri, İki Adım Geri

MISROSKOPIK GENÇLİK olayı : 65 gündür «yakalanamıyan» Deniz Gezmiş : Sivas'ın Şarkışla'sında yakalandı. Yakalanışta kaç **püf noktası** yok ki? Kaçakların Çarşamba'dan önce Ankara'dan **uzaklaşmaları...** Gece saat 1 sularında radyoca bir bekçi, gazetece bir polis tarafından o **karanlıkta** bir pikapa motosiklet yüklerken tanınmaları... «Bir iddiaya göre Gezmiş»in «Polislere attığı kurşunla Yusuf **Arslanı yaralamış»** olması... Gezmiş'in «şehir içinde tehdit ettiği bir **havacı başçavuşun»** önce evini basıp, sonra özel arabasını kendisine kullandırtarak «Gemerek'in Yeniçubuk akaryakıt istasyonunda» teker patlatılarak karanlık tarlalarda çifte sten tabancaları ve «bol miktarda kurşun» ile sağsalim ele geçişi...

Hep havada uçuşuyorlar : sinekler küçük, mide bulandırıyorlar. Henüz herşey burjuva basınına verilenlerden aktarma. Değişmesi güç gerçeklik çocuklar leyleğin yavrusu gibi yuvadan atılmış görünüyorlar.

MAKROSKOPIK ORDU olayı : 27 Mayıs'takinin bir başka çeşidi ile, Ordunun eylemi üzerine ilk ağızda gene Ordu cezalandırılıyor bile. Hangi ölçüyle, niçin? Orası karanlık. 8 Paşa : **1) Kara Kuvvetleri Plan ve Prensipler Dairesi Başkanı Tümgeneral** C. Gürkan, **2) Genelkurmay Merkez Daire Başkanı Tümgeneral** Ş. Köseoğlu, **3) Kara Kuvvetlerinden** Tuğgeneral M. A. Akar, **4) Zırhlı Birlik Komutan Yardımcısı** Tuğgeneral N. Gürkân, **5) Deniz Teknik Daire Başkanı** Tuğamiral V. Bilget, **6) Hava Kuvvetleri Harekât Daire Başkanı** Tuğamiral O. Çokgör, **7) I. Ordu Komutanlığından** Tuğgeneral M. Tuğcu, **8) Tuğgeneral** L. Eral.

Paşaların en yüksek rütbelisi 2 Tümgeneral, 6'sı Tuğgeneral. Hepsi genç. Ne yapmış olabilirler?... Açıklanmalı. Ama en şaşırtıcı olan gazetenin şaşırtıcı havadisidir :

«Bu arada **Havacı Albay** H. Ilgaz, Komutanların ültimatomunu TRT'ye götürenlerden **Havacı Albay** K. Tunusluoğlu ile **Zırhlı Birlikler Komutanı,** ayrıca **Zırhlı Birliklerden Yarbay** ve bazı **Binbaşı öğretmenlerle,** çeşitli sınıflardan değişik rütbelerde **çok sayıda subay** emekliye sevkedilmiştir. Ayrıca **çok geniş bir arama** işlemi sonunda, bazı subaylar görevlerinden alınarak, kıta hizmetlerine sevk edilmişlerdir.»

3 — Geri Tepiş Normal midir ?

Sonradan anlaşıldı :

«Cuma günü saat 13'e bir dakika kala, Çankaya Köşkünden TRT'ye telefon edildi. Heyecanlı bir ses :

«— Muhtıranın okunmasını durdurun» **diyor ve üç gün mühletten söz ediyordu. «Fakat artık çok geçti. Haber okunmak üzereydi. Esasen Hava ve Deniz Kuvvetlerinin Genel Sekreterleri olan 2 Albay ile Kara Kuvvetlerinden bir Paşa, Muhtıranın okunmasını sağlamak üzere Iç Haberler Merkezinde bekliyorlardı»**

(D., 16.3.1971)

Daha ilk adımda **«Tepe»** oyunu bozmak istiyor. 17 Mart'ta : **«Muhtıra»**yla sırf Ordu'da Devrimci kanadı oyalayıp vakit kazanılmak ve hareketi bastırmak planlanmış. 18. Mart'ta : **«Müdahale»** edenlerin **«Lider»**i rolüne giren bir «Paşa» bütün konuşulanları teype alarak, bantları **Tepe**'ye götürür, yani muhbirlik edermiş. Bunlar açıklandı.

Öyleyse bu oyun, — Talât Aydemir olayı

gibi, — bir provokasyon tertibidir. Maksat, Ordunun Devrimci Gençliğini temizlemek için, hazırlıksız davranışları kışkırtmaktır. İçlerine Devrimci maskesiyle sokulup, asıl Devrimcileri avlamaktır.

Yakışır mı? Bu metotlar, Bizans çağında aylıklı askerlere uygulanırdı. Türkiye'nin Halk çocukları Ordusu herhalde Antika istibdatların aylıklı askerleri değildir. Onun Yurtsever gençlerini yanlışa düşürüp ezmek, önce günahtır. Ondan sonra tehlikelidir de. Hem Ordu Görev Tüzüğüne : **«Anayasayı kollama ve koruma»** maddesini yaz; hem Ordu Anayasa'yı korumak isteyince Bizantizmle provokasyonlar kışkırt. Kimde kime güven kalır?

Hele Anayasayı **«koruma»** gibi masum ve meşru bir görevi normal yoldan yerine getirmek olanağı tıkanırsa, ileride çok daha korkunç patlamalara yol açılmaz mı? **Ordu** oyuncak değildir. **Millet** : birkaç bin parababası değildir. **27 Mayıs** : o bilinci Asker-Sivil bütün yurttaşlar içine getirmiştir. Devrimci Subay (Muhtıranın yazdığı gibi) yalnız **«Kuvvetli»** değil, aynı zamanda **«İnanılır»** doğrularda kanıtlandırılabilir. Yalancılığın Mumu Yatsıdan öte yanmaz.

27 Mayıs EMİNSU'lara geniş yararlar, hatta imtiyazlar vermişti. 12 Mart doğru **«emekliye» emekletiyor.** Hem bu iş : «önceki gün akşam üzeri **ele alınmış.... Dün sabah saat 12,20-de emeklilik bildirilmiş, atananlara ise 12 saat içinde yeni görevleri başında bulunmaları emredilmiştir.»**

Bu işlemleri kim, nasıl yapmış : **«Genelkurmay Başkanı ve Kuvvet Komutanları, durumu Cumhurbaşkanı ile görüşmüştür.»** deniliyor Demek bu temizlik AP'ye **«şans»** tanıyan ve **«istifası»** düşünülen Paşalarla uyuşumluca yapılmıştır.

Dahası var : «**Sızan haberlere göre,** emeklilik ve atanma işlemleri CHP. Genel Başkanı İsmet **İnönü'ye haber verilmiş ve :** «24 saat içinde sükûnetin temin edileceği» **bildirilmiştir.**

(Cumhuriyet 17.3.1971)

İ. İ. Paşaya verilenin **«Haber»** değil **«Müjde»** olduğu, daha dün ağzını bıçak aymıyan İ. İ. Paşa'nın **CHP Ortak** Grubunda yaptığı şu «mustulama»dan anlaşılıyor :

4 — Eski Kurtların Antika Huyları :

«Geçen 24 saat memleket için çok önemli bir devreydi... Merak ediyorduk bütün dünya ile beraber. Fakat size KALP HUZURU ile söyliyebilirim ki, bu geçen 24 saat zarfında Türkiye, millet olarak bünyesindeki sarsılmaz metanetinin bir defa daha örneğini vermiştir... Gerek Ordu'nun... gerek Siyasi Partilerin... memlekete SAHIP olmak isteği hâkim olarak yaşamaktadır. Bugün olayların ve HAZIRLIKLARIN mahiyetini henüz bilmeksizin ÇOK İYİMSER, ümidi kuvvetli bir halde huzurunuza çıkmış bulunuyorum.»

Bu **«24 saat»** neydi? İ. İ. Paşa'nın 1923 ten 1950 ye dek 27 yıl **İktidarda** ve 1950'den 1971'e dek 21 yıl **Muhalefette** tekrarlayıp Orduya ezberlettiği : **«Asker siyasetle uğraşmaz»** yalanının uygulanış 24 saati idi. «En son Ankara Hava Kuvvetleri Konferans Salonunda» Ordu'nun başı Tağmaç, Türkiye'de Parababalarısız ve Hacıağalarsız yaşanamıyacağı felsefesini şu sözlerle haklı çıkardığına inanmıştı :

«Bir Afrika ülkesini yönetebiliriz, fakat nüfusu 35 milyona çıkan Türkiye'yi yönetemeyiz!»

5 — Türkiye'yi Ordu Yönetmiyor mu?

Neden yönetemezmişsiniz? 500 Finans - Kapitalist **Parababası** ile 2000 Tefeci - Bezirgan **Hacıağa** 35 milyon insanı sömüre sömüre dolandırarak **«yönetecek».** Gereğinde 1 milyon eri ölüme seve seve yönetmeyi bilen 10 binlerce yüksek öğrenimli Subay, 2500 soyguncu kadar olsun Milleti yönetemiyecek... Bu masala nasıl inanılır? Türkiye'de 3 milyon **İşçi** ile 3 milyon çalışkan köylü'nün (30 milyon nüfusun) Sermayeci çapulundan başka yolla yaşıyamıyacağı düzmece ezberletilerek inanılır.

AP **İktidarı** ile kayıkçı dövüşünde usta **Muhalefeti : «Bir Afrika ülkesini»** yönetirce, 35 mil yonluk Türkiye'yi **«yönetiyor»** muydu? Ordu **«siyasetle uğraşmadığı»** ölçüde **«yönetiyordu».** 4 general Kılıçları takip geçit resmiyle Çankaya'ya **«Muhtıra»**yı götürür götürmez, yani **«Ordu»** birkaç 24 saat **«siyasetle uğraşır»** uğraşmaz, ne **«Hükûmet»** kaldı, ne **«Parlemento», «Memleket»** ise, dünkünden daha iyi (hiç değilse Polis dayanıklı gericiler ilericileri kim vurduya getirmeksizin) kendi kendisini **«yönetiyor».** Hani Parababaları?... Gölge etmesinler, **Halk** başka ihsan istemiyor.

6 — Biraz da Halk için Yönetsin

Bu iki, hem de farkına varmaksızın, Ordu yapmadı mı? Neden **Türkiye** ordusu **Afrikalı** ordulardan aşağı kalsın? Anlaşılıyor işte : Ordu olmasa, en kabadayı Parababaları donlarını bağlıyamıyorlar. Demek **gerçekte** Türkiye **Ordu** gücüyle **yönetiliyor. Demokrasi :** 2500 kodamana **Ordu** zoruyla 35 milyon insanımızı çapul ettirtmek midir? Yoksa, 1,5 milyonu **örgütlü** işçi olan 6 milyon İşçi-Köylü üretmen yığınını, yüzbinlerce namuslu asker-sivil **Genç** ve **Aydın** ile bir atılışta kaynaştırıp, 35 milyon nüfusu insanca yaşatmak mıdır.

Siyaset : dönmüş, dolaşmış, bu denli açık rakama dayanan bir denklem olmuştur. Bu denklemi, en ücra dağ başındaki karacahil çobanın önüne koysanız, bir kaç saat içinde çözümler. Bütün **mesele,** Ordu'nun, bağrından geldiği çobanla, köylü ile, esnaf ile, işçi ile kendi arasına vurguncu parababalarını **«yönetici»,** hatta **«şefaatçı»** kılığında maskeli soyguncu olarak sokmaksızın : **halkla halk çocukları** olarak başbaşa vermekten korkmamasıdır. **Siyaset** te budur. **Demokrasi** de budur.

Parababalarının, Siyaseti asker-sivil yurtsever aydına **yasak,** herkesin perende atamıyacağı bir ince kalleşlik ortaoyununa çevirişi, hep Ordu'nun temiz vicdanını oyalamak, yiğit yüreğini çıkmazlarda bocalatmak, duru kafasını karıştırmak içindir. Ama, hakikat oportada. İktidarın Karagözleri, Muhalefetin Hacıvatları, Altıkulaç Beberuhileri. Razâkîzâdeleri, Tatsız Tuzsuz Deli Bekirleri her 10 yılda bir oynadıkları perdeyi yıktılar, viran ettiler. Ardından sıkıştıkça, Orduyu imdatlarına çağırdılar. **«Türkiye'yi** yönetme» dedikleri oyun bu. Bu oyunla, Türkiye'yi bütün Milli Geliri kadar yabancılara **borçlandırıp** Amerikan **üssü** haline getirdiler.

Bu haydutluk **Siyaset** midir? **Demokrasi** midir? Millet içinde bir sınıfın ülkeyi **«Yönetmesi»** midir? Yoksa, yetmiş yedi buçuk yabancı casus örgütlerinin Memleketi yabancı sermayeye savunmasız teslim etme yordamı mıdır? Vatanı Savunmak, Anayasayı kollamak ordunun baş görevi ve hakkı ise, niçin bu **hak** ve **görev** biraz da gerçek **Demokrasi** yönünde (yani Halk için, Halkla birlikte ve Halk tarafından) işlemesin?

Sosyalist, sayı 21 (23.3.1971)

Hükümet - Ordu - Sınıf

Dr. HİKMET KIVILCIMLI

«Kuvvetli Hükümet», «İnandırıcı Hükümet»... Türkiye Silahlı Kuvvetlerinin **«4 sınıfı»** tepeden bu kararı aldı.

1 — Devlet ve Yürütme Gücü

«Hükümet» nedir? **Devletin** bir parçasıdır.

«Devlet» genel olarak yalın tanımı ile egemen sınıf elinde **Silahlı adamlar** ve **Cezaevleri** örgütüdür. Ama, gittikçe karmaşalaşan modern toplumda o yalınkat Devlet örgütü, başlıca 3 bölüme ayrılır : 1 — **Yürütme,** 2 — **Yasama,** 3 — **Yargılama...**

Bu üç bölümden yalnız **Yasama** (Kanun yapıcı Meclisleri) hiç değilse Demokrasice **silahlı** adamlarsız iş görür. **Yargılama** bölümü (Mahkemeler) daha çok **Cezaevleri** açısından silahlı adamların yalnız **Polis** ve **Jandarma** kollarını kullanır. **Yürütme** bölümü, akar dilce Hükümet adını alır. **Hükümet :** sivil asker bütün silahlı güçleri kullanır. Polis de, Jandarma da, Ordu diye kısaltılabilecek olan (Kara-Deniz-Hava) **Silahlı Kuvvetleri** de Hükümetin emrinde bulunur.

Klâsik **Hükümet** bu olmakla birlikte, onun ister istemez : 1 — **Sivil İdare** makanizması, bir de 2 — **Asker Savunma** makanizması vardır. Sivil İdare adamları **silahsız** sayılabilir. Polisin cop, tabanca vb. aygıtları, Modern Savaş tekniği yanında oyuncak bile olamaz. Olsa olsa, çakısı bulunmıyan **Silâhsızlandırılmış halka karşı** bir korkuluk olur. Onu bir yana bırakırsak, **Silâhlılar** yalnız Askerler'dir.

2 — Ordu ve Hükümet

Böylece **Devlet** bütününün en dişe dokunur bölümü olan **Yürütme** mekanizması, kendiliğinden bir **Silahsız buyurucu** durumda olan **Hükümet,** bir de : Silâhlı yerine **getirici** durumda olan **Ordu** olmak üzere iki ayrı makanizmada toplanır.

Bu ayrılık Tarihin belirli çağlarında zaman zaman birbirine karşıt olmuşlardır. Toplumun az çok oturaklı normal gidiş günlerinde Devlet içinde **Hükümet** avadanlığı **Ordu** üzerine buyurmuştur. Toplumun düzen yıkılışı günlerinde iş tersine döner : **Ordu** bütün öteki Devlet bölümlerine ve bu arada **Hükûmete** ağır basar. Roma'nın ve Kapitalizmin yıkılış günlerinde ikide bir gizli ya da açık **generaller** kargaşalığı zortlar durur.

3 — Türkiye'nin büsbütün özel bir karakteristiği göze batar. Osmanlı Devleti çimçiğ **Silâhlı Adamlarca** kuruldu.. Orada Hükümet de, Ordu da ister istemez o silâhlı adamların tekelinde kaldı. Silâhsız **«başıbozuk»**un Hükûmette işi ne olabilir? Bu gerçekçi gerekçeyle **Hükûmet** demek, **Ordu** demek oldu. O tutum, Batı Kapitalizminden taklit Devletçilik ve sözde Kanun aktarmalarıyla **«Çağdaşlaştırmak»** istenildi. Tutmadı. Devlet de, Hükûmet de ya Padişah'ın **(Ordu Başbuğunun),** yahut **Paşa'nın (Ordu komutanının)** babasından miras kalmış malı bilindi.

Doğrusu da, elinde silâh bulunmıyan

adamların, eli silâhlılara buyurması denli komik burjuvaca güçler dengesi olamazdı. Tetiği benim parmağım çekecek, buyuruyu karşımdaki silâhsız başı bozuk verecek. Niye? bizim Silâhlı Kuvvetlerimiz : Burjuva **«Çağdaş uygarlık düzeyi»** adına öyle gerekse de bu işi hiç bir zaman ciddiye almamalıdır. Hem niçin alsınlar? Batı Kapitalizminin kara kaplı kitabı öyle yazarmış. «Tefriyk'ı Kuvâ : **Güçleri Ayırdetme»** kuralı kutsalmış. Bize ne?» **Biz bize benzeriz!»**

4 — Meşrutiyet'te Paşalık

150-200 yıldır Türkiye'nin seçkin politika oyunu, hep **Hükûmet** denilen **«sefil»** sivillerle, **Ordu** denilen silahlı askerler arasında sürüp giden bir **«Alicengiz oyunu»** olmaktan çıkamazdı. Osmanlı, onun kolayını bulmuştu. Sivile de, Askere de : **«Paşa»** derdi. En son **«Çağdaş Uygarlık»** komedisi **«Meşrutiyet»** (Anayasacılık) devriminde : elde silâh dağa çıkan **asker** Enver de **Paşa** oldu, çakı kullanmayı bilmeyen posta memurcuğu **«İttihat ve terakki»** lideri Talât'ta **Paşa** oldu. Bu **Hükûmet Paşa**'ların (askerlerin) elindeymiş gibi geldi. **Hükûmet**'le **Ordu** lâfca olsun ayrılığa gayrılığa uğratılmadı.

Cumhuriyet bu geleneği kaldırdı mı? Ne gezer. Ölünceye dek **Değişmeksizin Cumhurbaşkanı :** Mustafa Kemal **Paşa** idi. Atatürk diye silindir şapka ve redingot giydirilişine ne bakarsınız?.. **Hükûmet başkanı,** (eğer 2. Emperyalist Evren Savaşı yerli Finans-Kapitalle Uluslararası Finans-Kapital sarmaş dolaş kuzu sarması edip **«Kayıtsız şartsız Hâkimiyet»** direnişine sokmasaydı) İsmet **Paşa** evvel ezel **«Değişmez Şef»** kalacaktı. **«İnönü»** soyadı bile, **Asker**'in zaferi ve Paşalığı kazandığı bir **savaştan** gelmedi mi?

5 — Çokpartililikte iki Tekerleniş Onyılı

Şu **«Çağdaş Batıcı Uygarlık»**ın uydurduğu sivil Hükûmet **«Bid'at»**ı Bayar'lar Menderesler mi? Hele **«Değişmez Şef»** İ. İ. Paşa : **«Gayrı ben değiştim»** deyip karakol karakol **«yurdu»** dolaşarak, o başıbozukları parmakla göstermeseydi de, göreydik bakalım Bayar'lar ve Menderes'ler «Devlet-Hükûmet» Başkanı olabilirlermiydi? Olduktan sonra bile, Ordu o **«sefil-sivil»** lere kaç yıl dişini sıkıp dayanabilirdi? Başıbozuk Devlet-Hükûmet adamları **Paşa'**nın başına taş yağdırttıkları güne dek iktidarda tünetilip zeybek havasına kaldırtıldılar. Sonra? Yassıada ve Sehpa!

Derdimend İsparta kasabası Tefeci-Bezirgânın oğlu Amerikan U. S. Şirketinden diplomalı «Süleyman Bacanak» : Gümüşpala Paşa'nın Adalet Partisine sığınmasa Hükûmet Başbakanlığı gibi bir **«Paşa-Katı»**na zor sivriliverceğini çabuk unuttu. İ. İ. Paşa **«Kuyudan Adam çıkarma»** sevdası ile, ikide bir koltuğuna girmese, Hükûmet sivrisinde kaç dakika tutunabileceğini de düşünmez oldu. Üstelik «Sandıktan çıktım» diye : **faşizmle bolşevizmi** karmalamaya kalkıştı. Menderes'in başına Moskova'ya gitmek ve Kuşçef'i Ankara'ya çağırmak işlerinin ne çorap ördüğüne de bakmadı. **Kosigin'**le mektuplaşmak küstahlığını gösterir mi? İşte böyle, o mektuplaşmanın yazıları TRT'de okunurken, bir «Muhtıra», AP iktidarının «Musalla taşına» yatırılmış cenazesinin hoparlörlü Meclis Minaresinden **«Essalât'ü Vesselâm!»**ı okunur.

6 — Batıda ve Bizde Burjuva: ve Hükûmet

Biz Türkiye'nin Türkleri epey gerçekçi insanlarızdır. **Silâh** benim elimde olacak, başkası **Hükûmet** sürecek. O alafrangalığa aklımız ermez. Dünyada da öylesi gösteriler, adam kandırmak için **Parlamentarizm - Palavramantarizm** diye öne sürüle durur. Her yerde, her zaman **silâh** kimdeyse, **Devlette, Hükûmet** de ondadır. Neden yalan söylensin? Şundan : **Batı** toplumunda dokunulmaz **Vatan** sınırını ciddiye alarak **Millet** ve **orduyu «Namerde Muhtaç»** etmeyen dişli bir **İşveren Sınıfı** iktidara **bıçağı hakkına** gelmiştir. O nedenle **Burjuva Ordusu** efendisini, tanır. Bizde öyle mi?

Osmanlı Devletini Kuran : **«Dört yüz arslandan bu Vatan bize yâdigâr»** marşlı ordudur. Yıkan da ordudur. Şimdi **Cumhuriyeti** kurdu ise, günahamı girdi Ordu? Anadolu Burjuvazisine kalsa : **Erzurum**'da bir devlet, **Sivas**'ta bir Devlet, **Adana**'da bir Devlet, **Trakya**'da bir Devlet, ve ilh., ve ilh. Biçimleri ile son kalan bir avuç vatanı kuşa çevirecekti. Yerli-Milli Burjuvazi öylesine cılız, pısırık, kişiliksiz, şerefsizdi. Ordu, onun kulaklarını çeke çeke, adam olmasına, Vatana, Millete gelmesine yardım etti. Elbet onun tepesine ordu tüneyecekti.

Sonraki olup bitenler ortada. Türkiye'nin Tüm sanayiini, madenlerini, ticaretini, bankasını, sermayesini elinde tutan biricik **Finans - Kapital** tekeline baş maya : **«Paşa»**nın **«Para»** cıklarıdır. **Paşa** gitti. **Ordu** kaldı. **Yabancı sermaye** ile göbekbağı Yerli Finans-Kapital döküntüleri, daha doğuşlarından, Vatan, Millet nedir bilmeyen **Kozmopolit** bir **Oligarşi** (Azınlık egemenliği) **Plütokrasi** (Zenginler Saltanatı) **«Hain ve hâif»** leridirler. Hem Türkiye'yi Amerikan Mandası yaparak **«ihanet»** ederler, hem de öylesine «hâif : **Korkak»**, şerefsiz burjuvalardırlar.

7 — Bizde Ordunun Şahbazlığı

Geniş **Tabanı** ve sağlam **gövdesi** halk çocukları ile dolu olan **ordu,** bu hem hain, hem korkak İşveren Sınıfını nasıl **«adam yerine kor?» Tekparti** çağında : Mustafa Kemâl **Paşa**nın **«Ebedi Şef»**liği, İsmet **Paşa**'nın **«Değişmez Şef»**liği gibi, **Çokparti** çağında DP için İnönü ve Çakmak Paşa'ların, AP içine gene İnönü ve Pala **Paşa**'ların tükenmez **sağdıçlıkları** ve cayılamaz koltukaltları, yalnız ve ancak Türkiye'deki İşveren Sınıfı'nın olumsuz niteliklerine bağlanabilir.

Türkiye'de **(Finans - Kapital + Tefeci - Bezirgân)** iktidarlarının 1950-1960 birinci onyılı sonunda patlak veren 27 Mayıs olayı ancak bu sosyal sınıf karakteristiğinin kaçınılmaz veönüne geçilmez normal doğal ürünüdür. Buna şaşacak olanın yalnız aklına şaşılır. Bu gidişte **Batı** Kapitalizminin **ikiyüzlülüğü** esneklik gibi gösteriliyor. Batıcı iktidar kurallarını Türkiye'de boyuna tabulaştırmak isteyen özenti politikacılar, gitsinler, kendilerini Eyüp Sultanda **«Pabucu büyüğe»** okutsunlar. Bizde bu böyle gelmiş böyle gidecektir.

8 — Paşa - Kişilerin Sınıf Rolleri

Ya kimi Paşaların o akıntıya kürek çekişleri ne anlam taşır?

Örneğin İ. İ. Paşa : (Finans-Kapitalist beyleri ve Tefeci-Bezirgân Hacıağaları olmak şartıyla) kişi'leri «Kuyunun dibinden» çıkardığı gibi, **«Demokrasi»** adını verdiği şeyi de ikide bir kuyudan çıkarmak için uğraşıyor. **«Bir gün bir asır kadar uzun»** geliyor kendisine, O yüzden, 3 günde tam 3 birbirini çürüten **«Tez»** ortaya atıyor. Paşa'ya göre, bu günden yarına 100 yıl geçtiği için, bir gün önce söylediğini ertesi gün herkesin unuttuğuna inanarak, rahatlıkla ters yüz

Bu kerte dengesiz oynaklık neden **Keramet** sayılıyor? Çünkü, İşveren Sınıfının sıfır numara **kişiliksizliğinden** çıkan sosyal boşluk, o sınıftan gelmiyen Paşaların abartmalı **kişilikleriyle** doldurulmak gerekiyor.... Kişiler nasıl oluyor da, içinden çıkmadıkları sınıfların boşluğunu doldurabiliyorlar? Çünkü sonradan gelme ve yapma da olsalar, o kişiler, zamanla artık işveren sınıfı ile bütünleşiyorlar. Milli Mücadeleye girmeden üç beş dönüm toprağa özenen İ. İ. Paşa'nın bugün **100 milyonları** tefe konuluyor. Demek bizde **Bürokrat Burjuvazi,** batıdaki **Girişkin sanayici Burjuvazinin** yerini tutabiliyor.

Bu yüzden en çarıksız Halk çocuğu **Tepe'**ye tünedi mi, içinden çıktığı kabuğu tekmeliyebiliyor.

Sosyalist, Sayı 21 (23.3.1971)

ÖZÜR

1 — Baskı aşamasında iken matbaa değiştirmek zorunda kaldığımızdan bu sayımız epey gecikme ile elinize ulaşıyor.

2 — Geçen sayımızda yayınlacağımızı duyurduğumuz «MESS Grevi» ile ilgili yazıyı bu sayımızda da yayınlayamadık. Gelecek sayıda yayınlayacağız.

3 — Yine yer darlığından dolayı bitirmeyi planladığımız «İki Süper» Oportünizm yayısının birinci bölümünün ikiye bölmek zorunda kaldık.

4 — Ayrıca geçen sayımızın 5. sayfasında 1. sütun, son paragrafın 1. satırındaki «İzvestia'nın» kelimesi «İspanya'nın» olacaktır.

Tümü için okuyucularımızdan özür dileriz.

«Kurtuluş Sosyalist Dergi» Nasıl Kurtulur (IV)

Kurtuluş'a göre Türkiye'de sosyalizmin tarihi 1967 lerden sonra başlar. Çünkü onlara göre «1920'lerde Türkiye'de başlayan hareket revizyonist bir hareket idi.» Onun tarihi de olsa olsa revizyonizmin tarihi olabilirdi. Aslında önemli olan o hareketin ne olduğu da değildi. Önemli olan o hareketin tarihinin Kurtuluş kalemşorları ile başlamamasıydı. Şark, medeniyetler (sınıflı toplumlar) diyarıdır. Hele Orta Şark ilk medeniyetin (sınıflı toplumun) doğduğu beşikti. Bu yüzden Orta Şark insanı binlerce yıllık sınıflı toplum insanının eğilimlerini taşır: Bir yanda kölece ezilmişliğin binlerce yıllık ruhlara sinmiş eziklği sinikliği, silikliği, bezginliğini; diğer yanda tanrı değilse bile, tanrı eşiti Nemrutlar, Firavunlar eğiliminini yan yana taşır. Ve doğuda her zuhur (açığa çıkma) eden kişi tarihi kendisi ile başlatır.

Bu binlerce yıllık eğilim, bir kaç on yıllık Türkiye kapitalizmi ile yıkılamaz. Çünkü kapitalizmimiz de aynı zehiri yiyerek doğar ve gelişir. Binlerce yıllık Tefeci Bezirgan toplum alt-yapı, üst-yapı ilişkileri kapitalizmin de ancak kendisi gibi asalak biçimini (tekelci kapitalizmi, emperyalizmi) benimser. Vurgun vurmakda Emperyalizme bile yeni ufuklar açar. Ama hiç bir zaman yaratıcı (rekabetçi) kapitalizmi benimseyemez. Böylece kapitalizmimiz de antika-modern karması olmaktan kurtulamaz. Bu ekonomik alt yapının belirlediği sosyal eğilimler de antika-modern karması olur. Sosyalizmimiz bile bu konuda payına düşeni almamazlık edemez. Ortadoğuda ve Balkanlarda ilk ve birincik olma sevdalısı nice sosyalizm üstadı azamlarımız da bu antika-modern çorbası kafalarıyla tarihi belki milyonuncu kere tekerrür ettirerek sahneye çıkarlar: **zuhur ederler.** Tarih artık nihayet başlamış olur. Takvimler sıfır yılını gösterir. Ondan sonrası mı? Üstadı azam kaç yıllık sosyalist ise takvimler de o kadar yıl gösterir: 1-2-3-4 v.s.

TÜRKİYE SOSYALİZMİ TARİHİ NE ZAMAN BAŞLAR?

27 Mayıs 1960 politik devriminden sonra sosyalizm legalite kazanınca nice zuhuratlar görüldü. Bir kaç örnek vermeden geçmiyelim:

TİP: «Tarihimizde doğrudan doğruya emekçi halkın kurduğu ilk parti, Türkiye İşçi Partisidir.» (Tip Programı s: 13 Aktaran Dr. H. Kıvılcımlı Uyarmak İçin Uyanmalı, Uyanmak İçin Uyarmalı.) Bu zuhurat şöyle eleştirilir.

«Tarihimiz deyince, Türkiye Tarihi anlaşılır. Türkiye Tarihi Antika Osmanlı Tarihi ile başlar. Modern Cumhuriyet Tarihi ile biter. «Emekçi Halk»: Osmanlılıkta da, Cumhuriyette de vardır. Antika çağın partileri Tarikatlardı. Hacıbektaş'in de, Ahi'lerin de o zamanlar Politika örgütleri o zamanın köy ve şehir «Emekçi Halkı» tarafından kuruldu. Hepsi biryana, Bizim Şeyh Bedrettin'in Partisi Sosyal Devrime girişmişti. Bu girişimi yapanlar tüm «Emekçi Halk»tan başka kimdi?

«TİP üleması, belki o şahane dekadan pozlarıyla: «Biz modern Siyasi Partilerden söz ediyoruz!» diyecekler. Sizin tarihden kopuk Real politiker'ler olduğunuzu biliyoruz. Daha Paris Komunası yılında kurulan «Ameleperver Cemiyeti», 1889 yılı kurulan «Osmanlı Amele Cemiyeti» Modern Türkiye'de «Emekçi Halk»tan başkası tarafından mı kuruldu? Daha sonrakiler üzerinde durmuyalım.

«Amelecilik» (Ouvrierisme)

«Bir de: «doğrudan doğruya emekçi halkın kurduğu» veya kurmadığı Parti neyi ispatlar? Hiç bir şeyi. TİP Program üleması İşçi Sınıfı hareketi içinde en sinsi sapıtma çeşidi olan «Ouvrierisme» (sırf amelecilik: yalnız işçilerden ibaret örgüt) demogojisine mi yanak açıyorlar? O marifeti icat etmek için TİP'i çıkmaza sokmuş ülema ve ukelâ beklenmemiştir. *Çar'ın jandarma ve polis şefi Albay Zubatof çok daha* ustaca «işçilik» demogojisini kullanmıştır. Tutmamıştır. «Doğrudan doğruya» aydınlarca kurulan parti, yeryüzünün ilk Proletarya Devletini yarattı.

«Bunları TİP aydınlarının birkaçı olsun bilmezler mi? Bilmeleri gerek. Ama, heyamola ile parti tepesine çıkardıkları: ne oldum delileri için, Kadrocu kalpazanlar gibi: **«Eşsiz örneksiz»** olmak manisinden başka eğilim yoktur. Hiç değilse **«Program»** yapılıp satıldığı günler TİP Genel Başkanlığı yapan Devlet düşkünü avukat: 1958-59 yılları «Vatan Partisi» davasının ağır-cezada beraetle sonuçlanan bütün oturumlarına muntazaman **«devam»** etmişti. Elbet o kertede «ilgilendiği» Vatan Partisi'nin 40 sayfalık **«Tüzük ve Programı»**nı görmezlikten gelememiştir. Tüzüğün 8. son sayfasında: 10 kişiden 9u **«doğrudan doğruya emekçi halk»**, daha doğrusu İşçi'dir. Hem öyle gizli servislerin hafiften «İşçi Partisi kur!» emri üzerine, Saylav olma furyası açıldı sanan **«Sendikacı»**'lar değildirler; hepsi fabrika Cehenneminde kan kusan gerçek üretmen işçidirler.

«Öyleyse niçin o bile bile yalan? 27 Mayıs kuşaklarının gençliklerinden, deneysizliklerinden, daha eski kuşakların dejeneresansından yararlanmak, ortalıkta en azından tavus kuşu gibi kabarmak için... Sonra ilk fırsatta, kerametine inandırdığı içtenlikli TİP üye yığını **«Güleryüzlü Sosyalizm»** makyajlı aldatıp biricik Proletarya yolundan sapıttırmak için... Yalancının mumu yatsıdan sonraya dek yandı mı? Demek Proletarya siyasetinde Makyavelizm yahut Bizantizm uzun ömürlü olamıyor. Yalan ve böbürlenme silâhı tepki: atıcı mikrosefali vurdu.» (Dr. H. Kıvılcımlı, Uyarmak için Uyanmalı-Uyanmak için Uyarmalı s: 10-12)

Yine 27 Mayıs'ın legal sosyalizme gazet veren havasından yararlanarak 20 Aralık 1961'de küçük burjuva eğilimli, Sosyalist geçinen YÖN dergisi çıkar. Onun da zuhur edebiyatı şudur: «Bugün sosyalistlerin, Türk kamu oyuna mal ettikleri ne fikir varsa, ilk kez Yön'de ciddi araştırmalara dayanarak ortaya atılmıştır. Sosyalizmin en büyük milliyetçilik olduğu görüşü ve ikinci Millî Kurtuluş Savaşı slogani YÖN'ün ortaya attığı bir fikirdir.» (Yön, 29 Temmuz 1966, İlhami Sosyal, Aktaran H. Kıvılcımlı 27 Mayıs ve Yön Hareketinin Sınıfsal Eleştirisi s. 155) Hastalık aynı: Zuhurat, tarihi kendisiyle başlatmak.

Bu zuhurat da şöyle eleştirilir:

«Sosyalizm Züğürtlüğü ve Ödlekliği»

«Bizde **bugün»** «Sosyalist Düşünce» uğruna yapılan bütün savaşların «zengin **değil»** züğürt kalışı, **«memleketin gerçeklerine oturmayışı»** şundan ileri geliyor. Yazarlarımız, sırf yazmak ve okumakla doğru yolun bulunabileceğini **sanıyorlar. Pratiği**, işi yığınlar içinde çalışmayı hiçe **sayıyorlar.**

«İlk sapıtma **oradan başlıyor. İkinci** sapıtma: kendilerinden önce **bu ülkede** sosyalizm uğruna savaşmış olanları hiçe sayıyorlar. Burjuvazi kendi çıkarına güzel bir yol **tutmuş**: Dün sosyal konu üzerine ağzını açanı engizisyon cenderesinde mahkûm etmiş, lanetlemiş. Şimdi, bütün sosyalistçe düşünenlere o lanetliler parmakla gösteriyor;

«Bu mel'unlara sakın yaklaşmayın. Yoksa!»

«Faze sosyalistlerimiz bu öğüdü «akılcı düşünce» lerine uygun buluyorlar Burjuvazinin lanetlediklerini bir yol da sosyalistler lanetliyorlar Dilleriyle değilse, davranışlarıyla...

«Sosyalistçe adam lanetlemenin özel biçimi vardır. Lanetlilere: **«Sizi burjuvazi lanetlediği için biz de lanetlemeye mecburuz»** diyemezler. Bu onların **«sosyalistliklerine»** dokunur. Öyleyse ne diyecekler? İçlerindeki komplekslerine göre; **«Siz yanılmışsınızdır» «Siz düşüncesizsiniz», «Siz yetersizsiniz», «Siz vakti geçmiş molozsunuz», «Siz şüpheli adamlarsınız.»** ve bunların özeti **«Siz yenilmişsiniz»**dir.

«Hiçbir vakit **«Biz korkuyoruz»** diyemezler. Çünkü hepsi yeni bir cesaretle ortaya anıldıklarına inanmıştırlar. Bu inançlarında samimidirler.

«Emperyalizme Yarar Yozlaşma

«O zaman ne olur? Bugünkü **«Sosyalist düşünce ortamı»** ortaya çıkar.

«1 — Sosyalizm **işinde** az çok denemesi ve düşüncesi bulunanlar, gizli polisin gösteremediği bir **«başarı»** ile **tecrit** edilir.

*«2 — **Yeni bir sosyalizm** kurmaya çıkan **«Allah yaratıcıları»*** gibi bir çok **«Sosyalizm yaratıcıları»**, Türkiye'nin her türlü **pratiğinden** kendi kendilerini *tecrit* ederler.

«Hareketin tarihinden, tecrübesinden, pratiğinden kopmuş olan yeni «sosyalizm yaratıcıları» eskilere dönüp; **«Gördünüz mü?»** derler, lisanı halleriyle,**«Biz sizin gibi enayi değiliz,** beceriksiz yetersiz, düşüncesiz, moloz, müstehase ,fosil değiliz» derler. Teşkilâtta, yayınlarda yalnız pratikten kopmuş olmanın sosyalizmi ne derece yozlaştıracağını bilen günün egemen güdücüleri, yeni «sosyalizm yaratıcıları»na hatırı sayılır kolaylıklar sağladığı için, her şey yolunda gibi görünür.

«Dört yıllık TİP ve YÖN faaliyeti ile sosyalist yazarlıklar sonunda artık iyice duyulan boşluk ve eksiklik bundan ileri gelir.

«Türkiye'de yeni bir sosyalizm yaratıcılarını ne yadırgıyoruz, ne kınıyoruz. Lanetlemelere çok alışığız. Gene lanetlenmeyi kolayca göze alarak, yaptıklarımızı değil, hiç değilse düşündüklerimizi açıklamaktan kendimizi alıkoyamıyacağız.» (Dr. H. Kıvılcımlı. 27 Mayıs ve Yön Hareketinin Sınıfsal Eleştirisi s. 158-160)

Zuhuratlar bu iki örnekle bitse ne iyi. Ama şarkta her kişi bir tarihtir. Devrimci ortamımız Modern sınıf proletaryaya dayanan, modern örgütle (Proletarya Partisi) savaşmayı becerinceye dek de zuhuratlar sürecektir. TİP ve YÖN'den sonra; ileride 2 Aydınlık'a bölünen MDD zuhur eder. Takvimler bir kere daha sıfır yılını göstermektedir. Örneğin; «Aydınlık Komitesi» olarak şöyle denir:

«Yaşadığımız dönem»de, «Proleter Devrimci hareket, ayağı Türkiye toprağına basan bir hareket olmuştur.» (Aktaran H. Kıvılcımlı Anarşi Yok! Büyük Derleniş!)

Bu zuhuratın kaçınılmaz yanılgıları **«Oportünizm Nedir?», «Halk Savaşının Plânları»** ve özellikle **«Devrim Zorlaması-Demokratik Zortlama»** kitaplarında eleştirilir. Zortlamanın girişinde zuhuratlar hakkında şunlar denir:

«Türkiye'de Bilimcil Sosyalizmin 50 yıllık Tarihçesine toptan kuşbakışı göz atınca ne görüyoruz? Düz mantığa (yani: Skolastik ve Metafizik düşünce yollarına) epey aykırı gelecek sapmaz bir genel kanun buluyoruz.

«Ardarda yetişmiş Sosyalist Kuşaklar arasında; her **sonradan** gelen **kuşak**, bıyık altında saklıyamadığı bir **«anti tez»** yaratma sevdasına kapılmıştır.

«Her önceki Kuşağın **Tez**'ine karşı, sonraki Kuşağın **Antitez** yaratması, diyalektik canlılığın kaçınılmaz sonucudur. Olacaktır. Olmuştur. Her ülkenin yetişmiş, yetişecek, kuşakları arasında bu diyalektiğin benzerleri gelişir. Yalnız bu oluş sırf eski teze yeni antitez çıkarmış olmak gibi **eski** bir çelişki basamağında kalmaz. Mutlaka daha yüksek bir **sentez** uğruna gelişir.

«Plehanof'un Marksizmi eleştirilirken iki şart yerine getirilmiştir:

«1 — Plehanof Kuşağının **Marksizm**'e tahrif ve işkence yapması önlenmiştir. En eski kuşağın (Marks-Engels'in) getirdiği bütün **kazançlar** birer birer ve bütünü ile **ele alınarak** değerlendirilmiş, hemen ondan sonraki kuşağın (Kautsky-Plehanof'ların) **«antitez»** yaratacağız diye giriştikleri düzeltmeci, gözden geçirici, uyuşturucu ve ilh. fare tırtıklaması **Oportünizm**'leri çürütülmüştür.

«2 — Olduğu gibi ele alınan eneski doktrin, papağanca ezberlenerek toptan ve perakende satışa çıkarılmakla kalınmamıştır. Marks-Engels çağındakilerden bambaşka olan yeni şartlara doğrulukla nasıl, eneski doktrine sadık kalınarak işlendiği hem **teorice**, hem **pratikce**, hem (gizli kapaklı değil) **apaçıkça** orta ya konmuştur. Yani, örneğin Leninizm denen yeni **Senteze** varılmıştır.

«Dünya çapında Sosyalist **metot**, Sosyalist **ahlâk** budur. Kuşaklar, normal savaşçılar olarak, **dengelerini** böyle kurarlar, **görevlerini** böyle yerine getirirler.

«Türkiye'ye gelince, iş anormalleşir. Çünkü Türkiye, yığını bakımından, **Babil artığı** Tefeci-Bezirgan Antikalığının batağında soğulcanlaşmış **küçükburjuva** ortamıdır Bu dejenere düzende geniş **yeniden üretim** yapan kapitalizmin **serbest rekabet** kuralı gibi otomatikce olsun gelişime elverişli bir ilişki bile mumla aranır. Günü gününe kıt kömür geçinen **basit dar yeniden üretimli** küçük-burjuva ortamımız, ister istemez sosyalist kuşaklar içine de uğursuzluğunu çöktürmüştür.

«Her kuşak, **yaratıcı çaba** gösterecek yerde, ya teoride ya pratikte beliren eksiğini ve yanlışını kendinden önceki kuşağın değerine ve kazancına en azından **susuş kumkuması** kesilip örtmiye çabaladı Küçük dükkancı rekabeti içinde **öldürücü** düşünce ve davranışlarla mirasını örtbas etmiye çalıştı, çalışıyor. Bunu niçin yapıyor? Aklınca sivrilmek, **«eşsiz örneksiz»** geçinmek ve tarihe her şeyin kendisiyle başladığını ispatlamak için! Bütün bu amaçların sonucu ise: çevresindeki üç beş müridi esrarkeşleştirmiye, üç beş provokatörün daha yılanca hareketi zehirlemesine yarıyor. Hareketi birbirinden kopuk, ilkel çetecilik yolundan, her gün **«bir adım ileri, iki adım geri»** gitmeye zorluyor.

«Yalnılgı, küçük-burjuva yapıntılarını ve pozlarını bir kahramanlık sanan **kişi**'lerin herkesten önce ken-

di kendilerini aldatmalarıyla kalsa pek bir şey denemez. Yahut, «ilâ cehennem'üz zümper ı» (Cehenneme dek yolu var) denir. Ancak Sosyalizmin trajedisi sürüp gidiyor ve memleket gibi, halkımız ve İşçi sınıfımız da bir yol daha hayal kırıklığına, umutsuzluğa, kötümserliğe düşürülüyor. Kuşaklar-arası, aşamalar-arası eleştirinin iki şartı yok ediliyor.

«1 — Eneski kurucu Kuşağın **mirasını**, korumak şöyle dursun, en sinsice alçaklıkla kökünden kazıyıp yok etmek hırsı **tarikatlaşıyor.**

«2 — O pis küçük-burjuva lonca **düşünce** ve **davranış** soysuzlaşmasından en ufak bir teorik ve pratik **sentez** doğmuyor.» (Dr. H. Kıvılcımlı. Devrim Zorlaması - Demokratik Zortlama. Derleniş Yayınları s. 291 - 293)

KURTULUŞ'UN ZUHURATI

Kurtuluş THKP hareketine gelinceye dek tüm sosyalist hareketi bir bütün kabul eder. Ve şöyle der :

«Böylece 40 yıllık illegal Sosyalist Hareket legale çıkar. Ve ülkemizde legal sosyalist hareket dönemi başlar. (Tüm revizyonist ve reformist ilişki ve pisliklerile) Fakat, legal Sosyalizm, kısa zamanda 40 yıllık «gizli sosyalizm» revizyonizminin de su yüzüne çıkmasını ve onun deşifre olmasını sağlar.» (Kurtuluş, Yakın Geçmişin Tarihsel Önemi sayı : 2 s. 64 - 65)

Kısacık sözde kaç demagoji ! Bir kere 1960 sonrası kurulan TİP'in ve çıkan dergilerin 40 yıllık Sosyalist hareketin devamı olmak şöyle dursun, onun görüldüğü yerden kovulması, suşuşa getirilmesi çabası olduğu açıktır. Kurtuluş kalemşorlarının bunu bilmemesi mümkün değildir. Öyleyse niye bile bile yalan.. Sonra hareketi 40 yıl hep illegal koymak ne derecede doğru. Kurtuluş 1946'da kurulan **Türkiye Sosyalist Emekçi ve Köylü Partisi**'ni, 1954'de kurulan **Vatan Partisi**'ni hiç duymamış mıdır acaba ? Daha da eskiden TKP'nin legal faaliyetleri olan 1935 yılı Dr. Hikmet Kıvılcımlı yönetimindeki : **«Marksizm Bibliyoteği»**, 1936 - 37 yılı **«Emekçi Kütüphanesi»** 1937 - 53 yılları **«Günün Meseleleri»** çabalarını yine bilmezler mi acaba ? Bilmeleri gerekir. Ama onların mücadeleye saygıları Finans-Kapital'in saygısına benzeyince sonuç bu oluyor. Finans-Kapital bir düşünce-davranıştan korkuyorsa onun halk yığınlarına ulaşmasını önlemek için susuşa getirir, olmamışa çevirir, gömmeye çalışır. Kurtuluş yazarları da Eneski Sosyalizmin düşünce-davranışını sırf tarihin kendileriyle başlamayacağı endişesiyle aynı şekilde susuşa getirmeye, gömmeye çabalarlar.

Bir de «Tüm revizyonist ve reformist ilişki ve pislikleriyle» «40 yıllık illegal sosyalist Hareket»in «legale çık»ması demekle yine isim vermeden Eneski Sosyalizme çamur atılır. Geçmiş hareket tümden sağlıklıydı demek istemiyoruz. Ama onun sağlıksız yönleri atılırken 50 yıl bir saniye bile nöbet yerini bırakmamış düşünce ve davranış erlerine pislik atmak Sosyalistlere yaraşan bir miras reddediş şekli olmuyor. Bilerek, bilmeyerek. Finans-Kapital metodu benimsenmiş oluyor.

«Fakat legal Sosyalizm, kısa zamanda 40 yıllık «gizli sosyalizm» revizyonizminin de su yüzüne çıkmasını ve deşifre olmasını sağlar.» deniyor. Yine aynı psikoloji : Geçmiş yenilmiş, öyleyse küfretmek gerek. Sırf yenilmiş olmasından dolayı lanetleme hakkını bulmak. Düz mantık : «yenilmiş öyleyse revizyonistmiş» kanısını vermiyor mu? «Demek ki revizyonistmiş» denilip geçiliyor. Hem de ilk olarak eneski sosyalizmin Burjuva Sosyalizmi olarak deşifre ettiği TİP'i v.s.'yi Eneski Sosyalizme mal ederek söymek ne sosyalistçe davranış... Böylece Eneski Sosyalizm olumlu olumsuz bütün yönleriyle tarihin çöplüğüne (!) atılmış olur. Zuhuratın zemini kurulmuştur.

KURTULUŞ 1976 TÜRKİYE'SİNDE AMERİKAYI (YA DA KEMALİZMİN BURJUVA İDEOLOJİSİ OLDUĞUNU) KEŞFEDİYOR

Kurtuluş'a göre :

«Şimdiye değin olan incelemeler Türkiye soluna egemen olan çizginin **«kendi sağındaki güçlerden medet umma»** olduğunu göstermiştir.» (a. ç. Kurtuluş) (Kurtuluş Yol Ayrımı Sayı : 1 s. 23)

«Bu durumda kafaları sağa döndü-üp en devrimci gördüğü güçten medet ummak mukadder olur. Gerçekten de böyle olmuştur. «En eskiler», «eskiler», sağa baktıklarında da hemen Kemalistleri yakalamışlar ve Türkiye devrimci hareketinin elli yıllık değişmez geleneğinin temellerini atmışlardır.» (Kurtuluş, A.g.y s. 32)

Kısaca Kurtuluş'a göre «Kemalizmin ne olduğunu» «En eskiler», «eskiler» anlayamadılar, proletaryaya da inanmıyorlardı, Kemalizmin kuyruğuna takıldılar» «Hatta 1971 hareketi de bu görüşün etkisinden kurtulamadı» : «Geçmiş hareketlerin etkinliği altında Kemalizm sorununa getirilmiş olan bakış pratikde devrimin müttefiklerine karşı yanlış tutum ve müttefiklerin doğru olarak ayırd edilemeyişini getirmiştir. Ancak geçmişe özgün olan sağındaki güçlerden devrim bekleme anlayışı kesinlikli yenilmiştir.»

«Kemalizmin, küçük burjuvazinin en sol kanadının milliyetçilik tabanında anti-emperyalist tavır alışı olarak görüldü.» (Kurtuluş a.g.y. s. 45)

Yani THKP hareketi de geçmişin etkisinde kalarak Kemalizm'i yanlış anladı. Nihayet 1976 Haziran'ında Kurtuluş çıkarak (zuhur ederek) Kemalizm meselesini hallediverir : «Bu konunun (Kemalizm) soldaki etkinliğinin ne şekilde işlediğine geçmeden önce kurtuluş savaşının ve Kemalizmin ne olduğu konusunu kısaca açıklıyalım» (Kurtuluş a.g.y. s. 24) denerek «Kurtuluş savaşı ve Kemalizm'in ne olduğu» «Türkiye soluna hakim kıl»ınır. Kurtuluş «bu meseleyi ilk ben açıkladım» demez. Ama yazının kuruluşu ve satır araları hep bu temayı işler. Dünyada Kemalizmi anlayanlar Lenin, Stalin ve onlardan sonra da Kurtuluş'tur, söylenmek istenen budur. Kuyrukçuluk yapmayan tek hareket THKP bile yanılmıştır, fakat Kurtuluş yanılmamıştır. Yazının içeriğini bir tarafa bırakalım; ama Kurtuluş Savaşının «burjuvazinin güdümünde ve Kemalizmin burjuva ideolojisi olduğunu keşif şerefi Türkiye'de Kurtuluş'a mı aittir ? TKP'nin 1926 tarihli Çalışma Programı'nın 2. maddesi şöyle der :

«Türkiye Komünist Partisi, İktidardaki Kemalist «Halk Partisi»ne karşı uzlaşmaz ve kararlı bir mücadele verir. Millî kurtuluş inkilâbının ilk dönemlerinde bu burjuva önderliğinin rehberi olarak ortaya çıkan bu parti, daha sonra inkilâp zaferlerini, emperyalizme bağımlı eski iş burjuvasinin ve azınlık milliyetler burjuvasinin yerini alan yeni Türk iş burjuvasinin hakimiyeti ve zenginleşmesi için bir temel olarak kullanmaya başladı. Kemalist partiye karşı mücadelenin başlıca amacı, bu partinin halk düşmanı yüzünü yabancı emperyalizmle uzlaşma yönünde gelişmesini ve burjuva diktatörüğünün çıkarına olarak amele ve köylü kitlelerinin sınıf mücadelesini bastırma amacını güden, ancak sınıf çatışmalarının büyümesini önlemekten aciz kalan gerici girişimlerini açığa çıkartmaktır.»

3. maddenin ilk cümlesi ise şudur :

«Kemalist Halk Partisine karşı verilen bu mücadele, emperyalizme karşı inkilapcı mücadele sayesinde kazanılmış olan Türkiye'nin siyasi bağımsızlığını yok etmeye çalışan, Türkiye'yi SSCB'ye karşı mücadelede bir alet durumuna getirmeye uğraşan emperyalizme karşı mücadeleden ayrılamaz.» (TKP Çalışma Programı 1926. Aydınlık sayı : 69 Kasım 1976)

Demek ki 1971 Hareketinin Kemalizmi yanlış değerlendirmesi (Kemalizmin küçük burjuvazinin en sol kanadının milliyetcilik tabanında anti-emperyalist tavır alışı) ona Eneski Sosyalizmden kalmış «kötü bir gelecek» **değildir. O hata geçmişe** kulak vermeden tarihi yeniden yazma çabasından gelme bir yanılgıdır. Denebilir ki «iyi ama TKP'nin çalışma programını o zamanlar bulmak mümkün değildi.» Haklı bir itiraz denebilir. Ama 1969 yılı yayınlanan **«Devrim Zorlaması-Demokratik Zortlama»** için aynı şeyi söylemek mümkün değildir. Bakın Eneski Sosyalizm (Dr. H. Kıvılcımlı) MDD'ciliği eleştirirken meseleyi nasıl koyar.

«BİRİNCİ KURTULUŞTA BURJUVA EGEMENLİĞİ UNUTULUR

«MDD'ciler düştükleri **teorik** yanlışlar yüzünden ABA'cı (Aybar-Boran-Aren'ci) Oportünizmi **«İdeolojik** yenilgiye» uğratamadılar. Kemalizm **«Millî Burjuva»** devrimi iken onun **Küçük burjuva devrimi** imiş gibi göstermek zorunda kaldılar.

«Gerçeklikten kopuşun asıl tehlikelisi daha sonra belirir. Biz örnek verelim.

«MDD borşürü, büyük iyimserlik içindedir. Şunmuştular :

«Oportünizm (hiç değilse Aybar-Aren-Oportünizmi) kesin bir ideolojik yenilgiye uğratılmıştır.» (MDD. s. 4)

«Oysa Aybar-Aren Oportünizmi, Boran Oportünizminin **«şalla örttüğü»** Sendika gangsterliği temelinin üst yapısıdır. Ona A.A. değil ABA denir. TİP'i eli kolu **Parlementerizm** ve **Sendikalizm** ipleriyle kıskıvrak bağlayan ABA'cı Kebeci Oportünizmin tezi nedir ? Onlarca **«Kemalist Devrim»**i Türkiye'de **Millî Burjuva Demokratik Devrimi** olmuştur. Olmuş bir Devrimi MDD'ciler gibi tekrarlıyacak değiliz : önümüzde **Sosyalist Devrim aşaması** vardır derler.

«MDD'cilerin buna karşılıkları ne oldu ? O tezi sözde **red** ve **inkâr** etmekle yetindiler. Neyi reddettiler ? Açık olmamakla birlikte, Kemalist Devrimlerin bir «Burjuva» devrimi olduğunu kabul etmediler. Broşürün tekrarlamalardan korkmıyan uslubu şöyle konuşuyor.

«Kemalist Türkiye'yi gerçekleştiren Devrim, Küçükburjuva radikalizminin o dönemdeki anlayış sınırları içinde millî bağımsızlık ilkesine sıkı sıkıya bağlı bir devrimdir.» (MDD, 25)

«Bu ne demektir ?» Kemalist... Devrim = **Küçük burjuva devrimi»** demekmiş. Bu herşeyden önce **Birinci Kurtuluş Savaşının** egemen **sınıf karakteri'nde** yanılmaktır. Gerçi **Küçükburjuvazi** de bir **«burjuva»** dır, ama, asıl **Büyük Burjuvazi** ile taban tabana zıt bir sosyal kategoridir. **Demokratik Devrim'e** genel olarak her iki kümede **katılabilir.** Mesele **Millî Mücadele'ye** «katılanlar» değil **egemen** ve **güdücü** olan **sınıftır.** O sınıf, Türkiye **Burjuvasisidir.**

«Birinci Millî Kurtuluş Savaşı'nda Burjuvazinin egemenliğini unutmak Tarih **ötesi** bir tezdir. Bu teze MDD'ciler neden baştan kara daldılar ? Asker-Sivil-Aydınların çok aktif rollerini, **Türkiye'de Küçükburjuvazi'yi «ileri bir sınıf»** sayacak kertede abartmak için gerekce yaptıklarından buna muhtaçtırlar. Oysa MDD'ci üstadların **ihtiyaçları** başka, gerçeklik başka şeydir.» (Dr. H. Kıvılcımlı Devrim Zorlaması - Demokratik Zortlama. Derleniş Yayınları 2. baskı s. 370-372)

Aynı kitabın 378. sayfasında «DAĞ TEORİSİNDE AYAKLARIN KAYIŞI» başlığının hemen altında bölümün özeti mahiyetinde, küçük punto dizilmiş şu cümleler yer alır :

«MDD'ci Dağ teorisi : madem Kemalizmle daha yakındık, neden o zaman Sosyalizme geçemedik ? Sorusuna : Sosyalizm bir tepedir, Tırmanırken **«ayağımız kaydı»** da ondan ! karşılığını veriyor. Ekonomik ve Sosyal sınıf determinizmi bulunmıyan «felsefenin Sefaleti» bu. Ayak neden kaydı ? **«Rota»** çizmemekten... Oysa Finans-Kapital **«rota»**sını, MDD'cilerin kutsal 1930 yılında çizmişti !»

Kemalizm üzerine Dr. H. Kıvılcımlı'dan buraya aktardığımız bir kaç eşantiyon Kurtuluş'un Eneski Sosyalizmi nasıl susuşa getirdiğini anlatmaya yeter sanıyoruz : Artık 1935 (M. Kemal sağ iken) yılı yazılmış **«Emperyalizm, Geberen Kapitalizm»** 1937 yılı yazılmış **«Demokrasi : Türkiye Ekonomi Politikası Hakkında»**, 1965 yılı yayınlanan **«Türkiye'de Kapitalizm»** v.s., v.s. eserlerini saymayalım.

Demek ki Stalin'den **«Kemalizm Üzerine»** yazısını aktarmak yetmiyor. Bir de kendi tarihimize ön yargısız, bön yargısız, bilimcil ve proleter dürüstlüğü ile bakmak da gerekiyor. Bu yapılmaz da : «Burada Kıvılcımlı'nın «vurucu güç» diye bulduğu «proletarya aydınları», «dörtyüz aslan gelenekli» Kurtuluş Savaşı önderi Kemalizmden başkası değil elbet.» denirse, en azından mücadeleye saygısızlık gösterilmiş olur. Bu laf oyunlarıyla 1925'ten 1950'ye dek tam 19 yıl Kemalizmin zindanlarında yatmış ve bu 19 yıl hapishaneleri Üniversiteye çevirmiş tüm tarihimizi araştırmış olan Dr. H. Kıvılcımlıya iftira etmek sahibine kısa sürede bazı kazançlar getirse de, uzun sürede Proletarya dürüstlüğü, kadir bilirliği ve bilim karşısında tuz buz olmaktan kurtaramaz. Netekim Eneski Sosyalizmden ne yapıp edip tüm bağımsız olmak karasevdasıyla davranan tüm 1960 sonrası zuhuratların (sahte TKP de dahil) akibetleri bu konuda ders vericidir.

İŞÇİ SINIFINA VE ONUN PARTİSİNE GÜVENMEYENLER KİMLERDİR ?

Kurtuluş'un bir de şu sözü var !

«İşte 1960'lara kadar sosyalist hareket bu çizgi öz itibariyle işçi sınıfının gücüne güvenmeme ve onun bağımsız öz gücünü yaratma konusunu hep kulak arkası etme anlayışı içinde sürüp geldi;» Kurtuluş a.g.y. s. 36) Bu eleştiri Kıvılcımlı'yı eleştiren yukardaki satırlardan hemen sonra yapılıyor. Doğrusu demogojinin bu kadarına pes...

Birinci iddiayı ele alalım : «İşçi sınıfının gücüne güvenmeme» Türkiye'de kimlerin eğilimi olmuştur ? Tarihle pek alış verişleri olmadığı için belki bilemezler o yüzden biz kısaca vermeye çalışalım.

1926'da proletarya'ya güvenmeyen eğilim parti'den atılır. Parti içinde Kemalizm kuyrukculuğu yapan bu eğilim KADROCULUK namı ile Kemalizme resmî ideoloji olur. Ağzında çiğnediği sa'ız «Türkiye'de sınıfsız, imtivazsız, kaynaşmış bir kitle» olduğumuz dur. Yani «Türkiye'de sınıflar yoktur. Proletaryadan da söz edilemez» denir. Dr. H. Kıvılcımlı **«Oportünizm nedir ?»** kitabında bu **«Açık Oportünizmi»** şöyle teşhir eder :

«Açık Oportünizm: doğrudan doğruya **İşçi sınıfını,** yahut onun **Özgüç** oluşunu red veya inkâr yolunda demogoji yapar. Oportünizm adını alışı da ondan ileri gelir: açıkça sömürücü sınıfı veya sistemi savunduğunu maskeler. Gene de, Proletarya'ya karşı düşmanlığını, «güvensizlik» kılıfı içinde saklasa bile, kolay seçilir apaçık Oportünizmi bellidir. Türkiye'de hala hortlatılmak istenen **Kadrizm** ile onun «ateşine yanmış» «Yönizm», o Açık Oportünizmlerin Mahmutpaşa kaldırım satıcılarına düşmüş eski, yeni örnekleridir.

«Çerez olsun diye, çoktan unutulmuş bir **Kadrizm** «felsefesi»nden üç beş satır okuyalım:

«Grev nihayet bizde de baş gösterdi... Sebepler bizzat muasır (çağdaş) **cemiyetlerin bünyesindedir.** Sa'yin (emeğin) bir türlü lâzım geldiği gibi «organize» edilememesi, daha doğrusu sa'yin ifrat (aşırı) dereceye vardırılması, amele hayatında arada bir böyle buhranların patlak vermesine sebep olur.

«FAKAT acaba, bizde (İşcinin 12 - 14 saat çalıştırıldığı 1928'ler Türkiye'sinde! H. K.) herhangi bir sayı ifratinden bahsetmek zamanı gelmiş midir? Hatta acaba bu memlekette Avrupaî manasiyle büyük sermayeler lehine çalışan sınıft gayrî insanî bir tarzda kullanmak, yani, maruf tabiri üzere amele sınıfını ekspluate (exploite) etmek adeti başlamış mıdır? Buna evet diyebilmek için, Türkiye'de büyük sanayi hayatının mevcut olduğunu kabul etmek lâzımdır. Bizde Avrupalıların anladığı şekilde bir AMELE TABAKASI OLMADIĞI gibi, Patron sınıfı namını verebileceğimiz SERMAYE ERBABINDA mürekkep bellibaşlı bir zümre dahi YOKTUR Tramyay kumpanyası da dahil olmak üzere İstanbul'da mevcut bazı monopol ve sanayi müesseselerinden çalışanlara, Müdür'i Umumilerinden (genel müdürlerinden) kapıcılarına kadar, ancak bir isim verilebilir: MEMUR...» (Y. K. (Yakup Kadri): «Grev Münasebetiyle» (Majüskülleyen: H.K.)

«Gazetenin günü kopmuş. Yalnız bir yanı hala Arapça harfleriyle basıldığına ve Tramvay **«Kumpanya»** elinde bulunduğuna göre, **«Harf inkilabı»** günlerindeyiz. Yazarın kendisi gibi, satırlarındaki ana tez de, «Kadroculuk» denilen cılk «ideolok»luğun protitipi olacaktır. Üzerinde durmayalım.» (Dr. H. Kıvılcımlı. Oportünizim Nedir? s. 12 - 13 Derleniş Yayınları 2. baskı)

Ve bu cılk ideolojiye karşı eller bağlanarak suskun kalınmamıştır. 1935 yılı **«Marksizm Bibliyoteği»**nde beşinci kitap olarak **«Türkiye İşçi Sınıfının Sosyal Varlığı»** (Birinci kitap, sayı Topografya, Kadın ve Çocuk) Eseri yayınlanmıştır. Ne yazık ki Birinci kitap'dan Sonrası Kemalizmin zindanlarında olunduğu için yayınlanamamıştır. O kitabın istatistiklerini, diğer tartışmalarını uzun uzun aktaramıyacağımıza göre; hiç değilse sonundan kısa bir aktarma yapalım:

«Türkiye'de, bütün dünyadaki adile **Proletarya** denilen, bir işçi sınıfı varmı?

«Eğer, geçenleri iyice unutmadıysak, hatırlıyabiliriz ki, 1928 - 29 yıllarına gelinceyedek. Türkiye'de işçi sınıfı diye bir sınıfın varlığı bayağı «aklı salim zümreleri, yani burjuva ve küçük burjuva yazganları tarafından bir türlü **«Kabul»** edilemiyordu. Bu kabul edemeyiş proletaryanın yokluğundan mı ileri geliyordu? hayır. O «haleti ruhiye»nin anlamı şu idi: Türkiye'de elbette bir işçi sınıfı vardı; fakat, bu sınıf nedense henüz «sınıfın kendisi» olarak konuluyor: ve sırf bir «ekonomi faktörü» farz ediliyordu. Başka deyimi ile, cihan buhranından evvelki konaklar unutulmuştu. Bu yüzden, 1928 - 29 yıllarına değin Türkiye proletaryası «sınıf kendisi için» çağına ermiş bir «politika faktörü» sayılamıyordu... Ve tabii «aklı selim» matbuatı da bu temayı temcit pilâvı gibi her fırsatta öne sürmekten usanmak bilmiyordu.» (Dr. Hikmet Kıvılcımlı TISSV 5. 69)

Gördünüz mü Eneski Sosyalizmin işçi sınıfına nasıl güvendiğini! 1935'lerde böyle diyen Eneski Sosyalizm 1960 sonrasında farklı konuşmadı. Her türlü küçük burjuva eğilimlerine karşı «Başta işçi sıfımız gelmek üzere» şiarının bilince çıkarılmasını sağlamak için uğraştı: kanteri döktü.

«Oportünizm Nedir?» in sunuşu şu sözle başlar: «Türkiye işçi sınıfı hepimizden er davrandı: Kılıcını ortaya attı. Her türlü «Devrimci» aydın gevezeliğine en kestirmeden keskin karşılığını bir vuruşta verdi. Artık sözün veri kaldı mı?»

«Durum yargılaması»nda da işçi sınıfına yönelmenin önemini nasıl göze batırdığını aktarmıştık. 1965 yılı yayınlanan **«Türkiye'de Kapitalizmin Gelişim»** 1967 ve 1970 yıllarında yayınlanan, «Sosyalist» Gazeteleri ve daha ne yaşmış ise tümü, işçi sınıfı olmadan hiç bir şeyin olamayacağını Küçük-burjuva ortamımıza anlatabilme çabasıdır. Bilimsel dürüstlüğü olan her kişinin kolayca edinip okuyabileceği yığınla kaynak bırakmıştır bu konuda.

İkinci iddia ise: «1960'lara kadar sosyalist hareket» «Onun (işçi sınıfının) bağımsız öz gücünü yaratma konusunu hep kulak arkası etme anlayışı - içersinde sürüp geldi» iddiasıdır. Bundan daha büyük demagoji olamaz. Bunun ne kadar büyük bir kara çalma olduğu daha önce «Durum Yargılaması»ndan yaptığımız aktarma hatırlanırsa yeterince anlaşılır.

Önce şu **«işçi sınıfının öz gücü»** meselesini aydınlatalım. Marksist literatürde, Stalin'den beri, askercil terimler de kullanılır. Sosyal Devrim, askercil savaşa benzetilerek, tıpkı askerlikte olduğu gibi cephe ve karşı-cephenin hangi güçlerden oluştuğu şemalaştırılmaya çalışılır. Her iki cephede de savaşı (sınıflar savaşını) asıl güdecek güçler ile onun dolaysız ve dolaylı yedek güçleri incelenir. İşte bir cephenin asıl güdücüsü, yönlendiricisi olan sınıfa o cephenin öz gücü denir. 19. yüzyılda Burjuva Devrimlerini, burjuvazi (öz güç olarak) işçileri ve köylüleri yedeğine alarak başardı. 20. yüzyılla birlikte Demokratik Devrimin de, Sosyalist Devrimin de öz gücü artık Proletarya oldu.

Öyleyse Kurtuluş, «işçi sınıfının bağımsız öz gücünü yaratma» dılar derken, geçmiş hareket, «proletaryayı yaratmadı» mı demek istiyor? Elbette değil. Çünkü Sosyalistler kapitalist mi ki proletaryayı yaratsınlar? Denmek istenen o değil. Daha önce de gördüğümüz gibi kastedilen Proletaryanın Öncü Örgütü, Kurmayı, Proletarya Partisidir. Yani Kurtuluş, bu denli alfabe (terminoloji) yoksuludur. Ama yine de «Türkiye soluna Marksizmi hakim kıla» caktır.

Neyse meseleye dönelim. Eneski sosyalizm proletarya partisini «yaratma konusunu kulak arkası et» miş midir? Eneski sosyalizmin tarihi, parti tarihiyle başlar. Yani daha ilk adımını parti ile atmıştır. 1919'da kurulmuş 1924'e dek legalitesini sürdürmüş olan **«Türkiye İşçi ve Çiftçi Sosyalist Fırkası»,** 1946 yılı kurulan **«Türkiye Sosyalist Emekçi ve Köylü Partisi»** ve 1954 yılı kurulmuş **«Vatan Partisi»** hep legal çıkışlar oldu. «Vatan Partisi» 1957 yılı kapatıldı ve yöneticileri tutuklandı. 1960 yılı dava beraatle sonuçlandı. Ne var ki Dr. Hikmet KIVILCIMLI'nın deyimi ile «40 yılın kazancı partiyi kaybetmek» olmuştu. 1960'dan sonra zuhur eden her eğilimin nasıl tarihi kendisiyle başlattığını kısa da olsa belirtmiştik. Durum bu diye kadere küsülüp çekilinecek miydi? Böylesi anlayış küçükburjuva sosyalistlerine yaraşırdı. Dr. Hikmet KIVILCIMLI'nın 1960 sonrası tüm çabası, her sosyalist eğilime partinin önemini, partisiz devrimciliğin yenilgi şövalyeliği olduğunu kavratma, Proletarya Partisi'nin reorganizasyonunu sağlama savaşıdır.

1967'de çıkan **«Sosyalist Gazetesi»** bunu baş görev bildi. 1970'de çıkan «Sosyalist Gazetesi»nin birinci sayısının, birinci sözü «Sosyalistlerin Birinci Görevi» baş yazısında şu aldu: «SOSYALİST gazetesi yeniden söz alıyor. Konuşacak. Neyi?

«Esaslı Nokta: Örgüt Problemi» (Dr. H. KIVILCIMLI, Sosyalist sayı: 1 8.12.1970)

Bu söz bugün önemsiz gibi görünebilir. Ama o zaman TİP dışına düşmüş tüm sosyalistlerin «Filipin demokrasiciliği düzeninde ulusal güçlerin hiç birinin, ne proletaryanın ne küçükburjuvazinin kendi öz siyasi örgütüyle politika alanında yer almasının imkansız» olduğunu teorileştirdiği ve geniş bir devrimci kitlesine yutturduğu bir ortamda bu sözlerden daha önemli söz olamazdı. «Partinin şartları yok. Öyleyse ilkin demokratik devrim olmalı, sonra parti kurulmalı» diyen MDD teorisi **«Devrim Zorlaması - Demokratik Zortlama»** kitabının **«MDD'ciliğin Örgüt Anlayışı»** ayrımında eleştirilir Partiyi ertelemenin gurupçuluğu ebedileştirmek olduğu uzun uzun anlatılır. Bu bölümün hiç değilse kısa girişini buraya aktaralım:

Ayağı yerden (sosyal ekonomi ver gerçek sınıflardan) kesilenin yapacağı ne olabilir? Sosyalizmi ipe serip, üzerinde «cambazlık» yapmak!... Her şey gibi **«Proletarya Partisi»** şartlara, «şartlar»: MDD'nin **«bütün» «mevzileri zapt»** etmesine, mevzi zabıtları da sırf **Propagandaya** bırakılır. Böylece günümüzün en yakıcı problemi **Parti:** masaldaki suya düşmüş baltaya «dönüştürülür» (Dr. H. KIVILCIMLI A.g.e. Derleniş Yayınları s: 405)

Sosyalist'in 18. sayısından «İşçi Sınıfının Tarihcil Görevi» yazısının son paragrafını da aktaralım:

«Tarihin yörüngesi, en ufak ikirciliğe yer bırakmayacak ölçüde, **İşçi Sınıfının** yörüngesine girmiştir. Ne denli parlak göktaşı görünmek tutkunluğu içinde bulunurlarsa bulunsunlar, eğer uzayın sağır boşluklarında yitmek istemiyorlarsa, bütün **Devrimci Yıldızlar,** Tarihinin ve İşçi Sınıfının yörüngesi içine akmalıdırlar. Bu yörünge **Proletarya Partisidir.»** (2.3.1971)

Artık Proletarya Partisinin yeniden örgütlenmesi yolunda verilen diğer teorik ve pratik önerilerinden yalnızca **«Sosyalist Kurultay»** ve **«Anarşi Yok! Büyük Derleniş»** çağrılarını anmakla yetinelim.

MARKSİZMİN ALFABESİ İLE MARKSİZMİN YÜKSEK MATEMATİĞİ MAHKUM EDİLEBİLİR Mİ?

Kurtuluş'un Mart 1977 tarihli 10. sayısında **«12 Mart'ta Kim Ne Yaptı?»** adlı bir yazı vardır. O yazıda 12 Mart'a Sosyalistlerin bakışları sözüm ona sergilenir. Yine tümü sözüm ona mahkum edilir. Ve yazı «1971 Silahlı Direnişini» yapanları 12 Mart'ı en doğru değerlendiren eğilim olarak koyan paragrafla biter:

«Yol ayrımı nitelememize neden olan hareketler için söylenecek pek bir şey yok. Onlar faşizme karşı nasıl mücadele edileceğini gösterdiler....» (A. g. y. s: 22)

Bu yazının geniş bir kısmı Dr. Hikmet KIVILCIMLI eleştirisidir. Yazıda Mihri BELLİ eleştirildikten hemen sonra şu pragrafla Dr. H. KIVILCIMLI eleştirisine girilir:

«Biz bu anlayışı (Mihri BELLİ'nin «Evet, 12 Mart muhtırası sonucu meydana gelen durum eskisinden kötü sayılamaz» görüşü kastediliyor D. Derleniş) «kendi sağındaki güçlerden medet umma» olarak nitelemiştik. Bu anlayışın en iyi temsilcisi oldukça kapsamlı çalışmaların ve «yeni» bir tarih anlayışının yaratıcısı Hikmet Kıvılcımlı'dır. Bu tarih anlayışının en bariz ve veciz ifadesi Türkiye somutuna ilişkin tespitidir.» (Kurtuluş A. g. y. s: 19)

Bu «oldukça kapsamlı çalışmalar» yapmayı, hele «yeni bir tarih anlayışı» getirmeyi adeta suç sayan üslup neyi anlatıyor? Yeni sözcüğü tırnak içine alınarak ne denmek isteniyor? Denmek istenen, şu kösolası şark sinikliğidir: Araştırma dediğin de, yeni dediğin de batıda olur. Biz neyiz ki araştırma yapalım, yeni tez getirelim. Bizim görevimiz batıda ne yazılmış, yeni ne bulunmuş ise onu taklit etmek. Bir adam çıkmış araştırmadan, yeni tarih anlayışından, hele hele «Türkiye somutuna ilişkin tespit»ten sözediyor. İşte bu olacak iş değildir. Bu adamın söyledikleri mutlaka yanlıştır. Üzerinde düşünmeye gerek yok. Yalnızca kara çalmak yeterlidir. Kurtuluş, en az iki yüzyıldır« batılılaşma» diye yutturulan kapitalistleşme edebiyatının ruhlara sindirdiği «her doğru batıdan gelir» şeklindeki aşağılık kompleksine kapılmaktan kurtulamıyor.

Bu kompleksle sözümona Dr. H. KIVILCIMLI'yı eleştiren (!) Kurtuluş, tümünü bu sayımızda verdiğimiz «Ordu Kılıcını Attı» yazısını ele alır. Yapılan iş ise yazının özetlenmesidir. Araya bir-kaç tane de alaya kaçan cümle konunca eleştiri tamamlanmış olur. Eleştirinin kaypaklığı şuradadır: Örneğin;

«Arkasından da «Türkiye Silahlı Kuvvetlerinin büyük çoğunluk kadrosu» subay oluncaya dek yamasız pabuç giymemiş «HALK ÇOCUKLARI'dır» saptaması yapılıyor.» (Kurtuluş A. g. y. s: 20) denir. Ama burada söylenenlere katılınıyor mu, katılınmıyor mu orası belli değil, kaypak. Ama eleştirinin daha doğrusu özetlemenin tümü bu minval üzere gittiğine göre, Kurtuluş'un amacı da Dr. H. KIVILCIMLI'yı övmek değil, yermek olduğuna göre herhalde bu görüş yanlış bulunuyor. Ama aynı Kurtuluş aynı sayıda **«12 Mart 1971 Faşist «Muhtıra Darbesi» Üzerine»** adlı yazısında şunu söylemekte sakınca görmez: **«Ayrıca subayların geldikleri ilerici düşüncelerin gelişmesine imkan veren sınıf yapısını değiştirmek ve yüksek rütbeli subayları kapitalist sınıfa dahil etmek için tedbirler getirildi.»** (Kurtuluş - 12 Mart 1971 Faşist «Muhtıra Darbesi» Üzerine sayı: 10 s: 32) Dr. H. KIVILCIMLI da «subay oluncaya dek yamasız pabuç giymemiş «HALK ÇOCUKLARI» dır.» sözündeki akıcı Türkçe yerine getirilen ağdalı aydın anlatımının dışında söylenenler arasındaki fark nedir? Hiç! Ama bakalım Kurtuluş arka arkaya gelen iki yazıda neler dediğinin farkına varabilecek kertede Türkiye orijinalitesini kavrayabilmiş midir? İşte Kurtuluş'un çıkmazı buradadır. Türkiye'yi nasıl anladığına dair somut bir fikri, teorisi, (Çünkü teori her şeyden önce kendi ülkesinin orjinalitesini kavramaktır.) olmadığından, aklına nasıl eserse öyle yazar. Bir önceki söylediğinin 180 derece aksini söylediğinin farkına bile varamaz.

1971 öncesinden beri D. H. Kıvılcımlı'ya sürülmek istenen bir leke vardır: cuntacılık... Bu çamuru atmaya açlışan ilk akım PDA (şimdiki Aydınlık, Halkın Sesi, TİKP) oldu. Sonra hevesliler çoğaldı. Kurtuluş «sağındaki güçlerden medet umma.» edebiyatıyla bu kervana katıldı. Cuntacılık suçlamasına da Kıvılcımlı'nın ordu tezi malzeme yapılmaya çalışılır. Tüm grupların en çok kullandığı yazı ise «Ordu Kılıcını Attı» yazısıdır. Hatta çoğu kere yazısının kendisi de değil; sadece başlığıdır. Kurtuluş da aynı edebiyatı iş-

ler. Başlığı aktardıktan sonra bir parantez açarak; «Bu başlık bile orduyu «neredeyse bağımsızmışça» ele aldığını gösteriyor.» der. Bu sözün hiç bir şey anlatmadığını düşünmez bile. Ordu bir muhtıra vermiş, aynı gün hükümet istifa etmekten başka kelleyi kurtaracak yoı bulamamış. Niçin? Muhtıra denen üç maddelik bir yazı taşıyan kağıttan korktuğu için mi? Elbette değil. O kağıdın ardında yatan silah gücünden korktuğu için. Bunu bir yazıya «Ordu Kılıcını Attı» şeklinde başlık yapmanın yanlışı nerede? Canım yanlışın ne önemi var! Herkes o yazıyı diline dolamamış mı? Sen de vur abalıya...

Kurtuluş, yukarıda sözünü ettiğimiz «12 Mart'ta kim ne yaptı?» yazısında «Vurucu güç» üzerine yine ne olduğu anlaşılmaz sözler eder. Ama biz o sözleri yine eleştiri olarak kabul edip, karşı eleştiri koyalım :

«Aslında vurucu güçten ne anlaşılması gerektiği daha da berrak ifade ediliyor.

«Niçin olan eylerin adlarını koymayalım. En son **Birinci Milli Kurtuluş** Savaşında olduğu gibi 27 Mayıs İhtilalinde de sosyal sınıfların yönünde, neredeyse bağımsızmışça görüntüler olan bir vurucu güç vardır.» (Dr. Hikmet Kıvılcımlı, Halk Savaşının Planları s. 193)

«Bildiğimiz ve anlayabildiğimiz Türkçe ile yazılan bu satırlardan (Doktorun keramet sahibi biri olduğuna da inanmadığımızdan) açıkça anlaşılan, öyle bir güç varki :

«Cengaver gaziler, savaş ilb'leri»nden gelen geleneklriyle, «neredeyse bağımsızmışça görüntüler» alıyor ve «gerici iktidarı, sırası gelince bir gecede vurup düşürebiliyor.» (Kurtuluş, A.g.y. S. 19-20)

Burada neyin eleştirildiğini anlamak güç. Ama Kurtuluşun şu amacını sezmemek de mümkün değil: Marksizme göre her sosyal olay bir sınıf temeline dayanır. Sınıflar meselesinden bağımsız ne sosyal, ne de politik olay düşünülemez. Öyleyse Doktor «neredeyse bağımsızmışca» demekle vurucu gücün sınıflardan bağımsız olduğunu söylemiş olmuyor mu? Böylece Marksizm dışına düşmüyor mu? Söylenmek istenen bu alfabetik doğrudur. Bununla tez yok edilmiş sayılıyor.

Bu demagojinin birinci çürük noktası alıntının kendinde mevcut : «Sosyal sınıfların yönünde, neredeyse bağımsızmışça görüntüler alan» deniyor. Yani sosyal sınıflardan bağımsız değil; «Sosyal sınıfların yönünde görüntü» alıyor. Sonra bağımsız da değil «neredeyse bağımsızmışça» görüntü alıyor. «Bildiğimiz ve anlayabildiğimiz türkçe»de **neredeyse** sözünün anlamı ve bağımsızmışça **da ki mış** eki hiç de bağımsız olmadığını, kaba görünümün bağımsızmış izlenimini verdiği, oysa aslında bağımlı olduğu anlamına gelir.

İkinci nokta; kitaptan yapılan alıntı 193. sayfadadır. (2. baskı 258. sayfa) Oysa Kıvılcımlı aynı kitabın 186. (2. baskı 251) sayfasında bu meseley bütün açıklığı ile şöyle koyar :

«Ancak **«Devlet Sınıfları»** nın sözde şah'bazca bağımsızlıkları yüzeyde kalırdı. Onların girişimleri : Türkiye'nin sosyal yapısı yönünde belirleniyordu, Türkiye **Ortaçağ** yapısında ise, Devlet sınıflarının vurucu güç olarak getirdikleri çözüm, **Ortaçağvari** oluyordu Türkiye, az çok **modern** ekonomi ve toplum ilişkileri içine girmişse, devlet sınıflarının vurucu güç olarak getirdikleri çözüm **az çok** modernleşme yönüne gidiyordu. Böylece son duruşmada kesin sonuç, Türkiye'nin ekonomik ve sınıfsal yapısına göre alınıyordu.» (Dr. Hikmet Kıvılcımlı A.g.e. s : 186-187)

Kurtuluş kalemşorları kitabın 193. sayfasını okuduklarına göre 186. sayfasını da okumuş olmalıdırlar. O zaman ya okuduklarını anlamıyorlar, ya da bile bile kara çalıyorlar. Her iki durumda da bilimsel metottan ve çabadan uzak kalıyorlar.

TÜRKİYE ORİJİNALİTESİ : VURUCU GÜÇ

Kurtuluş, sözünü ettiğimiz yazıda Kıvılcımlı'nın (Ordu Kılıcını Attı) yazısını özetledikten sonra şu sonucu çıkarır :

«Bu alıntılarımızdan da Marksist devlet anlayışının tahribinden başka bir anlam çıkarmak imkanı olmasa gerek.» (Kurtuluş a.g.y. s. 22)

Değindiğimiz gibi yazının tamamı bir eleştiriden ziyade bir özetleme, ama anlamı saptıtıracak bir özetlemedir. Kıvılcımlı'nın söylediklerinden hangileri «Marksist devlet anlayışını tahribi» dir. O söylenmez. Fakat sonuçta yukarda aktardığımız kesin yargıya kolayca varılıverir. Biz Kurtuluş'un ne demek istediğine bir kere daha tercüman olmak zorundayız. Ancak o zaman eleştirisi anlaşılır olacak. Bizim de cevap verebilmemiz mümkün olacak.

Kurtuluş'un burada önümüze sürmeye çalıştığı alfabetik gerçek devletin ne olduğudur. Biliyoruz Marksizme göre devlet : «Bir sınıf **egemenliği** örgütü, bir sınıfın bir başka sınıf üzerinde ki baskı örgütüdür. Sınıflar arasındaki çatışmayı hafifleterek, bu baskıyı meşrulaştırıp teminata bağlayan bir «düzen»in icadıdır.» (Lenin, Devlet ve İhtilal s. 14) «.. **devlet denilen bu «güç».. başlıca neye dayanır? Elleri altında hapishaneler. v.b. bulunan özel silahlı adam müfrezelerine» (Lenin, a.g.e. s. 16) Bu «silahlı adam müfrezeleri»** kimlerdir : **«Sürekli ordu ve polis, devlet gücünün başlıca cebir aletleridir; ama başka türlü nasıl olabilirdi ?»** (Lenin, a.g.e. s. 17)

Kurtuluş'un demek istediği; «Marksist devlet anlayışı» bu olduğuna göre ordu vurucu güç olmasından söz etmek revizyonizmin ta kendisidir. O yüzden tartışmaya bile artık gerek yoktur.

İşte bu düşünce Marksizme karşı çocukça metafiziği savunma hastalığıdır. Bir doğru konmuşsa, tamam.. Artık o bir doğmadır, değişmez; demeye gelen medrese mantığıdır. Basıt bir örnek verirsek : su adi şartlarda sıvıdır. Bu bilimce doğrudur. Ama bundan «su katı da, gaz da olabilir» önermesine karşı çıkmak gerektiği sonucu çıkmaz. Çünkü hep biliriz ki şartlar değişirse suyun fizik özelliği de değişir. 100°C'de gaz, 0°C'de katı olur. Marksizmi metafizikten ayıran özellik işte, tabiatta ve toplumda her olayı, onu belirliyen şartları ve süreci gözden kaçırmadan izlemesinde yatar.

Bakın devleti böyle tanımlayan Marks ordu için neler diyebiliyor :

«Ordunun kendisine de devrimci heyecan bulaşmıştı.» (K. Marks, Fransa'da Sınıf Mücadelesi s : 108)

«Bu, ordunun bir kısmına devrimci gösteriler fırsatını ve Milli Meclis'e Kabineye karşı az çok kılık değiştirmiş güvensizlik oyu fırsatını verdi.» (K. Marks a.g.e. s : 147)

«Bütün gayretlere rağmen sosyalist adaylar başarıya ulaştılar. Ordu bile, kendi Bakanları Lahitte'e karşı, bir Haziran asisine oy verdi. Düzen partisi yıldırımla çarpılmışa döndü. Taşra illerinin seçim sonuçları da onu teselli etmedi.» (K. Marks, a.g.e. s : 148-149)

Peki Marks bunları söylüyor diye «Marksist devlet anlayışını tahrip» mi ediyor? Elbette değil. «Çünkü, ordu burjuvazisinin elinde bir alettir, ama aletin kendisi «burjuva» değildir. Fabrikada çalışanlar gibi, orduda hizmet edenler de halk çocuklarıdır. Ordunun kitlesi, halk kitlesinin bir parçasıdır. Yalnız, İliç'in dediği gibi, ordu halkın içine en güç işlenilebilen parçasıdır. Ordu, propagandaya karşı en çok kapalı ve koruncaklı tutulan halk parçasıdır. Bununla birlikte, en sonunda gene de halkın parçasıdır. (Dr. H. Kıvılcımlı, Devrim Nedir ? s. 93)

Lenin'in bu konuda söyledikleri ise Marks'tan daha da açıktır : «Şüphesiz devrim bir kitle karakteri kazanmadıkça ve askeri birlikleri etkilemedikçe ciddi bir mücadeleden söz edilemez. Askeri birlikler arasında çalışmamız gerektiğini söylemeye bile gerek yoktur... Bizzat Dubasov, Moskova garnizonunu teşkil eden onbeş bin kişi içerisinde sadece beşbin kişinin güvenilebilir olduğunu beyan etmiştir.» (Lenin, «Moskova Ayaklanmasının Dersleri» Kitle İçinde Parti Çalışması s. 36)

Devrim, kitle karakteri kazanınca askerı birlikleri de etkiler. Proleteryanın görevi askerleri karşıya almak değil, devrim safına kazanmaktır. Ordu içinde her dönemde çalışmak Proletarya Partisinin ihmal etmemesi gereken bir görevdir. Ama devrim anında sadece ideolojik çalışma da yetmez; «Maddi bir mücadele» de gerekir.

«Biz kararsız askeri birlikler için hükümetin giriştiği ve kazandığı böyle saldırgan, verimli cesur ve aktif bir çarpışmada emrimize amade güçlerden faydalanmayı başaramadık. Ordu içinde çalışmalar yaptık ve gelecekte bu çalışmaları, askeri birlikleri ideolojik olarak «tarafımıza kazanmak» için iki misline çıkartacağız.' Fakat ayaklanma sırasında, askeri birlikler için maddi bir mücadelenin zorunluluğunu unutacak olursak sefil bilgiçler durumuna düşeriz.» (Lenin, a.g.e. s. 36)

Lenin bu sözleri Çarlık ordusu için söylüyor hem de. Çarlık ordusu ki, Avrupa gericiliğinin kırbacı olmuş, Avrupa'daki her devrim onunla ezilmiş. Ama yine de burjuva ordusu olmasına karşın burjuvanın kendisi olmadığından hiç değilse bir bölüğü devrim safına geçebilir. Zaten bu şart gerçekleşmezse «ciddi bir mücadeleden söz edilemez.»

Şimdi gelelim bizim Orduya. Bizim ordu Çarlık Ordusu gibi gericiliğin kırbacı olmak bir yana, her ilerici hareketin vurucu gücü, olmuştur. Bakın Lenin 1908 Hürriyet İhtilali için ne diyor :

«Türkiye'de Genç Türklerin başını çektiği orduda ki devrimci hareket başarı sağlamıştır. Gerçi bu sadece bir yarım zaferdir, hatta o bile değildir. Çünkü Türkiye'nin ikinci Nikola'sı (Abdulhamit kastediliyor. D. Derleniş) Ünlü Türk anayasısını yürürlüğe koyma vaadiyle şimdilik durumu kurtarmıştır.» (a.b.ç.) (Lenin, Doğuda Ulusal Kurtuluş Savaşları s. 32)

5 Mart 1971 günü sosyalist gazetesinin Ankara bürosunda yapılan tartışmalı toplantıda bu konuda Kıvılcımlı'nın kısa açıklamasını vererek devam edelim :

«Alalım meşrutiyeti : 1908 İhtilali.. kim yaptı ? Hepimiz biliyoruz. Yani, Enver'ler, Niyazi'ler falan dediğimiz, dağa çıkanlar ve hürriyet kahramanı olanlar büyük çoğunluğuyla ordu mensuplarıdır.

«1919 dan sonra, Anadolu emperyalist salgınına uğradığı zaman öncü vurucu güç kim oldu. Sınıfı bırakıyoruz. Sınıfı, elbette küçük burjuva değil. Yani, Anadolu hareketinin sosyal sınıfı : **Müdafaa'i Hukuk Cemiyetleri**'nde örgütlenmiş olan Türk burjuvazisidir. Ama Türk burjuvazisi o kadar pısırık, o kadar beceriksiz, o kadar ufuksuz bir sınıf ki, onun kendi sınıfsal eğilimi ile bir savunma yapması akla bile gelmiyor.

«Onun için, Mustafa Kemal daha Samsun'dan Havza'ya gelip te, orada bazı konuları bazı insanlarla hemen, 30 gün konuştuktan sonra, verdiği telgrafları okuyun. O telgraflarda iki şey var. Birisi, diyor ki : Müdafaa-i Hukuk Cemiyetleri orda varsa, koruyun. Kime diyor bunu ? Askerlere diyor, oranın askeri kumandanlarına. Yoksa, siz kurun o cemiyetleri, diyor. Yani açıkça, şifreli.. Nutkunda da vardır, Nutkun döküman kısmında da vardır. Bunları söyler.

«Bir, taraftan sınıfı, —ki o zamanki öncü durumunda gördüğü sınıf Anadolu burjuvazisidir— onu örgütlüyor. Fakat onun pek ciddiye alınamıyacağını da deneyleriyle biliyor. Kendisi, asker olarak, bütün öteki ordu, tümen, bolordu, kumandanlarına (kendisi ordu kumandanı durumunda) sıkı sıkı talimat veriyor : Memleket, vatan elden gidiyor, devlet mahvolacak. Bunu korumak için elbirliği edelim ve davranalım diyor.

«Netekim bu tutuyor. Ve o zamanki ordu gençliği, Mustafa Kemal'de o gençlerden biridir, —bildiğimiz gibi **Anadolu Milli Kurtuluş** hareketinin teşkilatçıları oldular, örgütleyicileri oldular. Ve önde giden vurucu gücü oldular.

«En son **27 Mayıs** : gene bildiğimiz gibi, bir Ordu vurucu gücünün, bir gece yarısı baskın ve süpriz davranışıyla bir değişiklik, bir siyasi devrim yapması biçiminde oldu.

«Yani, bu olayların hangisi geridir ? 1908, iyi kötü bir müstebitliği yıkmak anlamında, bir Meşrutiyete gitmiştir. Hiç bir zaman bizim anladığımız Sosyal Devrim değil, ama politik devrimdir. Bunun öncü vurucu güçü Ordu olmuştur. Şimdi biz bunu inkar mı edelim ? Bu bir olay. Bunu görmemek elimizden nasıl gelir ?

«Tıpkı bunun gibi, 1919 23 olaylarında, Milli Mücadelede gene Ordu önde vurucu güçtür. Ve Mustafa Kemal ve arkadaşlarının yaptığı : siyasi Cumhuriyet devrimi bir devrimdir. Ama, bizim anladığımız manada Sosyal Devrim değil, siyasi devrimdir Onu biz tanımıyacak mıyız ? Yani, böyle bir şey yoktur, nasıl diyebiliriz ?

«27 Mayıs. Gene öyle. Kediye göree budu küçük, belki beğenmediğimiz falan tarafları var, ama bir siyasi devrim oldu. Ve o zamana kadar işçi meseleleri, sosyalizm meseleleri Türkiye'de ağıza alınamaz, tabu konularken; şimdi, gördüğümüz gibi, her yerde tartışılabilen konular haline geldi. Belki onların, 27 Mayıs'ı yaparken akıllarından böyle bir şey geçmemiş de olabilir. Ama, bir devrim hareketi yaptıkları için, o devrimin mantıki sonuçları; onların dahi düşünmediği biçimde, Türkiye'de bir gelişim yapmıştır.

«Şimdi bundan çıkaracağımız sonuç.. elbette siyasi devrimler, bir Sosyal Devrim değildir. Ama Marksizmin anlayışına göre, her siyasi devrim; Sosyal Devrime doğru giden, işte o yokuş, yol diyelim, o yolun içinde belli basamaklardır.

«1908'de bir basamağı atlamıştır. 23'te Cumhuriyetle ikinci basamağı atlamıştır. 1960 27 Mayıs'ında üçüncü basamağı atlamıştır. Ve bu basamaklarda, hiç değişmeyen bir kural olarak, hep ordu vurucu gücünün önde gittiğini görüyoruz.

«Asker siyasetle uğraşmaz. Ama bütün siyasi devrimleri asker yapar. Bu bir çelişki. Bu çelişkinin anlamı, bizde ordunun, —Sosyal Devrim değilse bile politik anlamdaki devrimlerin önde gelen vurucu gücü olduğunu— ispatlıyor.

«Bu bir olay, bir realite, bir gerçeklik. Şimdi bunu bizim ele alıp bir aydınlatma yapmamız. Yani Marksistçe korsak bu olayı, önce aydınlatacağız. Ordunun bu vurucu gücünün acep tarihsel bir kökü ve anlamı var mıdır ? Bir de, bugün için bu anlam varsa, bu anlamdan ne biçimde yararlanabiliriz ? Ve bugünkü Sosyal Devrime gidişte, ne ölçüde o istidadı yahut bu eğilimi kullanabiliriz ? Değiştirerek tabi.

(Devamı Sayfa 15 de)

Son Kontrgerilla tartışmaları yıkılan "Umut"lar ve en kör gözlere bile batan katı gerçekler (II)

Yukarıda söz konusu ettiğimiz Albay Cahit Vural'ın kontr-gerilla kitabını incelemeye devam edelim.

«Herkesin başlı başına bir kıymet olduğu servisimizde (Kastedilen istihbarat servisidir) herhangi bir hatanın öldürücü olabileceği, hiç kimsenin dikkatsiz olmıyacağı, çevikliğin fiziki bakımdan olduğu kadar zihni yönden de olması zarureti bulunduğu hususlar kabul edilmelidir.» (A. g. y.)

Ve Albay, kontr-gerilla örgütünün veya istihbarat servisinin (ki varlığı yukarda açıkça kabul edilmektedir.) görevlerini kitabının sonuç bölümünde şöyle maddelemektedir.

«1 — Halkın uyanık gerillaya destek olmasına mani olmak, halkın polise yardımcı olmasını sağlayacak bir karşı propoganda 2 — Sosyal ekonomik kültürel tedbirler 3 — Hedefleri tesbit etmek 4 — Gerilla teşkilatına sızmak (Hulül etmek) 5 — Gerilla hedefleri çerçevesine gerekli çevik koruma tedbirleri, nin alınması 6 — İdari ve adli tedbirlerde ahenkli ve yeterlilik 7 — Gerilla ile mücadele eden kuvvetler arasında seri ve sıkı koordinasyon. 8 — Gerilla muhaberatına hulül 9 — gerilla sempatizanlarına hulül, (sızma) 10 — Gerillanın halka işlediği tedbirleri karşı olmaktan çıkaracak tedbirler, 11 — Karşı gerilla gruplar kurmak» (Cahit Vural A. g. y.)

Evet işte bu kitaplar ordu içinde dağıtılmıştır. Adı geçen servisler kurulmuştur ve hala da aşağıdaki yöntemleriyle harıl harıl çalışmaktadırlar.

Şimdiye kadar yapılan sabotajlar, patlayan bombalar, işlenen cinayetler, kıyılan canlar, sadece kontr-gerillanın yukarıda maddelenen görüşlerinin hayata geçirilmesinden ibarettir. Başkaca hiçbir şey değil. Bu kanımızda kuşkuya düşmek için insanın zavallı bir kör ya da aptal olması gerekir. Kısaca özetlemeye çalıştığımız gibi Kontr-Gerilla «CIA ile organik» olarak kaynaşmış olan MİT'in fonksiyonuna en uygun düşen gerçek adıdır. Fakat yukarıda anlatılanlardan anlaşılacağı gibi CIA güdümlü MİT bu gerçek adını resmen kullanamaz.

Çünkü MİT, tüzüğüne, yasasına, bilmem nesine kalkıp da «ben ajan provakatörlerime sabotaj yaptıracağım, cinayetler işleteceğim» diye yazamaz. Sermayenin kendi hukuku bile şerefsizliği açıkça savunamaz. Bunun için onun resmi adı MIT fakat bunlar sadece kağıt üzerinde ve lafta böyle olacaktır. Filliyatta ise onun asıl fonksiyonu yukarıda kendi elceğizleriyle yazdıkları onbir maddede özetlenen görevleri ve onlara benzer daha da aşağılık şeyleri yerine getirmek olacaktır. Bundan devletin, herşeyden önce, egemen sınıfın elinde, halkı baskı altında tutmaya yarayan bir araç olduğunu bilen bizlerin en küçük bir şüphesi olamaz.

Kontr-Gerillanın böylece özetçe ne olduğunu koyduktan sonra gelelim tozu dumana katan son tartışmaların altında yatan gerçekliğe :

TARTIŞMALARIN GEÇMİŞİ

Bilindiği gibi kontr-gerillanın ne olduğunu ilk öğrenen ve ortaya atanlar, 12 Mart'ta o cellatlar örgütünün işkence odalarından geçen devrimciler oldu. Bu devrimciler daha sıkıyönetim mahkemelerindeki ifadelerinde, işkence odalarını, tanıdıkları generalden, her rütbede subaydan, siyasi polis şeflerine kadar her türden kontr-gerillacının adlarını açıkladılar. Mahkeme zabıtlarına geçirttiler. Ve o zamandan beri sosyalistler, ilerici aydınlar kontr-gerillanın işkence içyüzünü halka anlattılar. Bildiğimiz gibi 1973 seçimleri öncesi Finans - Kapitalin kesince yeniden başını bağladığı, iktidara hazırladığı yeni kadrosu CHP'nin lideri Ecevit'de iktidar dönemine kadar kontr gerillanın varlığını ve bir cinayet çetesi olduğunu kabul ediyordu. Çünkü CHP sosyal demokrasi idi, Finans-Kapitalin sosyal demokrasiye yüklediği görev ise, sol görünerek işçi sınıfının tepesinde olan aristokrat zümresinin, küçük burjuvaziyi ve yaban burjuvaziyi işçi sınıfından koparıp Finans-Kapital'e bağlamaktı. Yani işçi sınıfını ve halkı parçalamaktı. Sosyal demokrasinin bu görevi başarması için halktan görünmesi, sol sloganlar kullanması, hatta icabında adına sosyalist bile demesi gerekirdi. Yoksa halkın bir kısmını Finans-Kapitalin yedeğine alamazdı. Bunun için CHP'nin iktidar oluncaya kadar bünyesinde barındırdığı işçi ve küçük burjuvaların özlemlerini de savunur görünmesi gerekirdi. Tabii halkın nefret ettiği kontr-gerillaya da karşı çıkması yine aynı nedenlerden dolayı zorunluydu.

CHP İKTİDAR OLUYOR

CHP iktidar olunca ona «umut» bağlamış, küçük burjuva yazarlarımız özellikle bu konunun üzerine gittiler. Hatta bazı milletvekilleri, Süleyman GENÇ ve Niyazi ÜNSAL bu işin parlamentoda finans-kapitali rahatsız edecek kertede tantanasını yaptılar. Kontr-gerilla kaldırılsın diyorlardı ve ortaya kontr-gerillanın varlığına ve piş işlerine ait belgeıer koyuyorlardı. Ecevit «kontr-gerilla üzerine gecikmeden eğileceğiz» diyordu. İş çığırından çıkmıştı. Ayrıca Ecevit, finans-kapital'e hizmette tecrübeli bir lider değildi. İyi, hoş finans-kapital'e hizmet edilsin, ama kanunsuzluk olmasın. İşler kanunlar çerçevesi dışına taşmasın istiyordu. Finans-kapital'in halkı kanunlarla değil, en domuzuna süngü ve kurşun gücüyle güttüğünü henüz bilmiyordu, daha öğrenmemişti. Bunun için işi ciddiye alabilir, kontr-gerillanın üzerine gitmeye yeltenebilirdi.

DEMİREL VE ŞUREKASI DEVREYE GİRİYOR

İşte işin tam burasında, finans-kapital'e tam 8,5 yıl başbakan olarak hizmet etmiş, bir kadronun lideri bütün taifesiyle birlikte, hiç beklenmedik bir anda tantanalı bir şekilde devreye girdi. Onun özlemi yeniden başbakan olarak yerli-yabancı sermayeye hizmet etmekti. Bu yüzden sermayeye sadakatını göstermek istiyordu. Finans-kapital için Demirel iyi hoştu, ama yeterince hizmet etmişti kendisine. Halkın gözünde artık ne mal olduğu iyice anlaşılmıştı. Finans-kapital'in ise böyle yıpranan liderlerini hemen değiştirmesi gerekirdi, kendi saltanatının sürmesi için. Yerine yepyeni, gıcır-gıcır «Halkın umudu olmuş» liderleri piyasaya sürmesi gerekirdi.

Demirel bu gerçekliği bir türlü kavrayamıyor, ıskartaya çıkışının nedenini Ecevit'in kişiliğine bağlıyordu. Bu yüzden sermayeden sinyali alır almaz, umutla ve hırsla sahneye daldı. Müthiş saldırıyordu Ecevit'e : «ispat et» diyordu «kontr-gerilla diye bir teşkilat var mıdır? Hangi cinayetleri işlemiştir? Sorumluları kimlerdir? Bunları bilemiyorum demek mümkün değildir. Sen hükümetin başısın. Senin görevindir bunları bilmek» (2 Şubat 1978 Gazeteler)

Ecevit kötü sıkışmıştı. Var diyemiyordu bir türlü. Sıkmıyordu var diyebilmek. Sonunda : «Kontr-gerilla denilen bir resmi kuvvet yok.» (4 Şubat 1978 Gazeteler) deyip işin içinden çıkmak istedi. Fakat Demirel bir türlü yakasını bırakmak istemiyordu. «Devlet bizim devletimizdir (doğru devlet kendilerinindir. Yani parababalarınındır. D. DERLENİŞ) devletin üzerine çamur atanlar bu çamuru silinceye kadar mücadeleyi sürdüreceğim.» «Kontr-gerilla için Ecevit'in yakasını bırakmam.» (5 Şubat 1978 Gazeteler) diyordu. Sonra Türkeşler, Türünler, Elverdiler hep birden hücuma kalktılar. Onlar da ispata çağırıyorlardı Ecevit'i.

MESELE VAR MI, YOK MU MESELESİ DEĞİLDİ

Kontr-gerilla bütün generalinden siyasi polis şefine kadar adıyla sanıyla oportada duruyordu. Yaptıkları bütün sabotajlar ve cinayetleri de ortadaydı. İspatı gerektiren hiçbir yanı yoktu işin. Bunu herkes gibi Demirel de biliyordu Ecevit de. Mesele bu değildi zaten. Demirel'in Ecevit'e söylediği aslında şuydu : «Buyur!» diyordu «kontr-gerilla, genelkurmay'ın bilmem hangi generalinden, herhangi bir askeri birliğin istihbarat astsubayına varıncaya kadar; karakoldaki siyasi polis komiserine varıncaya kadar oportada duruyor işte. Sıkıyorsa durma hesap sor!» «Hükümetin başındasın bütün bunları biliyorsun hadi sor sorabilirsen hesap!»

Demirel'in söylediği bunlardı aslında. Ecevit de aynen anlıyordu bu söylenenleri. Ecevit şöyle bir baktı kontr-gerilla cenahına. Gözü yemedi, Örümcek ağı gibi ordu içinde teşkilatlanmıştı kafir. Ve onlarda gözlerini dikmiş Ecevit'e bakıyorlardı. Hani, sanki, «hadi ver de, hele kılımıza bir dokun da gör dünyanın kaç buçak olduğunu» der gibisinden. Sonra herifler öyle başbakandan filan emir alacak adama hiç benzemiyorlardı. Sanki devlet içinde devlettiler. İşte bunu anlamıştı Ecevit artık. Finans-kapital'e hizmet, hayranı olduğu Hind Rahibi R. Tagore'un mistik felsefesinin kurallarına inanarak yapılamazdı. Ona hizmet finans-kapital'in her türlü zulmünü, sömürüsünü, kanunsuzluğunu savunarak, meşru görerek ve göstererek yapılabilirdi. Yerli finans-kapital, uluslararası finans-kapital'e bağlıydı Ondan başkasından emir almazdı. Kendileri yani başbakanlık, bakanlıklar şu-bu, sadece yerli-yabancı sermayenin «hizmetkârı» idiler. Yönetici si değil hizmetkârı» Bu $2 + 2 = 4$ ederce kesindi. Öyleyse görevleri kontr-gerillanın şunun bunun işine karışmak, tekerine çomak sokmak değil, tersine onların pisliğini örtmekti. (Gazeteler Genelkurmay başkanından bu konuya ilişkin Ecevit'e bir de mektup geldiğini yazdılar.) İşte Ecevit'in kavradığı katı gerçeklik bu idi. Ecevit bugün yeni kavradığı bu gerçekliği, Demirel'in değişmez Dışişleri bakanı Çağlayangil bakın yine nasıl hiç çekinmeden açıklar :

CIA, bir ülkede (12 Mart gibi) kontr-gerilla operasyonlarını nasıl yapar? Soru bu. Çağlayangil cevap veriyor.

«Şimdi sorunuza dönelim. Şimdi nasıl yapar CIA? CIA yapar, organik bağlarıyla yapar. Sözün'ü ettiğim psikoloji vardır istihbaratçıların arasında.

«Benim istihbarat şefim, kendisi farkında bile olmadan CIA benim altımı oyar.

«Elinde imkanı var (yabancı) adamın (para dese daha açık konuşmuş olurdu. D. DERLENİŞ) Girmiş enfiltre benim içimde.

«Onun için hiç şaşmam, aramam da, bulamam ki. Nasıl yaptı, bulamam...» (Çağlayangil, 12 Mart'ı Açıklıyor. 12 Mart 1976 Politika)

İşte CIA ile yekvücut olmuş kontr-gerillanın özelliği budur : O hem Tanrı gibi her yerde (her kanunsuzluğun içinde) hazır ve nazırdır, hem de arandığı zaman bulunmaz. Bulunur, çünkü kabak gibi ortadadır. Hiç gizlenmeye gerek duymaz. Yayınladığı kitabıyla, örümcek ağı gibi «istihbarat servisleri» ile, yaptığı sabotajlarla, kıydığı canlarla herkesin gözü önündedir. Ama yine de arandığı zaman kendisi için«bulunmaz» ya da «yoktur» denmesinden hoşlanır.

Evet, Ecevit için Demirel'e hak vermek zorunluydu : «Kontr-gerilla diye resmi bir kuvvet yok»tu. Çünkü Finans-Kapitale hizmet etmeden bakan olmak, Başbakan olmak mümkün değildi, olamazdı.

ECEVİTİN SAÇMALAMALARI (KENDİNİ DAĞITIŞI)

Ecevit söylüyor : «Yaptırdığım araştırmalara göre Türkiye'de devletçe düzenlenmiş kontr-gerilla resmen yoktur. Yani kontr-gerilla devletin güvenlik kuvvetleri arasında yoktur.» (4 Şubat 1978 Milliyet)

Böyle diyen Ecevit aynı basın toplantısında yukardaki sözlerinin hemen arkasından bakın ne diyor :

«Türkiye'de belki yanlış olarak gayri nizami diye tanımlandırılmış bir takım özel veya klasik savunma kavramı dışı savunma kavramlarına da (Ecevit bir türlü kontr-gerilla diyemiyor. «Özel veya klasik savunma kavramı dışı savunma kavramlar»ı filan diyerek geveleyip duruyor. D. DERLENİŞ) gerek olabilir, gerek var olduğuna inanıyorum.» (A. g. gazete)

E oldu mu ya bay Ecevit. Hani kontr-gerilla yoktu. Şimdi «gerek var olduğuna inanıyorum» diyorsun.

Kontr-gerilla Ecevit'e göre nasıl çalışmalıymış :

«Fakat bu savunma kavramı ve modeli (Şu namussuzu gel kontr-gerilla diye adıyla çağır birader. «savunma kavramı, modeli» diye suçmalayıp durma! D. DERLENİŞ) açıklık rejimi olan demokrasinin kurallarına göre uygulanmazsa, demokratik denetim içinde uygulanmazsa amacından saptırılabilir.» (A. g. gazete)

Kim demiş kontr-gerilla «finans-kapital demokrasisi» nin kuralları dışında çalışıyor diye? Fakat bahsettiğin «demokrasi»nin kurallarını Rahip Tagore'un «Bahçevan»ı değil Pentagon'un cellatları belirler. Ve o «demokrasi» nin birinci kuralı şudur : «Sermayenin çıkarları için her şey mubahtır!»

Devam edelim Ecevit'in incilerini okumaya :

«Çünkü o kavram içinde, o model içinde eğitilmiş yetiştirilmiş kimselerin sivil hayatta ne yapacakları, edindikleri bilgileri, öğrendikleri yöntemleri nerede, ne zaman, ne amaçla kullanacakları önceden kestirilemez.» (A. g. gazete)

Fena yanılıyorsunuz sayın Ecevit, ya da söylemekten çekiniyorsunuz. O insanların, nerede, ne zaman, ne yapacakları önceden de pekâla hem de dakikası dakikasına kestirilebilir. Ama siz kestiremezsiniz. Yani sömürge ülke yöneticileri kestiremez.

Bakın, Çağlayangil, «ABD sefiri 12 Mart'ı bana önceden ihsasetmişti.» diyor. (Politika 12 Mart 1976)

Demek ki kestirilebiliyormuş. (Tabii CIA kestirebilir)

Bakın yukardaki sözlerinin hemen ardından Ecevit ne diyor? Hiç atlamadan devam ediyoruz okumaya :

«Ben, şimdiye kadar muhalefette de, iktidarda da bu tür sorunların, ulusal güvenliğimizle ilgili sorunların derinliğine tartışmasına girmedim. Hele Türkiye'nin bugünkü bunalımlı ortamında bunu sakıncalı buldum.» (4 Şubat 1978 Milliyet)

Hey aslan Ecevit hey!... Hani «demokrasi açıklık rejimi idi? Sen ki Türkiye'nin en büyük partisinin liderisin. Ve bugün başbakansın. «Bu sorunların derinliğine tartışmasına» girmekten sen dahi çekinirsen, «derinliğine tartışmaya girme»yi «sakıncalı bul»ursan; o bahsettiğin «demokrasi» nasıl «açıklık rejimi» olur. Hiç buna imkan var mı?

(Devamı Sayfa 16 da)

Kurtuluş

(Baştarafı Sayfa 10 da)

(PDA'nın saldırıları) şu cevap verilir.

»Ondan sonra, böyle bir geleneği nereden geliyor diye arıyoruz. Bunun da, o dirlik düzeni dediğimiz çağdan kaldığını görüyoruz. Ve bu çağ beribenzer geleneklerini hemen yitirmiş çağ değildir.

«Onu da anlamıyor o, sosyalist beycikler diyorum ben onlara. Anlamıyorlar. Gelenek yüzlerce yıl yaşar. O diyor ki, madem ki devlet kurulmuş.. Şimdi bize devleti tarif ediyor. Devlet, işte hakim sınıfın aletidir. Ordu da devletin parçası mı? Evet. Öyleyse, o da hakim sınıfın.. anladık kardeşim. Bu alfabesidir, Marksizmin alfabesi. Bunu bilmeyen adam, zaten Marksim adına bir harf dahi ağzına alamaz. Ama politika, alfabe tekerlemeleri değildir. Politika: Cebr-i âlâdır. Yani, Cebr-i âlâl deriz biz, şimdi ne diyorlar? Yüksek matematiktir ve cebir matematiğidir Her an değişen momentlerin izlenimi ve onun içinde kafa kaybetmemek kavgasıdır, savaşıdır.

«Biliyoruz, yani o metamatikte, cebirde mesela (3 + 5 + falan = Şu) dendiği zaman, burada **artı** olan, eşitin öbür tarafına geçti mi ne olur? **Eksi** olur. Tersine döner. Aynı şey, bütün sosyal, politik olaylarda da var. Diyalektik laf değildir, Boş bir formül değildir. Varlığın ve toplumun en yüksek hareket kanusudur. Bunu bilmeye mecburuz.

«İşte ordu meselesi de, bu diyalektik yüksek cebir problemi gibi konulacak bir konudur. Klasik anlamıyla evet: Devlet odur, ordu budur. Ama, bu ordu hakkında, mesela çar ordusu hakkında, bakın Lenin ne der?

«Halkın öfkesi ne kadar derin olursa, Çar ordusuna o kadar az güvenebilir. Ve memurlarda duraksama o ölçüde artar» diyor.

«Bunun anlamı? Çar ordusu nedir? Dünyanın en müstebit, en gerici rejiminin ordusu demektir. En gerici devletin bir parçası demektir. Ama bu parça bile, ne oluyor? Eğer halkın öfkesi derinleşirse, Çar ordusuna bile güvenemez diyor. Bunu Lenin söylüyor. E, hani bu Çar ordusuydu? Değil mi?

«Bizim ordu Çar ordusu da değil. Bizim Ordu Çarı devirmiş. Değil mi? Meşrutiyette mestebit Abdülhamid'i devirmiş. Cumhuriyette doğrudan doğruya padişahlığı, Çarlığı kaldırmış. Böyle bir ordu. Yani kaldırmakta öncü olmuş. Böyle bir geleneği olan, Ordu. Çar ordusu da değil.

«O halde biz bugün böyle bir Ordu vurucu gücü bulunan ülkede, gerçek, Marksist devrimci olarak, bu Ordunun devrimci eğilimini değerlendirmiyecek miyiz? Değerlendirdik mi, hemen; devleti bilmiyoruz, Ordunun devlet olduğunu anlamıyoruz, fa.an diye, iki tane çocuk kalkacak, bizi haşlayacak ve biz de: peki, diyeceğiz, haklıdır bunlar, çünkü Marksizm konuşuyor.

«Bu Marksizm değil; bu Marksizm softalığı.. Bizim en çok korktuğumuz şey de budur. Bizim değil yalnız tabii. Marks'ın, Engels'in, Lenin'in **«Allah bizi bu Marksistlerden kurtarsın»** dediği adamlar bunlar. Şimdi de bizim karşımıza çıkıyorlar.» (Dr. H. KIVILCIMLI, 5 Mart 1971 Tartışmalı Toplantı)

Denebilir ki, bu konuşma 5 Mart'ta yapılmış, 12 Martta muhtıra verilmiş, 26 Nisanda sıkıyönetim ilan edilmiş, yani KIVILCIMLI Ordunun faşizme de hizmet edeceğini görememiş. Düz mantığa göre haklı bir itiraz gibi görülebiilr. Fakat 12 Mart sonrası «Sosyalist» te yayınlanan yazılar meseleye yeterince açıklık getirmektedir. Bir de yukarda sözünü ettiğimiz toplantıda söylediklerinden bir pasaj daha aktaralım:

«Şimdi Ordunun bu yapısı, küçükburjuva yapısı gözönünde tutulursa: **devrime de gider, faşizme de gider.** Biz onun devrime giden yanını değerlendirmek, tutmak, ve elimizden gelirse kazanmak zorundayız. Ve bunun için ama, sadece küfretmekle, yani Orduya karşı çıkıp aramızı bozmakla hiçbirşey kazanılamıyacağını, tam tersine onu kazanmak için ayrıca bir savaş vermek gerektiğini unutmayacağız. Yani bizim bilincimiz bunu emreder.

«Ordudan bu bilinci bekleyemeyiz. Ordu küçükburjuvazidir. Binaenaleyh o zamanın, ağır basan eğilimi hangi tarafa ise, o yönde silahını çeker, bir savaş yapar. Bunun sonucu, sosyal sonuçları onun için o kadar önceden planlaştırılacak sonuç olmaz. Çünkü Ordumuzun yetiştirilmesi, demin de söyledik: **Lasiyasi**'dir, yani siyasetle uğraşmaz ordu. Niçin? Onu biliyoruz. Bir avuç vurguncu Finans-Kapitalist, Tefeci-Bezirgan; Ordunun içinde belirli tepelerdeki bir avuç insanı eline geçirdi mi, onu istediği gibi kullanabilir, onun için..» (Dr. H. Kıvılcımlı, Tartışmalı Toplantı)

Söylenmek, anlatılmak istenen tez bu.. Milletin anlamak istemediği de bu..

Gelelim Kurtuluş'a.. Lenin Ustanın çok sevdiği ve kullandığı bir Rus atasözü vardır: «Kuyuya tükürme, gün gelir suyunu içersin.» diye. «Kuyu», Marksizm-Leninizm ve onun Türkiye orijinalitesine uygulanmasıdır. Bu uygulamanın **bir sonucu olan, yukarıda** aktardığımız; «ordu gençliğinin devrimci bir geleneğinin varlığı»dır. Görev, Proletarya Devrimi için bu gelenekten yararlanabilmektir. İşte Kurtuluş bu teze «Marksist devlet anlayışının tahribi» v.s. v.b. şeklinde sövüp sayarak, değil kuyuka tükürmek, bil cümle pisliği dökmeye çalışır. Ama yine Lenin'in çok sevdiği bir İngiliz atasözünün dediği gibi: «Olaylar inatçıdır» Kurtuluş da olayları olaylar olarak ele alınca hiç farkına varmadan (belki de farkında olduğu için böyle sövüp saymaktadır.. Hırsızlığını gizlemek telaşıyla saldırganlaşmaktadır.) o kuyudan bakın nasıl kana kana su içer:

«Fakat Yahya Han formülü de oligarşi için cazip geliyordu. Bu formülün başını çeken Batu. - Gürler iklisi, **ordu içindeki kıpırdanmaları** öne sürüyorlar, ordunun yıpranan Demirel hükümetine sıkıyönetimle destek olamayacağını, böyle bir tutumun **tabandaki kıpırdanmaların patlamasına** neden olacağını öne sürüyorlardı. Bu formül öyle bir uygulanmalıydı ki, hem ordunun prestiji kurtarılsın, hem de **genç subayların atılımları provoke edilsin,** hem de «reformist» görünümle toplumsal muhalefet yönlendirilerek pasifize edilsin ve tekelci sermayenin atılımları daha hızlı biçimde gerçekleşebilsin.» (a.b.ç.) (Kurtuluş, 12 Mart Faşist «Muhtıra Darbesi» Üzerine sayı: 10 s. 37-38)

Sadece altını çizdiğimiz kelimeleri bile incelersek; Kurtuluş ve diyor? «ordu içindeki kıpırdanmalar» varmış. Bu kıpırdanmalar öyle bir nitelik taşıyormuş ki, «Demirel hükümetine sıkıyönetimle destek» olunursa, «tabandaki kıpırdanmaların patlamasına neden» olunabilirmiş. Bu tabandaki kaynaşma da «genç subaylardan» geliyor ve oligarşiyi korkutuyormuş. Bu yüzden «provoke edil»meliymiş. İyi de sayın Kurtuluş kalemşorları, bu yarı bilinçle, uyur-gezer bir şekilde söylediklerinizin Kıvılcımlı'nın tezlerinden farkı ne? Sizler de «Marksist devlet anlayışını tahrip» etmiş olmuyor musunuz?

Kıvılcımlı, **«Ordu Devrime de gider, Faşizme de gider. Biz onun devrime giden yanını değerlendirmek, tutmak ve elimizden gelirse kazanmak zorundayız.»** demişti. Ve yine «Ondan sonrası, öne geçen **Özgüç**'ün niteliğine kalıyor. Bu nitelik karşı devrimci ise, vurucu gücün devrimciliği amortize edilerek güme gider, nitelik devrimci ise Sosyal Devrim yörüngesine oturabilir.» diyordu. Bu sözlerin anlamı: ordu bir sınıf olmadığından Sosyal Devrim yapamaz. Ancak o hareket bir sınıf temeline dayanırsa Sosyal Devrime yönlendirilebilir. Tabii ki o sınıf karşı-devrimci ise faşizme yönelecektir.

12 Mart'ta da aynı şey olmuştur. Tüm küçükburjuvalar proletaryanın partisi olur mu, olmaz mı derken, finans-oligarşisince «genç subayların atılımları provoke edil»erek, ordu ve sivil gençlik ezildi, toplumsal muhalefet yokedilmeye çalışıldı. Böylece KIVILCIMLI'nın teorisi bir kez daha hayat tarafından doğrulanmış oldu.

12 Mart gerçek bir vuruş olamadı. Kurtuluş'un deyimiyle «Taban yine kıpırdamış, tepedeki karga «gak-guk» etmişti» (Kurtuluş a.g.y. s: 43) Yani ordu gençliğinin «atılımı» ordu fosillerince «amortize edil» mişti, karşı devrim yörüngesine çekilmişti. «Fakat ayaklanma sırasında, askeri birlikler için maddi bir mücadelenin zorunluluğunu unutacak olursak sefil bilgiçler durumuna düşeriz» diyen Lenin'in öğrencisi olmak durumunda olan devrimciler, «içine en zor işlenilebilen toplum kesimi olan» orduda çalışmayı becermek şöyle dursun, henüz grup anarşisi içinde «primitivizm» batağında bocalıyordu. Bu yüzden proletarya içinde bile sağlıklı bir çalışma yapamıyordu. Kendiliğinden devrimden yana saf tutmaya hazırlanan genç subayların atılımı ister istemez bir muhtıra ile karşı-devrime doğru amortize olup gidiyordu. Bu gerçeği görebilen tek kişiye, Dr. H. KIVILCIMLI'ya, «Batur-Gürler ikilisinin provokasyon girişimlerine sempati duydu» demek, söylenebilecek en büvük yalandır. Onun sempati duyduğu ordu gençliğindeki devrimci gelenekten kaynaklanan devrimci atılımdı. Zaten sempati duymaması beklenemezdi.

Kurtuluş'un kirletmeye çalıştığı «kuyu»dan su içişine bir örnek daha:

«Özellikle Hava ve Deniz Kuvvetlerinde **genç subayların başlattıkları muhalefet,** (Demirel hükümetine muhalefet kastediliyor. D. Derleniş) bu dönemde yükselmeye başlayan öğrenci, işçi, köylü hareketlerinin etkileriyle olmuştu.» (ab.ç.) (Kurtuluş . a.g.y. s: 38)

Bir örnek daha:

«Artık sorun ordu içindeki gelişen **sol muhalefetin** nasıl savuşturulacağıydı. **Sıkıyönetim** belki sosyalist muhalefeti ezerdi, fakat **ordunun tabanındaki muhalefeti daha da güçlendirebilirdi. Ordu içindeki muhalefet tasfiye olmadan, emir-komuta zinciri sağlamlaştırılmadan ipleri ordunun eline vermek o gün için çok tehlikeli idi.** Artık **tek** çıkar yol, 12 Mart, iki kanadın uzlaştığı özel bir **biçim** «faşist muhtıra darbesi»ydi.» (Kurtuluş . a.g.y. s: 50)

Evet sayın kurtuluş kalemşorları «bu satırları», eğer «bil»mediğimiz «ve anlaya»madığımız «Türkçe ile yaz»dığınızı sanıyorsanız, aldanıyorsunuz. Ve anlattığınız bu olaylar sizi değil, Dr. H. KIVILCIMLI'yı destekliyor.

Bir örnek daha:

«Bu arada ise «9 Mart Darbesi» denilen ve yukarıdaki birinci önerinin **taban hareketi** olarak bilinen **atılım** savuşturuldu... **Özellikle Hava Kuvvetlerinde harekete geçen subaylar,** Ankara'dan gelen ikinci bir emirle «büyük bir pardon»la yerlerine oturmuşlardı. Ancak o gecenin heyecanı, umutları, bir-iki saat içinde duman gibi dağıldı. **Hareket iyice deşifre olmuş, oligarşi için tehlike atlatılmıştı.** Genç subaylar ise işin daha farkında değilerdi.» (Kurtuluş a.g.y. s: 51-52)

Bir örnek daha:

Ama artık bu kadarı yeter...

Evet, Kurtuluş bize ne anlatıyor: oligarşinin ordusundaki «genç subayların atılımı, oligarşi için tehlike» oluyor. Kurtuluş bir kere daha «Marksist devlet anlayışını tahrip (!)» etmiş oluyor. İşte Kurtuluş bu kadar Marksistir. Olayı görür. Ama yorumlayıp, değiştiremez. Yani teorileştirip, pratiğe aktaramaz. Bu işi bir yapan var ise ona çamur atmayı da görev beller. Hareketin teori projektöründen mahrum kalmasına, bu yüzden pratiğin tökezlemesine hizmet eder.

(İki süper)

(Baştarafı Sayfa 3 de)

sonucu ortaya çıkmıştır» diyorsunuz da neden aynı nitelikteki Çek olayları için böyle demiyorsunuz, emperyalistlerin ağzıyla konuşuyorsunuz diye.

ÇKP'nin bu konuyla ilgili bir diğer çıkmazı da şudur:

ÇKP'nin bugün savunduğu anti-Marksist teze göre: Sovyetler Birliğinde 1956 Şubat'ında yapılan yirminci kongreyle birlikte «revizyonist burjuvazi karşı-devrim yapmıştır. İktidarı gasbetmiştir. Ve faşist bir diktatörlük kurmuştur. Macaristan olayları ise aynı yılın Ekim ayında yani SBKP yirminci kongresinden ortalama altı ay sonra başlamıştır. Şimdi ÇKP, bu olaylar için eskiden olduğu gibi, yine «iç ve dış karşı-devrimci unsurların çabaları sonucudur» «emperyalistlerle elbirliği eden gericiler, memnuniyetsizlik yaratmak ve yıkıcı amaçlarına ulaşmak için, düzensizlik alevlerini körükle»mişlerdir dese, dediği anda hemen şöyle bir açmaza girmiz olur: Eğer olaylar bir karşı devrim girişimi ise bu olayları bastıran, ezen kardeş sosyalist ülkelerin ve de özellikle Sovyetler Birliği'nin Partisi, Devleti, Kızıl Ordusu nasıl gerici olabilir? Nasıl «karşı devrimci revizyonist burjuvazinin elinde» olabilir? Hiç buna imkân var mıdır?

Eğer Sovyetler Birliğinde, yirminci kongrede (1956 Şubat'ında) «karşı-devrim» olmuş «faşist diktatörlük» kurulmuş olsa idi, hiç Sovyet Kızıl Ordusu, Macaristan'daki karşı-devrimi bastırır mıydı? Ezer miydi? Tersine ona yardımcı olurdu. Sovyet Kızıl Ordusu, Macaristan'daki karşı-devrimci güçlere değil, devrimci güçlere: Macar proletaryasına, tüm Macar emekçilerine yardımcı olduğuna onlarla omuz omuza gericileri ezdiğine göre; Sovyetler Birliğinde bir «karşı-devrim»den sözetmenin saçmalığı apaçık ortadadır.

İşte bütün bu nedenlerden dolayı ÇKP bugün 1956 Macaristan olayları konusunda tek kelime olsun söylemez. Sadece susar. Susmakla içine düştüğü açmazlardan kurtulacağını sanır.

Şimdi gelelim ÇKP'nin «üçüncü dünya»sını incelemeye.

Makina Yedek Parça'da Sınıf Savaşı sürüyor

100 işçinin çalıştığı işyerimizde yetkili sendika DİSK'e bağlıT. Maden-İş Sendikasıdır. Geçen dönem güç şartlar altında 2 yıllığına imzalanan toplu iş sözleşmesi Mart ayı sonunda bitecektir. Sözleşmenin bitimine 2 ay kaladan bu yana süren sendikalar arasındaki mücadele kızışmaktadır. İşverenlerin desteğiyle kurulan sözde bağımsız, aslında işverenlere göbeğinden bağımlı Çelik-İş Sendikası ile DİSK'e bağlı T. Maden-İş Sendikası, işyerimizde yetki mücadelesini sürdürüyor. Bu mücadele bütün işyerlerinde olduğu gibi bizim işyerimizde de eşit şartlarda sürmüyor.

T. Maden-İş'e bağlı tüm işyerlerinde olduğu gibi bizim işyerimizde de toplu sözleşmeye yaklaştığımız şu günlerde, işveren Maden-İş'e yetki aldırtmamak için türlü oyunlara girmektedir.

İşveren açıktan açığa Çelik-İş sendikasını destekleyerek, devrimci işçilere baskı yaparak, susturmaya çalışarak, bizlerin sendikal mücadelesini engellemeye çalışmaktadır.

Bir de bu yetmiyormuş gibi, sokaktan toplama faşist beslemelerle bizlerin gözünü korkutmaya çalışmaktadır.

İşçilikle alâkası olmayan Ülkü ocaklı, faşist beslemeleri, işyerine işçi olarak alan işverenin amacı işyerindeki birliği bölmek, parçalamak, böylece de sendika mücadelesini engellemeye çalışmaktır.

Bu ülkü ocaklı faşist beslemeler için her yol geçerlidir. Yeter ki işçileri istedikleri noktaya çeksinler. Yalan söylemek, kandırmak, sövmek-dövmek, tehdit etmek bunların hergünkü tayınlarıdır. Nitekim işyerimizde de bunları uygulayarak işçileri kandırmaya ve kendi saflarına çekerek, sarı sendikaların kucağına atmaya çalışıyor, yılmadığımızı görünce de işten geri çekilme zorunda kalmışlardır. Her zaman da cevaplarını alıp geri çekileceklerdir.

Bizlerin birliği, patronların ve onların eli silahlı köpeklerini herzaman korkutacaktır. Bizlerin birliğini engellemek için her yolu deneyeceklerdir, deniyorlar da. Devrimci işçileri beslemeleri vasıtasıyla önce korkutup susturmaya çalışıyor, yımıldığımızı görünce de işten atıyor. Nitekim bir arkadaşımızı 17. maddeden, kıdem ve ihbar tazminatı da vermeden işten atmıştır. Hesap açıktır, bizleri işsizlik korkusuyla karşı karşıya getirerek yıldırmak, bölmek, parçalamak ve sendikal mücadeleyi engellemek.

Çünkü patronlar bilirler ki, bizler bir yol birleşip örgütlü mücadele verdik miydi, herşey çok daha kolaylaşır. Sosyal haklarımızı geliştirir, Demokratik taleplerimizi genişletir, daha iyi ücret zammı alırız.

Bu gerçekleri hiç aklımızdan çıkarmadan hareket etmeliyiz.

Biz devrimci işçilere düşen görev : patronun demagojilerine karşı hazırlıklı olmak, birliğimizi bozacak her saldırıya zamanında karşı koymak ve bilinçli bir şekilde saldırılara cevap vermek, ülkü ocaklı kiralık faşist beslemelerin ve patronların gerçek yüzlerini açığa çıkarmak, daha iyi sözleşme için, daha iyi koşullarda çalışmak için, daha demokratik bir ortam için devrimci seendikalarda mevzilenmektir. Devrimci işçiler görev başına.

Makina Yedek Parçadan Bir Gurup İşçi

Kontrgerilla

(Baştarafı Sayfa 14 de)

Dünya'da bir tek «açıklık rejimi» daha doğrusu «açık diplomasi» yürüten rejim vardır. O da : «Proleter demokrasisi»dir. Proleter demokrasisinde her şey halkın gözönünde cereyan eder. Hiç bir şey halktan gizlenmez.

Senin bahsettiğin «demokrasi» ki, onun adı «finans - kapital diktatoryası»dır. Onun sürdürdüğü «gizli diplomasi»dir. Orada bir avuç oligark'ın ve onların uşaklarının, köpeklerinin dışında, olup bitenler hakkında, hiç kimseye hiçbir şey söylenmez.

Senin gibi en çok oy alan partilerin liderleri bile «derinliğine tartışmaya girme»yi «sakıncalı bulur» Halkın halini var sen düşün...

Ecevit'in talihsiz saçmalamalarını ıncelemeyi daha fazla uzatmakta yarar görmüyoruz. O konuşmasını bu minval üzere sürdürür gider.

SONUÇ

Bildiğimiz gibi Ecevit sonunda «ben tartışmanın burada kesilmesi gerektiğine inanıyorum» diyerek meseleyi kapatmak ister. Fakat Demirel amacına ulaşamamıştır. Bu yüzden tartışmayı sürdürür... Onun amacı fnians - kapital'e ne kadar bağlı olduğunu göstererek yeniden başbakan olabilmektir. Kendisi için artık trenin kaçtığını bir türlü kavrayamamıştır. Bu yüzden bu tartışmanın Demirel'e kişicil bir politik yarar sağlıyacağına inanmıyoruz. Onun için artık hiçbir umut yoktur. Ve siyasi hayatının son günlerini yaşamaktadır.

Bu tartışmalar sonunda Ecevit de gördü ki bu meseleler öyle dışarıdan göründüğü gibi değildir. Uluslararası meselelerdir bunlar. Ve insanın bu işlere olur olmaz burnunu sokması, Başbakan dahi olsa o insana pek hayır getirmez. Hele hele iktidar olmak ve iktidarda kalmak istiyorsan Kontr-gerillanın (CIA ile kaynaşmış MİT'in) tekerleğine çomak sokmaya değil ona yardımcı olmaya çalışacaksın. Son tartışmaların Ecevit'e verdiği ders de bu idi. Ateşle oynamış elini yakmıştı. Artık bir daha oynamazdı.

Bildiğimiz gibi son tartışmaları kışkırtan Finans - Kapitaldi. Kendine yıllarca hizmet etmiş ve bugün artık emekli olması zorunlu hale gelmiş olan Demirel'i kullanarak ona yaptırmıştı bu işi. Amacı Ecevit'e sözkonusu dersi vermekti. Ecevit : «Kontr-gerilla diye resmi bir örgüt yoktur. Ayrıca ben bu konunun kapatılması taraftarıyım. Arkadaşlarımdan da bu doğrultuda davranmaları için ricada bulunacağım.» diyerek parababalarının vermek istediği dersi iyice kavradığını açıkça itiraf ediyordu. Öyleyse amaca ulaşılmıştı. Artık tartışmalar bitmeliydi. Bitti.

Ecevit ve CHP'ye «umut» baylayan küçük burjuvalarımız düş kırıklığına uğramışlardı. Efsane kahramanı kadar güçlü sandıkları «umudumuz Ecevit» kontr-gerilla önünde teslim bayrağını çekivermişti. Bu nasıl işti böyle.

Ama onlar Türkiye insanı idiler. Türkiye insanının hayatı ise yedibin yıldır hep bu türden düş kırıklıklarıyla doludur. Her iktidara geçen «ulu önder» ihanet etmişti onlara. Yani alışıktılar, yabancısı değillerdi böyle olayların. Yıllardır umut bağladıkları Ecevit'in kendilerine ilk ihanetiydi bu gördükleri, Bakalım arkadan daha neler gelecekti.

Son Kont-gerilla tartışmaları bir kere daha (belki binbirinci kere) göstermiştir ki; Kentr-gerillaya da onun düzenlediği faşist saldırı ve cinayetlere de işsizlik ve pahalılığa da kısacası her türlü sömürü ve zulme son vermek ancak ve ancak Proletarya Partisini Reorganize etmek ve onun öncülüğünde Halk Kurtuluş Cephesinin hayata geçirilmesiyle mümkündür. Bu konuda en ufak bir ikircilik, ihmal bile suça ortak olmaktır. Bu katı gerçeklik en kör gözelere bile batmalıdır.

YA BİRLEŞMEK YA ÖLÜM

Temel Enerji'de sürek avı devam ediyor

Devrimci Derlenişin 8. sayısına gönderdiğimiz yazımızda patronun bir bataklığa girdiğini bu bataklığın içinde debelenmekte olan bir hayvan misali battığını, battıkça debelendiğini, debelendikçe bataklığın dibine doğru hızla gittiğini yazmıştık. Yazdıklarımızın doğruluğu gün geçtikçe daha da doğrulanıyor. Patron iyice şaşırmış durumda, bizim mücadelemizi engelleyeceğini sanaraktan 9 işçi arkadaşımızı daha işten attı. Hazırladıkları senaryo belli : İleri gelen işçileri işten atarak diğer işçilerin gözünü korkutup sarı sendikalarda «Alın Yazısı» yazmaya devam edecekler. İlk başta atılan arkadaşımızı o niyetle attılar ama ma sökmedi, mücadele daha da gelişti. Baktı olmadı 4 arkadaşımızı daha attı evdeki hesap çarşıya uymadı mücadele yine gelişti. Patron 9 arkadaşımızı daha işten attı yine sökmedi; mücadelemiz gelişti, gelişiyor, gelişecek. Çünkü biz TEMEL ENERJİ işçileri bu savaşa girerken inandığımız tek şey BİRLİĞİMİZDİ, birlik ve *beraberlik içinde olduğumuz zaman* karşımızda hiç bir güç duramazdı onun belledik, ona inandık. Birliğimiz, beraberliğimiz sürdüğü müddetçe bizi yenecek güç olamaz bunu dost düşman böyle bilmelidir. Temel enerji patronu da böyle bile. Girdik savaşa sonuna kadar yürüyeceğiz. Zafer biz Temel Enerji işçilerinin olacak.

TEMEL ENERJİ'den bir grup işçi

devrimci derleniş

Sahibi: Ahmet KALE
Sorumlu Md.: F. Ayhan ERKAN
Yönetim Yeri: İbrahim Müteferrik Sok.
Fazilet Han No: 4/111 Ulus/ANKARA
Yıllık Abone: 60 TL.
Dizgi, Baskı: Halkevleri Basımevi